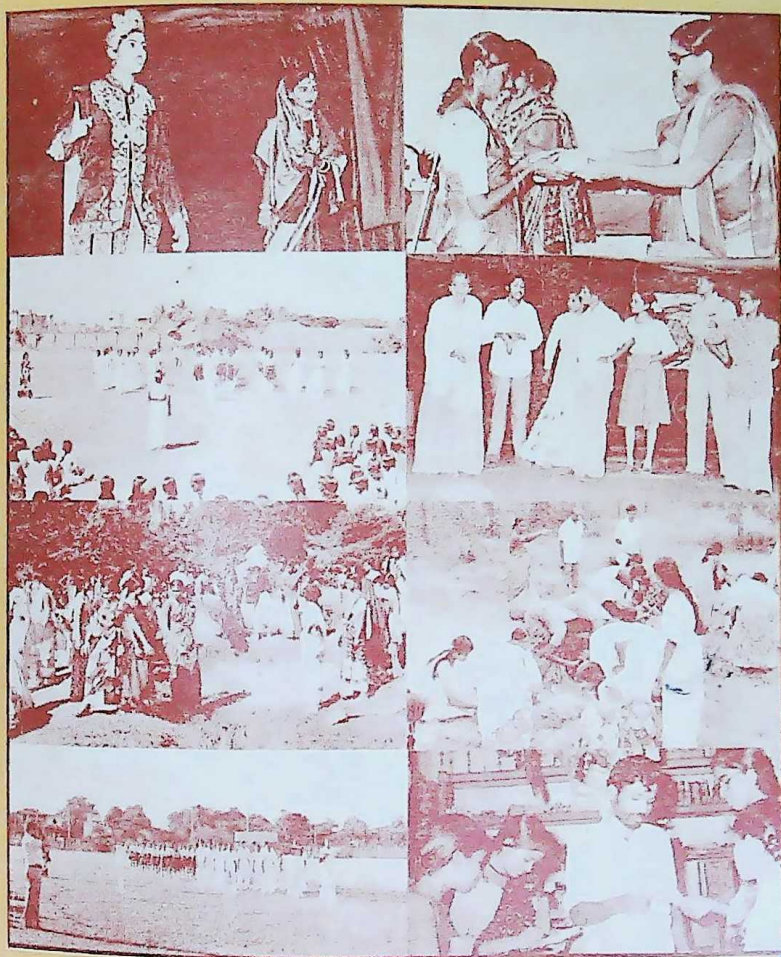

**Shrimathi
Devkunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College
For Women
Madras - 600 044**

MAGAZINE

Vol. XI
1970

Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt
Vaishnav College For Women
Madras-44

Vol. XI
1979

THE COLLEGE CREST

The College Crest is enshrined within a lotus in full bloom to represent the cult of devotion preached by Maha Prabhu Shri Vallabhacharya. At the centre of the Crest is sacrificial fire, which symbolises the Lord Himself, ("*Yagno Vai Vishnu*") The Lord is reached by the three steps of the altar signifying **KSHARA, AKSHARA and POORNA PURUSHOTHAMA.** The volume at the foot of the altar stands for the Book of knowledge (*the Vedas*) and the three flowers on it show the factors that conduce to the accumulation and propagation of Knowledge, Intelligence, Action and Material Resources. The aim of all knowledge is the realisation of the Supreme Truth and this is embodied in the College Motto taken from Srimad Bhagavatam,

"Satyam Param Dheemahi"

PILGRIMAGE TO SABARIMALAI

M. JALAJA

III B. A. Eco.

"So many Gods, so many Creeds, so many paths, that wind and wind, but just the art of being kind is all the sad world needs".

It may not be an exaggeration to say that in South India, there is no Hindu Family who does not believe in Lord Ayyappa, the presiding deity of Sabari Malai. Visiting Sabari Malai during the season has become very popular. The trade marks of the Ayyappa bhaktha are an unshaven face with 'Rudraksha' chain, and black robes. Even in this scientific era, we see people from all walks of life in the above dress, without caring to know the true significance.

There was a time, when people did not dare to venture on pilgrimage to 'Sabari Malai, for it was a real test of devotion. The journey was not a comfortable one and no facilities were available enroute. Hence the pilgrims had to be independent, self reliant to overcome the physical and mental ordeals enroute. In order to equip themselves, with the above requirements all the customs and formalities that are being observed to day were made compulsory by experienced pilgrims called "Guruswamy". An analysis will reveal that the conditions stipulated by the Guruswamys are not superstitious but are based on scientific principles.

The initial step, is to accept a Guruswamy. The term "Accept" has much significance, for our belief in him, as our protection till our return after our pilgrimage and his orders are unquestionable. This inculcates discipline in our minds which has an overlasting impact on our life. The journey to Sabari Malai, is only by foot through, dense forest, and any undisciplined move on the part of a person will invite danger from wild beast or end in an accident and hence this training was most essential. The

second step, is to take a pledge to go to Sabari Malai. This is done by performing an informal Pooja, in the local temple and the wearing of the 'Rudraksha Mala' and attaining in black, for till days. Even though this may sound superfluous and silly, it has a great significance for it makes a change in the way of life from that day. Since human beings are weak in mind, the dress and the chain remain as faithful companions, to remind him of his vow and to adhere to the conventions. It is stipulated that he bathe twice a day once before sunrise and again after sunset, and join his Guruswamy in prayer. Persistent exposure to chill weather builds up immunity, and the infrared rays, emitted by the sun, before and after sunrise, cures many an illness. The disciplined way of attending the prayer in a group enables him to attain concentration on the GOD and also, cultivates the habit of prayer.

The principles laid down in the advanced philosophy, that God is only a power within oneself, is adhered among them, in addressing each other as Ayyappa, and wishing one another "Swamiye Saranam" (I surrender to Ayyappa). This action, though not consciously, makes them to chant their Lord's name very often. In olden days, the devotees, under each Guruswamy, lived in batches. They are compelled to live a life of bramacharya, during that period and cook their own food, thereby attaining confidence. On the day of their journey, a grand feast followed by a grand pooja is arranged, duly inviting the relations and the public to enable them to send their offering to Lord Ayyappa.

Then commences the packing work. A special type of bag with two compartments are made where the front one is filled with all materials required for performing pooja at

Sabarimalai, and the rear one with eatables, both cooked and raw. Each person carries his personal belongings, for his stay. The conventional route is through Erimalai where there hills, Azhutha, Karineala and Neelimalai, have to be crossed. On the banks of river Pampa, each group conducts a feast and on that day no one will be denied of the feast if approached. This depicts the principles of 'Service before Self' in a place where nothing can be bought even if high prices are offered.

Hindus have many castes and creeds. As the saying goes, 'so many Gods, so many creeds, so many paths that wind and wind, but just the art of being kind, is all the sad world needs.' The Ayyappa cult, which observes 41 days 'Vratham', observing Brahmacharya, and abstaining from meat and liquor, induces kindness, in the hearts, which is due course, be the dominant feature of one's character. Among the Hindus there are two sects namely Vaishnavaites and Sivaitees. The quarrel with each other over the supremacy of their God. Lord Ayyappa, is the only mediator for them for He is considered to be an off-spring of Siva Vishnu. The Principle, of universal brotherhood is practised by Ayyappa cult, for Ayyappa Bakthas recognise a muslim

named 'Vavar' as the best friend of Lord Ayyappa, and hence pay their respect to him duly accepting the prasadam from a Muslim priest at Erimeli. Even Christians are permitted to enter the temple freely provided they have faith in the Lord Ayyappa for Jesu doss the famous play-back singer, regularly visits the temple.

The special features of the temple are the steps to be ascended before entering the temple which symbolises, the conquering of the 10 Indriyas (senses) and attaining the 18 Gunas (qualities) as mentioned in the 18 puranas. Bathing the idol with ghee carried in a coconut shell and burning the coconut in the special bonfire symbolises the offering of our soul to the God throwing away our mortal body into the fire for purification. The stipulation that only those who observe the prescribed austerities and carry the holy bundle on the head, can climb, the steps, indicates that the qualification to enter into the altar of the God, is not the highness of caste or social status, but mental elevation, character, purification and universal love.

To enlighten, the above principles, many more Sabari Malais are necessary to take in the flocking bakthas.

THE INMATES OF A BAR ARE ALMOST IN HOSPITAL

All About Accounts

1. Want to know what accounts is ?
It's just a combination of debits and credits,
Distributing them without any ambiguity,
Between Debtors and Creditors and Assets and Liability.
2. As the rule strictly lays down,
You debit what comes in and credit
what goes out,
But if you do it the other way round,
You come in for a lot of trouble,
no doubt.
3. The journal and the Cash Book are
all very easy,
Only Rectification of Errors drives
you a bit crazy,
Our friendly Bills pose you a problem,
Until the question of insolvency
appears in the exam.
4. The figures glare at you with such contempt,
Until you with much vigour,
Juggle them in a great attempt,
To try to match your neighbour's figure.
5. But do not worry, my dear lady,
The suspense Account is handy
Just post all your problems there
And then proceed without much care.
6. Come to think of it,
You doubtless can't deny it,
It is but knowledge obtained with
painful precision,
To make a fool of income-tax tradition.

By : BANUMATHI
I. B. Com.

PARADOXES FOR EVERYONE

Selvi N. B. MEENAKSHI
III B. S.

Popular interest in mathematics is unquestionably increasing. Perhaps this is because of the fact that mathematics is a tool without which the applied sciences would cease to be Sciences. Indeed, only two things are required of the prospective reader an elementary training in mathematics, and an interest in matters mathematical.

The appeal of a paradox is difficult to analyse in a word or two, but it probably arises from the fact that a contradiction comes as a complete surprise in what is generally thought of as the only 'exact' science. And a paradox is always instructive, for to unravel the troublesome line of reasoning requires a close scrutiny of the fundamental principles involved.

A paradox is anything which off hand appears to be false, but is actually true; or which is simply self-contradictory.

Apparently impossible results are frequently obtained through either too little attention to relevant details or too much attention to irrelevant ones. Let's look at a few problems of this kind. We shan't bother, by the way, to discuss their solutions here.

A young lady once went into the jeweller's shop, picked out a ring worth £ 1, paid for it and left. She appeared at the shop the next day and asked if she might exchange it for another. This time she picked out one worth £ 2, thanked the jeweller sweetly, and started to leave. He naturally demanded an additional £ 1. The young lady indignantly pointed out that she had paid him £ 1 the day before, and that she had just returned to him a £ 1 ring, and that she therefore owed him nothing. Whereupon she stalked out of the shop and left the jeweller wildly counting on his fingers.

A group of seven weary men once arrived at a small hotel and asked for accommodation for the night specifying, that they wanted separate rooms. The manager admitted that he had only six rooms left, but thought they might be able to put up his guests as they desired. He took the first man to the first room and asked one of the other men to stay there for a few minutes. He then took the third man to the second room, the fourth man to the third room, the fifth man to the fourth room and the sixth man to the fifth room. Then he returned to the first room, got the seventh man, and showed him to the sixth room. Everyone was thus nicely taken care of or was he?

Here is another problem of this type, and quite so simple. Three men had dinner at a hotel, received a bill for 30 shillings, and each handed a 10 shilling note to the waiter. He took the money to the office where he was told that there had been a mistake the bill should have been for 25 shillings, not 30; so he was sent back with 5 shillings. On the way back it occurred to him that 5 shillings was going to be difficult to divide between three men, that the men did not know the actual amount of the bill anyway, and that they would be glad of any return on the money. So he kept 2 shillings and returned one to each of the three men. Now each man paid 9 shillings. Three times 9 is 27. The waiter had 2 shillings in his pocket. 27 plus 2 is 29, and the men originally handed over 30 shillings. Where is that other shilling?

Next we shall consider some results in algebra which appear to be true, yet which are actually false. Paradoxes of this type might better be called "fallacies", since they are the result of fallacious logical reasoning

Paradox 1. To prove that any two unequal numbers are equal.

suppose that $a = b + c$ .....(1)
where a , b and c are positive numbers.

Then inasmuch as 'a' is equal to b plus some number, a is greater than b . Multiply both sides by $(a - b)$. Then

$$a^2 - ab = ab + ac - b^2 - bc \quad \dots\dots(2)$$

Subtract ac from both sides

$$a^2 - ab - ac = ab - b^2 - bc \quad \dots\dots(3)$$

Factorize

$$a(a - b - c) = b(a - b - c) \quad \dots\dots(4)$$

Divide both sides by $a - b - c$. Then

$$a = b \quad \dots\dots(5)$$

Thus 'a' which was originally assumed to be greater than b , has been shown to be equal to b .

Paradox 2. To prove that all positive whole numbers are equal. By ordinary long division we have, for any value of x .

$$\frac{x-1}{x-1} = 1$$

$$\frac{x^2-1}{x-1} = x+1$$

$$\frac{x^3-1}{x-1} = x^2+x+1$$

$$\frac{x^n-1}{x-1} = x^{n-1}+x^{n-2}+\dots+x+1$$

$$\text{In general } \frac{x^n-1}{x-1}$$

$$= x^{n-1} + \dots + x^2 + x + 1$$

Now in all of these identities let x have the value 1. The right hand sides then assume the values 1, 2, 3, 4, ... n . The left hand sides are all the same. Consequently $1 = 2 = 3 = 4 = \dots = n$.

Paradox 3. To prove that $n \neq n + 1$.

For any value of n , the identity

$$(n + 1)^2 = n^2 + 2n + 1 \quad \dots\dots(1)$$

subtracting $(2n + 1)$ from both sides

$$(n + 1)^2 - (2n + 1) = n^2 \quad \dots\dots(2)$$

subtracting $n(2n + 1)$ from both sides

$$(n + 1)^2 - (2n + 1) - n(2n + 1) = n^2 - n(2n + 1) \quad \dots\dots(3)$$

Adding $\frac{(2n+1)^2}{4}$ box both sides,

$$(n+1)^2 - (n+1)(2n+1) + \frac{(2n+1)^2}{4} = n^2 - n(2n+1) + \frac{(2n+1)^2}{4} \quad \dots\dots(4)$$

Both expressions are now perfect squares, and can be written

$$\left[\frac{(n+1) - (2n+1)}{2} \right]^2 = \left[\frac{n - (2n+1)}{2} \right]^2 \quad \dots\dots(5)$$

Extracting the square root of both sides

$$n+1 - \frac{(2n+1)}{2} = n - \frac{(2n+1)}{2} \quad \dots\dots(6)$$

or, adding $\frac{2n+1}{2}$ to both sides

$$n + 1 = n.$$

Paradox 4. To prove that any number is greater than itself.

Assume that 'a' and 'b' are positive, and that $a > b$ ..... (1)

Multiplying both sides by b , $ab > b^2$ ..... (2)

subtracting a^2 from both sides, and factorizing.
 $a(b-a) > (b+a)(b-a) \dots (3)$

Dividing both sides by $b-a$,
 $a > b+a \dots (4)$

Then since 'b' is positive, not only is 'a' greater than itself, but greater than any number greater than itself.

Paradox 5. Prove that $-1 = +1$
 we have, successively,

$$\sqrt{-1} = \sqrt{-1} \dots (1)$$

$$\sqrt{\frac{1}{-1}} = \sqrt{\frac{-1}{1}} \dots (3)$$

$$\frac{\sqrt{1}}{\sqrt{-1}} = \frac{\sqrt{-1}}{\sqrt{1}} \dots (3)$$

$$\sqrt{1} \cdot \sqrt{1} = \sqrt{-1} \cdot \sqrt{-1} \dots (4)$$

$$1 = -1.$$

PARADOXES IN LOGIC

A paradox which has its foundation real or legendary in antiquity concerns the sophist Protagoras, who lived and taught in the fifth century B.C. It is said that Protagoras made an arrangement with one of his pupil whereby the pupil was to pay for his instruction after he had won his first case. The young man completed his course, hung up to the traditional shingle and waited for clients. None appeared. Protagoras grew impatient and decided to sue his former pupil for the amount owed him.

"For", argued Protagoras, "either I win the suit, or you win it. If I win, you pay me according to the judgement of the court. If you win, you pay me according to our agreement. In either case I am bound to be paid."

"Not so," replied the young man. "If I win then by the judgement of the court I need not pay you. If you win, then by our agreement I need not pay you. In either case I am bound not to have to pay you!"

Whose argument was right?

Who knows?

A stranger in town once asked the barber if he had much competition. "None at all," replied the barber. "Of all the men in the village I naturally don't shave any of those who shave themselves, but I do shave all those who don't shave themselves."

This remark appears innocent enough until we stop to think of the plight of the barber. Does he shave himself or doesn't he? Let's suppose he *does*. Then he is to be classed with those who shave themselves. But the barber doesn't shave those who shave themselves. Therefore he does not shave himself. Then he is to be classed with those who don't shave themselves. But the barber shaves all those who don't shave themselves. Therefore he does shave himself.

Here is an intolerable situation. For if the poor barber shaves himself, then he doesn't help he does. Even growing a beard won't help him!

LIFE'S BATTLES DON'T ALWAYS GO

D. PRABHA
 II B.Sc. (Maths)

To the stronger or faster man,
 But soon or late the one who wins
 Is the one who thinks he can "

Modern man is a queer blend of two glaring diversities with a creative impulse and a destructive passion—a mixture of a boon and a curse! Man the animal worked his way into the world and became the superb animal which he is by virtue of his success in the struggle for existence. He was better suited to the order of conditions than his competitors in this cosmic strife and with his ever inspired curiosity to tap and unveil the mysteries of Nature, he discovered, science the elixir of life!

Yet, Man's life is a mystery wrapped in an enigma. As Blake said "Life is a riddle which none could fiddle", Man's life is shrouded in a dark pall of pessimism! He is so pessimistic in his outlook, that he is wallous in the ocean of sorrow. Defeatism, disappointment and frustration overwhelm him, and he feels that he is to remain a vanquished captive for ever, that his dark dreary nights would never pass on, and the bright morn of hope would never dawn.

"If winter comes can spring be far behind?" If winter is sure to be followed by spring why nor man's dark and dreary days not be redeemed by the radiance of better and brighter days?

"There is nothing impossible, Incurable and unredeemable in the world. Its man's over courage and lethargy that spell victory or defeat for him" said Bismark.

So Shelley's quotation, "of winter come can spring be far behind" conveys a beautiful dynamic idea.

With a sincere and sustained application, and a robust optimistic outlook, Man ought to encounter the dashes and crashes of life with a stiff upper lip! If we place Alexander on a pedestal of glory, and if he has won a fame "that perisheth not that decline not with the passage of time", it is his optimistic outlook on life, that held him in good stead, unto the last!

"Two men look out through the same bars

One sees the mud and the other the stars"
 said a poet! If a person is filled with apprehensions about the past, the present and the future, his life becomes care-infested, he loses courage and dwindles into oblivion.

"The heights by great men reached and kept
 Were not attained by sudden flight
 But they while their companions slept
 were toiling upward in the right"

is, of course true. Yet, only when optimism tones up a man with a fresh vigour, is he inspired to toil hard and win laurels'.

The safety of the tinted bird is to be on its wings. If it fly low, it is caught in the fowler's net or snare: If a man keeps grovelling on the low grounds of emotions and feelings, he is entangled in a thousand meshes of doubt and despondency. So man ought not to lose heart, however sorely pressed or beset he may be!

Why shouldn't man look at the silver lining on the cloud, rather than at the leaden gray in the middle? If dark grim clouds veil the sun, the sun is not to remain veiled for ever; soon the clouds disappear and the sun smiles at us the clouds disappear and the sun smiles at us in all its billowy glory! Moreover, the blacker the clouds, the more plentiful the showers and

May flowers come to us though April clouds
and showers.

So, Man must remember that the crown of
thorns precedes the crown of glory! The finest
china in the world is burned at least thrice, so
that the gold and crimson are brought out
more beautiful and are fastened to say there
for ever. In the same way, our trials are
burnt in our lives, to make us granite racks,
indifferent to tempest and tumult!" He ought
not to be disheartened by the trials of life;
undaunted, with the glimmering ray of hope,
that the springs of sweet fresh water, well up
amidst the brine of salt seas, and that the
fairest flowers bloom amidst parched land,
Man must successfully travail the Journey
of life".

"Happiness is but an occasional episode in
the general drama of pain" said Hardy, and
"where there is sorrow there is Holy Ground"
says Oscar Wilde. It is only when Man is
moved by his over pessimistic feelings, does he
sing,

"We look before and after
And pipe for what is naught
Our sincerest laughter

A DRUNKARD'S MIND IS DEVILS' WORKSHOP

With some pain is fraught,
Our sweet nest songs are those that tell
saddest thoughts

sadness need not be the cream and essence
of our outlook and Man need never give up
the deep and tragic elements of life, if he has
the iron-will to face the odds and encourage
of life, with courage and fortitude.

Life is a comedy, as well as a tragedy, there
are smiles as well as tears, laughter and
wailings. There are grimmest, oddest as well
happiest moments in man's life. Some take
life as a bed of roses, while to others it is a
battle field where the toughest and bloodiest
skirmishes are fought. In fact, life is neither
a battlefield, nor is it a cushioned bed of ivory.
It's man's own attitude that makes him take it
Man is the creative angel as well as the
destructive devil for his own self as well as for
others. He can make a hell out of
heaven, and a heaven out of hell! He can
open up vistas of celestial wonders and effect
every channel of human activity, if only he
makes up his mind to do so. So man is to be
measured through the yard stick of paradox
towards hell or onward to heaven?

PRIZE WINNING ESSAY

"OH BROTHER"

BY A RETICENT SISTER

"Oh Brother! Do you know how I miss you? This life with-
out you is no life at all - just existence. Did I ever think I will lose
you forever? There is mother, there is father, but you..... There
you are - pinned by those frames looking lovingly graceful.

I remember how I was everything to you. I remember how
you used to narrate to me, only to me the minor details you had
come across. I remember how you used to confide in me - only in
me. I remember how you used to sacrifice your happiness for mine
even to the extent of leaving your principles. But did I ever for a
moment reciprocate your love, respect your sentiments? I feel
guilty that I didn't, I was reticent. But you loved my reticence.

Oh brother! Do you know how I wish I could lose my
memory? The more I think of you and remember you and all you
have done for me, the more I miss you.

They said you were handsome, intelligent. But to me you were
a loving brother. I recollect how you used to carry me in your arms
to my school and then go to your school. You wanted me to study-
study to the maximum. I have ... I am a graduate now but where
do I come and tell you that and when? I remember your definition
of our home - "WHERE I FIND MY SISTER". I do not find
you anywhere - and I do not find a home.

P. S.

If any of you come across a love equal to that of my brother
please inform me. I am sure it will be another brother's love.

G. BHANUMATHI

III B. Sc.

WISH MEN EXPECT MISFORTUNES DRUNKARDS CAUSE THEM

AND EVERY MAN PRETENDS

...Well, I am no exception! I keep telling everyone that it is better to be hated for what you are than to be liked for what you are not whether I follow it or not is a different question.

There had been many occasions when I aware that a certain thing was absolutely WRONG and yet I had duly done it myself!

Once when I was discussing with my friends the good and bad effects of the cinema, I told them "Friends, ban films altogether or else you will get addicted to it as a drunkard cannot do without a bottle what do we see in movies any way; the same boy and girl romance.

That's why, I don't go to see films" And the very same evening I went out to

This heart cries
To express the pain it tries
fumbles sobs,
unusual weights it feels
because

it was cheated?
it was given false hopes?
it wasn't understood?

A heart cheated
is human values reduced
is faith in humanity diminished
is a human being completely
disillusioned hanged stifled
assasinated, crushed.

LAUGH AT A DRUNKARD NOW, TO AVOID CRYING FOR HIM LATER

R. USA
I B. A. L.

THEY CALLED HER 'MISS ICE BOX'

M. V. VATSALA
PUC 'F'

"Who are you"?

Sandy lifted her head and turned round. A redhead appeared over the upper bunk and live black eyes gazed at her with a bored stare.

"Hello", Sandy said, "I am Sandy Mavlin your cabin mate. You must be the new kid Tina Spencer. Am I right"?

The other girl did not bother to reply and Sandy went on unpacking her suitcase. What's wrong with this girl, she thought.

"Do you actually like this place"?' the bored voice quelled.

"You mean the camp? It's super! We have an exciting bunch of girls every year" Sandy explained, her eyes shining "I have noticed there does seem to be quite a mixture", said Tina and Sandy did not miss the sarcasm in her tone. "This place could hardly be called exclusive" With that, Tina walked out of the cabin.

"Heavens", she whispered to herself "Is she cold"?' Sandy always loved the first few days the best. Everywhere, on the beaches and tennis courts the girls gathered to exchange news.

One morning Sandy was going to the dining hall. "Isn't that your cabin mate Sandy?" asked one of the girls "Friendly isn't she? Has she actually said more than two words to you? I guess the Director put her with you because the rest of us wouldn't have the patience to tolerate her. "The poor thing is so lonely" said Sandy, her big brown eyes full of pity.

During breakfast one of the girls looked at Tina and said to Sandy, "The Director told

us that you and Miss Ice box over there are going to be swimming instructors this summer. If her majesty condescends to stay".

That night Sandy greeted her cabin mate cheerfully.

"Hi, Tina still up?"

"Yes". This flat answer meant to discourage further conversation.

"Do you like the camp now?" asked Sandy a unperturbed

"Don't waste your pleasant ways on me" mocked Tina

"I like you" replied Sandy sweetly

"I hate this place", Tina flared hotly

"Do you know why I am here? My parents want me to learn to be sociable"

"But, Tina why aren't you friendly?" retorted Sandy

"I can be friendly"

Snapped Tina, "with people in the higher circles. But why should I bother about others? It doesn't pay"

Sandy was stunned at the cold character of her mate. The next morning Tina woke up with a severe headache. Sandy brought her coffee and doughnuts from the dining hall.

"Breakfast in bed for you", she joked.

"You're Crazy", said Tina, "why do you bother?"

"I enjoy being nice to people" replied Sandy sweetly.

Tina pulled a face, "I'm sorry if I told you anything" She said.

That evening Sandy told Tina that she wanted her to play a major role in a drama the following week.

"Count me out", said Tina indifferently.

But Sandy did not give up. "I'll leave the script on your bed. The first rehearsal is on Tuesday night. I am counting on you". Indeed Sandy went so far to tell everyone that Tina was playing a big role. "Huh" exploded a short brune "you're crazy to trust her with this. She'll let you down. There are girls here who have a lot more than she has in looks and money and they are the cutest kids"

"She will be there, and because we trusted, she will change her "Wait and see" said Sandy confidently. On Tuesday evening, however, she saw Tina's packed trunk, on the bed.

"My parent's have decided to give in," said Tina.

"I'm leaving now. By the way, here's your script". There was a lump in Sandy's throat. Why had she ever thought of changing the

girl. But with a straight face she said, "I know you'll be there in the night Tina".

That night everything was ready and there was no sign of Tina. As the time of the rehearsal drew near she came running with the suitcase in her hand.

"Sandy" she said, passing for breath "I couldn't leave without saying goodbye".
"Stay" said Sandy, "I know you have learnt the script"

"I have," Tina smiled, "though I kept telling myself I wouldn't stay."

Tina played her part with the perfection of a professional.

As they walked towards their cabin that evening Sandy told Tina, "I was determined to see that you became popular. But, she teased, "the camp is not exclusive".

"Don't rub it in" said Tina and both the girls laughed.

Before the camp ended Sandy and Tina had become the greatest of friends and were very sorry to part.

PRIZE WINNING SHORT STORY

You give me a Problem
analyse it, solve it, in a Jiffy
You give me a heart
I analyse, I analyse
The Complexities I don't understand
No mathematical method can I apply
No clues, No hints help me solve it
I take months still-
This emotional feeling heart remains a Problem
Am I intelligent ?

WHEN THE COCOON BREAKS

Getting honey from flowers, flying merrily,
Drunk with the wine of life, metamorphosised newly,
A butterfly gay told its wondrous story :
Born as a caterpillar from egg so tiny
It crawled and ate the leaves where it was born,
Eating and sleeping all day, from dawn to dusk
when the cocoon complete, therein it rested,
Fondly dreaming to be what its heart listed,
Burning red and shining gold and softening pink,
of fair and lovely life, it began to think
It gave wings of power to its aspiration,
And it planned to soar high in exhilaration
Then out burst the cocoon, broken was the spell,
No more a caterpillar enclosed in a shell,
No more a prisoner ; its dreams have come true,
A piece of lovely rainbow, wings of many a hue
How high and far it flies, all O'er the bower,
Tasting the sweet nectar of every fragrant flower,
From a crawling little worm to a butterfly wondrous
Such is the great miracle of metamorphosis !
So is man imprisoned in his earthly shell,
Though his life on earth seems cosy and restful
Cocoon must break asunder, new life to unfold
A grain of wheat must die to yield a hundred fold.
From darkness unto light, from death unto life,
To be with God forever, to have eternal life,
He soars to heavenly heights on wings of holy love,
Anew he ever drinks the nectar of God's love.
This new life leads him to challenges anew,
In God's kingdom there's work and plenty to renew,
Blessed is resurrection wrought by love and grace,
Free is God's love and grace for all human race.

N. BHARATHI
II B A Litt.

LIQUOR IS YET ANOTHER WORK IN DEVIL'S DICTIONARY

THE SAD HEARTS

It was a gay Sunday morning. The scorching sun shone with all its splendour and force, yet the children playing on the sands remained unmoved and unperturbed. They went on seriously with their work of building castles with the sands. If they were doing nothing in particular, they found immense pleasure in thumping their little legs on the sands. The sun was directly overhead, nevertheless they continued to play.

The small mound of sand was actually meant for the construction of a house nearby. The owner of the sand was a middle-aged woman who never failed to chide the children who came to play there every day. She would come all of a sudden, furious and all hot, shower some abuses and terrify the children. Then children were clever enough to run away or hide nearby before she became furious. They would coolly resume their play after she left.

Ramu was a regular visitor to the sand mound. There could be nothing more joyous for him and his little sister, than playing on the sands. Both of them would try and build sand houses and the fruitless attempts never discouraged them. They would only laugh at their unsuccessful trials and resume once again without any depression. They would come back hours all muddy and dirty and listen to the usual and never failing scoldings of their mother.

Ramu's sister had recently got a new pair of slippers. The slippers were pretty and fitted so well that Ramu never failed to admire

PADMA
III B.A. (Lit)

BETTER LATE THAN NEVER

We were walking down the road together, as usual—the only difference—she was in a most effervescent mood. She was joking and smiling, pushing her hair back and laughing—and all this with a strange angular tilt of her head “Have you sprained your neck?” I asked. She giggled (Now, what kind of a reply is that?) She nodded, with that same sweet smile. After a while she nodded again—but what for? I had stopped speaking. Suddenly I notice that the gap between us had widened. I quickened my pace to catch up. She was now falling back, I was confused but tried to adjust my pace. Then I noticed—a couple of guys were walking down the road, on our right. One of them as apparently having a similar problem, too!—Strange coincidence!

—I met her again that evening. She was gay, still smiling and humming—I caught snatches of a popular film hit “Hi!” I said. She displayed her dimple. “Beautiful sunset” she said. I was surprised by her new-found love of nature. “Lovely yellow” she continued. Yellow? Normally a sunset is orange isn't it? “Shall we take a walk?”—her suggestion. We went. “Aren't these flowers beautiful? She said, (a strange catch in her voice) “such a beautiful shade”. These were the tiny flowers in the grass—the tiny yellow variety, once we had walked past, and even trampled on, so often in the past, I could not understand. She was in an odd mood today,—she suddenly suggested we have icecream (Normally she would have delivered a lecture on hygiene) “Shall we have ‘grape’?” I asked suggesting my favourite flavour “No!” she shouted”, “we must eat only mango”. My! My! where was the need for anger? “I like yellow” she insisted, a sudden sweet smile playing on her lips. I could not understand this jaundice-but I didn't want to be left behind.

“Look! There is a lovely yellow bull dog behind you”, “YELLOW BULL DOG?” She growled through clenched teeth. Her hands clenched into fists “You..” she advanced on me menacingly. I might be slow on the uptake but I know when I am not safe. I fled... It was only when I was running upstairs to my house that I remembered—one of the guys on our right was in yellow today.

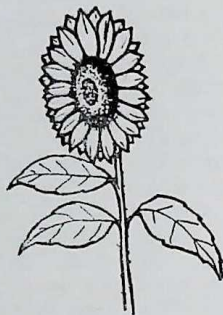
I was a bit scared to contact her again - but she herself rang me up, a couple of days later. Gone was her anger and she sweetly suggested that we go to college together. “But why?” I hastened to remind her that we had holidays “I know” she hissed, before anything else could happen—I quickly agreed. We reached college and she headed towards the library (Curiouser and curiouser). I tilted my head and looked at her—a question in my eyes. She giggled coyly (at least that is what I think the description is) and said “I always like to sit in the library” Always? I had not discovered this in all our years of friendship.

She sat at a table hidden between the shelves. I sat down too. She looked annoyed. (-I don't know why).

She produced some papers from her bag. And then—it was a scene. She would write something, she would shake her head and crumple up the sheet. She would throw it down—and then the cycle all over again. I was watching and waiting-silently. Just when I was thinking that we would be submerged in crumpled sheets—I was saved. Some unseen hand switched on the fan and papers started flying around. The accident had a strange effect—it loosened her tongue. “Did you see?” her frantic question. Of course I did, I am not blind, “Oh, no!” she said, blushing. “Read everything? I was

annoyed. I am sure even the person addressed would not be able to decipher that epistle. I hastened to explain, my answer in the affirmative was to confirm that I had seen the papers, but if the question was had I read the contents, then my answer would have to be in the negative. My reply ruffled her and by the time we got matters ironed out, and she finally wrote her letter—the librarian arrived on the scene. It was closing time!

Our next meeting was on the day College reopened. As previously arranged, I went to her place - early. I called out "Coming!" she sang back - but she didn't, I waited, looked up at her room, looked at my watch and looked again. Nearly an hour later she sailed out—a vision in yellow, her hair flying in the breeze, (biting her lips coyly) "Hey! won't we be Late?" I asked her frantically "Do I look all right?" she asked fidgeting with her sari

patting her dimple. I was too exasperated to answer "Can't we walk faster?" I asked (I always have this dread of being late) but nothing would change her pace. She kept looking around too—"Have you lost something?" I asked her finally. She played with her pallo and said "Yes". I think so too—She has lost her brains.

At last reached college. The campus looked empty—naturally we were almost an hour late. "Shall we run?" I asked (still hoping to be on time) and suddenly I realised I was addressing thin air. She had vanished without leaving a trace, no good-bye—not even as much as a "with your leave" I saw her vanishing in the distance with guy on her right—both bright visions in yellow. As I walked along into the college I realised at last—My pal was IN LOVE.

GANDHIJI AND GANDISM?

"Let Gandhism be destroyed if it stands for error. Truth and ahimsa will never be destroyed, but if Gandhism is another name for sectarianism, it deserves to be destroyed. If I were to know, after my death that what I stood for, had degenerated into sectarianism, I should be deeply pained."

Gandhiji was an inveterate experimenter with truth and even at the cost of appearing to be inconsistent, would always say only, that which appeared to him as the truth at a given moment. He made truth his lifelong companion and sole guide.

All that he claimed was that he threw new light on many an old truth. And with that too, he laid down a necessary pre-condition viz., that "no one need follow it (my advice) unless it appeals to his head and heart. It (my advice) applies only to these who are not conscious of any inner call and who have faith in my riper experience and soundness of judgement".

He repudiated all suggestions that it was ever his intention to found a sect. In fact, he was against all sectarianism. He said, "Let no one say that he is a follower of Gandhi. It is enough that I should be my own follower. I know what an inadequate follower I am of myself for I cannot live up to the convictions I stand for". He held that the best means of propagating what was called "Gandhian ideology" was not to preach it through books and newspapers, but to live according to the principles of truth and non-violence advocated by him.

He described those who agreed with his way of thinking and ideals as his "fellow students, fellow pilgrims, fellow-seekers, fellow-workers" and not as his followers. In fact, with his essential humility, he never arrogated any superiority to his person. He said, "Cleave not to my name but cleave to the principles, measure every one of your activities by that standard and face fearlessly, every problem that arises". Even to such as chose to follow his ideology, his advice was that the highest honour they could do him was to enforce in their lives the programme he stood for or to resist him to the utmost if they did not believe in it.

That he abhorred the idea of a personality cult being built around his name would be abundantly clear from his attitude to the title "Mahatma" commonly used with his name. He did not like blind adoration. Instead he called for intelligent appreciation of what he stood for.

All his life Gandhiji claimed to have been growing from truth to truth, and that is what he wanted those who had affinity of thought with him to do, not by reading what he had written, nor by hearing what he had said, but by actual experience. He never claimed infallibility, never made a conscious effort to appear consistent and never tried to bind down his followers to a set ideological pattern. He was against all 'isms' and dogmas, and wanted everyone to work for his own salvation, according to his own lights, because he knew, that the noblest ideal can survive only if it is sustained by inner strength. □

LIQUOR IS A PASSPORT TO HELL

annoyed. I am sure even the person addressed would not be able to decipher that epistle. I hastened to explain, my answer in the affirmative was to confirm that I had seen the papers, but if the question was had I read the contents, then my answer would have to be in the negative. My reply ruffled her and by the time we got matters ironed out, and she finally wrote her letter—the librarian arrived on the scene. It was closing time!

Our next meeting was on the day College reopened. As previously arranged, I went to her place - early. I called out "Coming!" she sang back - but she didn't, I waited, looked up at her room, looked at my watch and looked again. Nearly an hour later she sailed out—a vision in yellow, her hair flying in the breeze, (biting her lips coyly) "Hey! won't we be late?" I asked her frantically "Do I look all right?" she asked fidgeting with her sari

patting her dimple. I was too exasperated to answer "Can't we walk faster?" I asked (I always have this dread of being late) nothing would change her pace. She kept looking around too—"Have you lost something?" I asked her finally. She played with her pailov and said "Yes". I think she was too—She has lost her brains.

At last reached college. The campus looked empty—naturally we were almost an hour late. "Shall we run?" I asked (still hoping to be on time) and suddenly I realised I was addressing thin air. She had vanished without leaving a trace, no good-bye—no even as much as a "with your leave" I saw her vanishing in the distance with guy on her right—both bright visions in yellow. As I walked along into the college I realised my last-My pal was IN LOVE.

GANDHIJI AND GANDISM?

"Let Gandhism be destroyed if it stands for error. Truth and ahimsa will never be destroyed, but if Gandhism is another name for sectarianism, it deserves to be destroyed. If I were to know, after my death that what I stood for, had degenerated into sectarianism, I should be deeply pained."

Gandhiji was an inveterate experimenter with truth and even at the cost of appearing to be inconsistent, would always say only, that which appeared to him as the truth at a given moment. He made truth his lifelong companion and sole guide.

All that he claimed was that he threw new light on many an old truth. And with that too, he laid down a necessary pre-condition viz, that "no one need follow it (my advice) unless it appeals to his head and heart. It (my advice) applies only to those who are not conscious of any inner call and who have faith in my ripper experience and soundness of judgement".

He repudiated all suggestions that it was ever his intention to found a sect. In fact, he was against all sectarianism. He said, "Let no one say that he is a follower of Gandhi. It is enough that I should be my own follower. I know what an inadequate follower I am of myself for I cannot live up to the convictions I stand for". He held that the best means of propagating what was called "Gandhian ideology" was not to preach it through books and newspapers, but to live according to the principles of truth and non-violence advocated by him.

He described those who agreed with his way of thinking and ideals as his "fellow students, fellow pilgrims, fellow-seekers, fellow-workers" and not as his followers. In fact, with his essential humility, he never arrogated any superiority to his person. He said, "Cleave not to my name but cleave to the principles, measure every one of your activities by that standard and face fearlessly, every problem that arises". Even to such as chose to follow his ideology, his advice was that the highest honour they could do him was to enforce in their lives the programme he stood for or to resist him to the utmost if they did not believe in it.

That he abhorred the idea of a personality cult being built around his name would be abundantly clear from his attitude to the title "Mahatma" commonly used with his name. He did not like blind adoration. Instead he called for intelligent appreciation of what he stood for.

All his life Gandhiji claimed to have been growing from truth to truth, and that is what he wanted those who had affinity of thought with him to do, not by reading what he had written, nor by hearing what he had said, but by actual experience. He never claimed infallibility, never made a conscious effort to appear consistent and never tried to bind down his followers to a set ideological pattern. He was against all 'isms' and dogmas, and wanted everyone to work for his own salvation, according to his own lights, because he knew, that the noblest ideal can survive only if it is sustained by inner strength. □

LIQUOR IS A PASSPORT TO HELL

DANCING

"Haste with thee nymph, and bring with thee,
Jest and youthful Jollity;
Quips and cranks and warmer wiles,
Nods backs and wreathed smiles,
Sports that wrinkled love desires,
And Laughter holding both his sides.
Come, trip it, as you go,
on the light fantastic too,
on with the Dance, let Joy be unconfined
Chase the flying hours with flying feet".

Graceful Dancing is one of the fine arts. Others being Music, Painting, Architecture and Sculpture. Havelock Ellis observes that the "Art of Dancing" stands at the source all the arts that express themselves first in the homoiosiam. The arts of Architecture and Sculpture are the beginning of the arts, that lie outside the person and in the end they unite".

Indian Dancing is of different kinds. It is the holy gesture language, the sub-divisions being, Bharath Natya, Kathakali, Kathak and Manipuri Dances.

High Proficiency in the dance traditions of India, is worth a life time. It is something which throws the audiences of India and abroad into fits of rapture. The art of Dance is essentially feminine. The delicate attitudes being Poise and movements if the head, shoulders, arms and legs, lovely looping movements with the play of every part of the body-tender swaying in the course of stepping and above all simultaneous swaying of the lovely pair of eyes and brows, and neck.

Moreover, the glamorous costumes worn during the performance and often changed according to the type of Dance and the sequences following it, the classical Dance Music by skilled artistes, and the playing of the orchestra, conveying the fullness of the spirit and depth of the inner meaning of

S. CHANDRA MEENAKSHI
III B A. Economics

the songs, - matching in glance the wings of Tympths - transport the on-lookers into ecstatic frenzy. Turning to the Gods on High we learn that His Romantic Excellency Lord Krishna, floats ethereally along with Radha and dances in Brindhavan; and diffuses a lively Joy to the virtuous saints. He also plays and dances and caresses His infinite beautiful Gopikas and depicts His fun, frolic or discomfort through Love on His melodious flute. Lord Siva and Goddess Parvathy dance in Kailasa and Portray their Sringara Rasa.

Lord Natarajan in Chindambaram, ever dances with his Left feet up and is witnessed by saints Patanjali and Puli, Lord Vishnu, disguised as Mohini, dances, in the sylvan splendour to destroy a villainous Bhasmasura.

Ajantha, Ellora and Mahabalipuram Painting and frescoes respectively and in fact, in the South Indian temples are sculptured with the dancing beauties, bringing home to us, that Religious and Fine Arts are inter-related. Temples being the back ground of ideal environment and locale of greatest, formative and creative fine arts.

In the courts of ancient monarchs of India, dance and music recitals were performed.

We are amused to hear about the feminine charmer Lord Indhra seated on His Divine Throne in His celestial city in full moon-like heavenly splendour, beyond the vast vaults of the Blue, and beyond the Silvery margined aerial clouds feasting upon the glorious Dance.

Folk Music and folk dances exalt our lives and emotions. People lose themselves for hours together in the dance-music recitals, forgetting their bad humour during the performance.

Much enlightenment about music and Dancing of ancient Tamilians, can be obtained

from the old registers of Saraswathy Mahal Library in Tanjavur. The message of Tamil Nadu lies in the atmospheres of all the Fine Arts - indeed our home land can give a message to the whole world-that of freedom of the soul. It is therefore emphasised that God is within one and not without.

The philosophy of Dancing is the, rhythm of action and song and the realisation of the Supreme. The expression of Bhavas wherein life dwells in Harmony is the essential fact in Dance. Both are pathways to Bhakthi and the realisation of the infinite. They find expression not in the space or form but in the flow of feelings that spring from the heart of the Artists.

"The Dancing is the leftist, the most moving, the most beautiful of all the Fine-Arts, because it is no mere translation or abstraction from life; it is life itself" says Havlock Ellis.

Flowers of truth ever blossom into the hearts of even hardened people, when they witness the sublime music accompanying the cadence of the consenting feet. The best of comforters and the tender sentiments are revived.

During marriage season Dancing and music recitals are held, and these qualify the couple for pleasure of a happy home—as luscious as the dishes served therein—left them to the zenith of ecstasy and the flowers smell doubly sweet.

Teaching of these fine arts is like Light lighting many candles and yet remaining the same.

Mankind is on an indefinite parole under a sentence of Death, in this universe. During this period, an inner transformation through individual purity of mind is aimed through love to one another and elevation on Moral plane. Blossoming of the soul definitely is attained by singing divine musical hymns and jostering Natya. Our dances have survived a neglect of years; and they are ancillary to our ancient immortal Hindu religion.

It is delicious to observe that all the masterly compositions of classical and devotional hymns of our ancient saints like, Thiagaraja, Papanasam sivan, Andal have been set to Dance sequences; like-wise the composition of Amarakavi Bharatheyar, Bharathy Dasan, and Arasavai Kavigner Kannadasan could be set to nascent Dancing.

But certain cine music and dancing became no more than the bizairre contentions of the physical frame and cheap tunes of fleeting fashions will never displace the Divine Art. Cine dancing are accompanied by songs that impart a sinister meaning and are acted by stars, who dances in the fields of Dances except perhaps a very few adopts. Lust provoking and unchaste attitudes that are portrayed by them, do not have appeal of the cultured audience.

"Land of our birth, our faith, our Pride, for whose dear sake, our fathers died. O! Mother land! we pledge to thee Head, Hearts and Hands, for the years to be!"

KEEP THE DOCTORS AWAY

Miss world when she was interviewed by the reporter of the leading magazine Domena. She confessed her irritating habit of over dropping and claimed that this had helped her once. For the sake of Domena's valuable readers, she narrates the conversation which helped her to gain her trim figure and lovely rosy cheeks.

Miss X: Hello you seem to be terribly exhausted and haggard. What's wrong?

Miss Y: Some one has tempted me to follow Mixopathy (Allopathy, Homoeopathy etc.) and that has led to my present condition I was feeling jealous of you. How do you maintain your figure and clear complexion? You always look lively inspite of your tight schedule? You weren't like this before.

Miss X: Simple. Got rid of all "Pathys" I am my own doctor now, rigidly following the principle of "keep head cool, stomach empty and feet warm and you can drive away the doctor".

Miss Y: What do you mean?

Miss X: I mean feasible methods to restore your health.

Miss Y: Please explain to me clearly.

Miss X: Look! You follow as far as possible the principles of positive living. This will definitely put you on the green carpet leading to the honour of 'Miss Beauty'.

Miss Y: You are kindling my curiosity. I want further details.

Miss X: In the early morning after the ablutions, do deep breathing exercise in the open air (Pranayama) and ten 'Surya Namaskaram'. This will done up your digestion, boost up assimilation and will rid of the excessive flesh. After the one ounce of Durva grass juice or Bilva leaves' juice will be very effective in stream lining blood circulation. Keep your breakfast very light preferably some fruit and buttermilk or raw salad. Your lunch should include greater proportion of tender leafy vegetables and negligible proportion of cereals. In the evening as far as possible avoid the polluted and suffocated atmosphere. Enjoy sea breeze when ever possible. If not atleast take a stroll in your garden. For supper (if you have had heavy lunch) have more coconut water (which contains plenty of minerals) or vegetable soup with banana. If you have kept your lunch very light, which is very ideal, have dinner with 75% pulpy vegetable preparation. In the positive diet vegetable oil can be sparingly used but hydrogenated oil (Vanaspathi which is made by converting unsaturated fatty acids into saturated ones) should be completely avoided for it leads to constipation. Adding cocunut scrapings (which contain vegetable protein and roughage), is ideal for effective assimilation. Coffee, tea and other stimulants can be replaced by buttermilk, coconut water, carrot juice etc. Two ounces of Ashgourd juice or banana pith juice (Between breakfast and lunch) will improve digestion besides preventing the formation of cholesterol.

Toxic filth may get accumulated due to the irregularities in diet or modes of living. This will lead to uneasiness as nature has its own ways of elimination. On no account should drugs be taken for they only suppress and turn an acute problem into a chronic one of we come back to a positive diet, the filth will be eliminated completely. Drugs give only symptomatic relief, the cause not being analysed. If you become an addict there is no chance of regaining your health. You are aggravating the problem.

Miss Y: What do you mean by positive.

Miss X: Positive primary foods are bulky foods and consisting largely of

cellulose or roughage and a high water content. They are lighter and easier to digest. They are also like laxatives, so that there is no need for drugs if one lives on these bulky foods. Luke enema is also effective. There are many other effective methods of assimilation like the spinal bath, hip bath, hot immersion bath, sun-bath etc.,

Miss Y: My meeting you has been extremely educative. I would like to come to your house to discuss this further.

Miss X: You are most welcome.

Here Miss World continues. Having heard this interesting conversation, I'd have been a fool if I didn't meet Miss X. I owe my health and beauty to her. Readers! its my earnest request. Please release yourselves from the clutches of any Pathy, follow nature's path. There you can be your own doctor.

INCREASE DRINKING TO INCREASE SORROW

IMPORTANCE OF ENGLISH IN THE PRESENT SITUATION

Efforts are being taken by some Indian politicians to give up the use of English as the medium of instruction in schools and Colleges and substitute the local language instead. They justify this on the grounds that no Republic in the world except India has a foreign language as its language of communication. We have only adopted English as our language of communication since we are not able to choose anyone particular language from the many languages of India. Some people feel that Hindi as the language of communication would be ideal, but this is not acceptable to all. It is English that unites all the states of India as far as language is concerned, and so it is better to retain English as the medium of instruction.

Englishism has been the medium of education from the early years of British rule. English was the only language that fostered the national spirit and patriotic fervour in our country. In this context, one remembers the Late Dr. A. Lakshmanaswamy Mudaliar's conviction that "English is not a foreign language as far as India is concerned".

So push out a language that has become such an integral part of the nation would

not only affect our educational standards but also divide the country into linguistic blocks. In fact, the importance of English is much greater today than at anytime before. We must face these realities of the problem and accept the basic truth that in a country like India no single language can be allowed, to dominate at the expense of other languages. So it is desirable to continue the use of English.

Apart from the national integration, English is an international language which is now being learnt all over the world, and even in Russia and China. To give up English at this stage would be to get ourselves isolated from the rest of the world and to be engulfed in the darkness of ignorance. If not for anything else, we must learn advancement. Removing English would mean the lowering of the standard of University Education in India.

So we must retain English in India without any narrow political prejudice. From the point of higher education, it is good to continue English. Any attempt to give up English will lead to irreparable harm to the nation.

EVEN RICH DRUNKARDS ARE POOR IN HEALTH

CONVOCATION

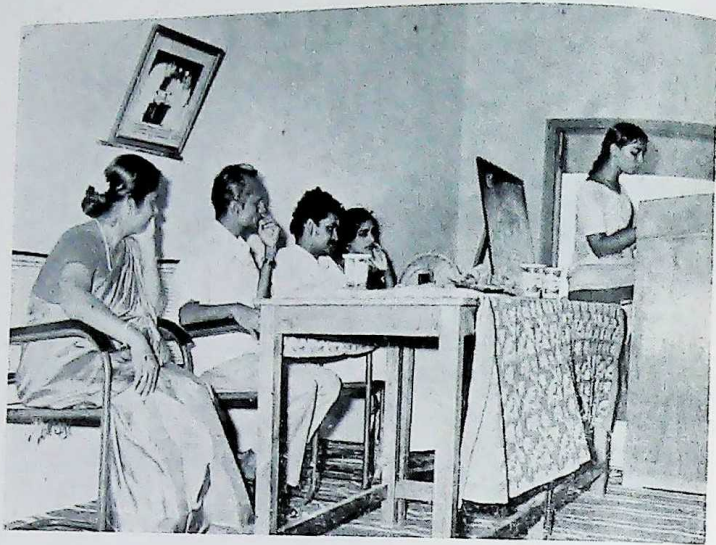

Principal Welcomes the Chief Guest

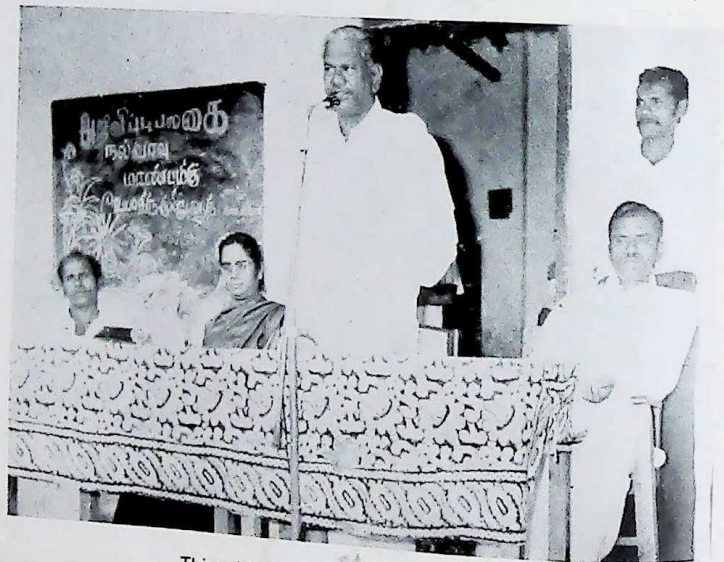

Our Chairman felicitate

NAEP SEMINAR

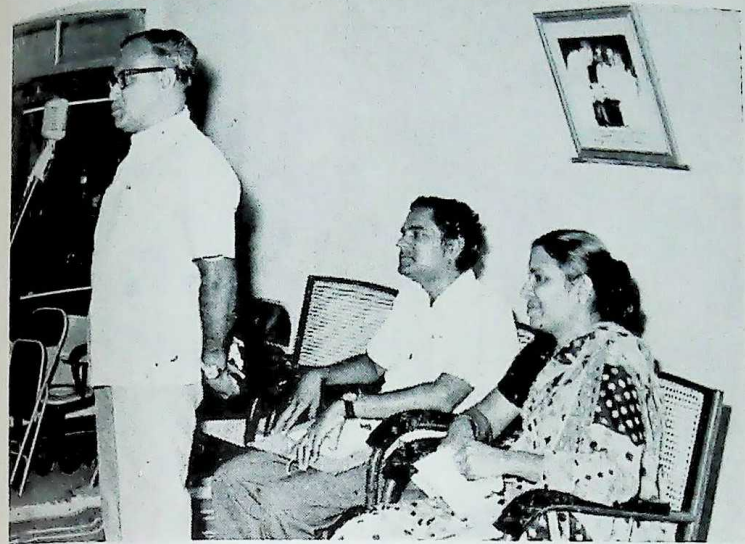

Mr. Radha Natarajan, Asst. Director, Dr. Nagarajan, Asst. Prof. in Adult
Selvi Sudha Rao, Asst. Prof. in Statistics
Selvi Vyjayanthi N. S. S. II Unit Secretary, Welcomes the Secretary

Thiru Munu Adi (Speaker Assembly)
Addressing the Students and the Publician Peerikanganai

INTER CLASS DRAMATIC COMPETITION

The judges their verdict

DRAMATICS

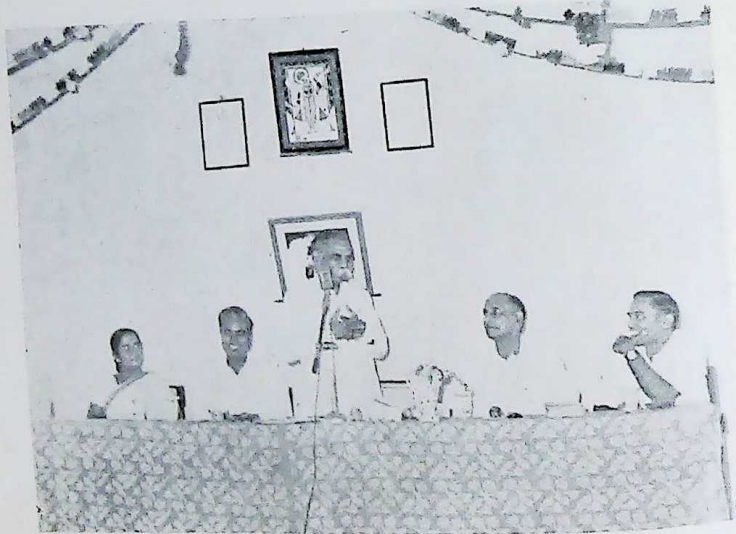
PUC Winners 'F'

DRAMATICS

Degree Winners III Litt.

MUTHAMIZH VIZHA

மலரினுள்ளே ...

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கொருமுறை மலரும் குறிஞ்சி குமரனுக்குகந்தது பதினென்றும் ஆண்டு மலரான எங்கள் கல்லூரி மலரும் உணர்வார் சிறப்பிற்குரியது எண்ணக் களஞ்சியமாம் கற்பனைச் சிறப்புமிக்க மாணவச் சிந்தையை அறிவுக் களஞ்சியமாம் ஆசிரியர்கள் தட்டிவிட்டனர் மணம் பரப்பிடவே (1)

நீலவிழிகவர் நிறத்தில் நெஞ்சையள்ளும் மணத்தில் பல திறத்த எழில்மலர்கள் ஆசிரியப் பெருமக்களின் மாணவச் சகோதரிகளின் எண்ணற்ற படைப்பு மலர்கள் நெஞ்சப் பட்டறையில் உணர்வுச் செந்தியில் தீட்டிய ஈட்டிகளாகப் பாய்பவை சில அஞ்சத் தக்கவையினும் இதயக்குளிர்காவின இத்தந்தரும் இன்பம் நல்கும் சில. (2)

நாட்டு நலனில் ஏற்றமிகு இனையதலைமுறையினர் கொண்டுள்ளனர் நாட்டம் என அவர்தம் சிந்தனை மலர்கள் சாற்றிடவே இதழ்களாம் மாணவியரின் வளமிக்க கற்பனைச் சோலையிலே உருவானது இக்கருத்துப் பொலிவுகூர் கண்கவர் வண்ணமலர். (3)

குடத்திலிட்ட விளக்கெனவே மௌனவிரதம் பூண்டுள்ள மாணவியர் குன்றிலிட்ட விளக்காக ஒளிவீசிடவே உதவிடுமாம் ஆண்டுமலர் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த இயலாமல் தவிக்கின்ற சகோதரிகள் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த மலர்ந்துவே எண்ணமலர். (4)

ஒரு கொடியில் ஒருமலர் ஒருமுறைதான் மலரும்! கல்லூரிச் செடியில் இம்மலர் ஆண்டிற்கொரு முறைதான் மலரும். சிந்தனைத் தோட்டத்தில் மலர்ந்த இக்கருத்து மலரில் எந்தன் எண்ணத்தில் உதித்த வண்ணமலரும் மணம் வீசும்! (5)

இயற்கை இன்பம் - வான்நிலா

ம. கி. மங்கையர்க்கரசி,
(முதலாண்டு, இளங்கலை. ஆங்கிலம்.)

பழந்தமிழ் அறிஞர்கள் இயற்கையோடி யைந்த வாழ்வினைக் கொண்டவர்கள். இயற்கை தரும் எழில் நலங்களை இனிது நுகர்ந்தவர்கள், நிலவானும், கோலக்கடலும், அடர்ந்த காணும், நீண்ட அருவியும், குன்றும், மலரும் என்று எங்குமாய் திறைந்த அழகின் சிறப்பில் மயங்கினர். ஆகவே

“மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம் புகழ் திறுவித் தாம் மாய்ந்தனரே”

என்பதற்கு ‘ஏற்ப இயற்கை நலனை இலக் கியத்தில வடித்துப்புகழ் பெற்ற சான்றோர் வாக்கில் நிலவைப் பற்றிச் சில கருத்துக்களை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

செழு மாணிக்கப் பறவை போல் மலர்ந் திருந்த தாமரை மலர்கள் குவியவும், சோலைக் குயில்கள் சுதியடங்கிக் கூடடையவும், தூய்மையான ஓளியையுடைய சூரியன் மேற்றிடைக் கடலில் முழுகிய அளவில் செவ வானம் எழிற்கோலம் காட்டும். சற்று நேரத் திறகாட்சி மாறுபடும். செவ்வானமாகிய சிவந்த நெருப்பினிடத்தில் பொரிந்து தெறித்த பொரி போல் மீன்கள் வந்து முதலும் பந்தர் அமைக்க வெண திங்கள ஓடும் போல் அசைந்து வரும். இந்தக் காட்சியைக் கவிஞர் ஒருவரின் விளக்கத்தில் காண்போமா? நீரில் முழுகி விளையாடும் இரண்டு பிளகைகள், தம்க்குள் உரைத்துக் கொண்ட சபத்தின்படி, ஒருவன் எழுந்து ஓடிப்போய் நீரிலே விழுக்கிறவன் போல, ஒளியையுடைய சூரியன் மேலைக்கடலில் விழுந்தது; நீரிலே முழுகி வந்து எழுகின்ற மற்

ருருவன் போல, இருளையுண்டு புதிய வெண்மை பொருந்திய சந்திரன் கீழ்க்கடல் நீரின்மேல் வந்து உதயமாயினான் என்கிறார்.

நிலவு உதயமாகிவிட்டது. அது வெள்ளி யோடும் போல ஊர்ந்து வருவதைக் கண்ட தும் கேள்விமேல் கேள்வி எழுகிறது மறநெரு கவிஞருக்கு. பாணு வெங்கதிர் குளிக்கும் வெண்ணிலாவே நீ பாற்கடலாடி வரு கின்றனையோ? இரவுப் பறவைகள் போல் பகலில் கூட்டில் உறங்குகின்றனையோ? இருளதனை விழுங்கவல்ல வெண்ணிலாவே உன்னை இருள்விரும்பும் சூழ்ச்சியெதோ? என்று பலவும் கேட்டுப் பின்னர் துன்பமிகத் தாமடைந்தும் பிறர்க்குச் சுகமளிக்கும் தன் னிலவைப் போற்றிய கவிஞர் கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையே யாவார்.

இப்படிக்கேள்விகள் பல கேட்காமல் காரணம் மட்டுமே புனைந்த மற்ற கவிஞர்களின் கூற்றுக்களைப் பார்ப்போமா?

‘பன்றியைப் போலிக்கு மெண்ணிடைச் சேற்றில் படுத்துப் புரளாதே வென்றிய நாடியில் வானத்தில் ஓட விரும்பி விரைந்திடுமே.’

என்று வெற்றி தேடும் நிலவாகப் பார்த்தவர் பாரதியார்.

வெண்ணிலாவின் விரைவு கண்டு ஒரு புலவர் கூறுகிறார்.

‘பெண்ணிலா ஊரில் பிறந்தாரைப் போல வரும் வெண்ணிலாவே இந்த வேகம் உனக் காசாது’ என்று.

“பாற்புகை முகிலைச் சீய்த்துப்” பளிச் சேன்று ‘திங்கட்சேவல்’ நாற்றிக்கும் குரல் எடுத்து. ‘நட்சத்திரக் குஞ்சுகளை’ மேற் பாவல செலுத்திப் ‘பூனை இருட்டையும்’ தன்னுவதாக உருவகம் கண்டவர் பாரதி தாசனார்.

சுருதிற் பெற்று எழுந்து நாற்புறமும் சேன்று வெண்ணிலாவைச் சூழ்ந்த மேகம், சுருங்குமுழுவில் குளிர் முல்லையைச் சூடிக்கொண் டிருக்கும் பெண் என்று நிலவை மலருக்கு உருவமை காட்டுகிறார் கவிஞர் சுரதா.

எங்கும் நிறையும் அமுத வெள்ளம் காண க்திலும், பாடையிலும் கூடக் காய்ந்து விழ லுக்கிறந்த நீராய் வீணாகிறது. ஊருக்குள் மாதர் நிலவின அருகழைக்கின்றனர், மழலை களுக்கு அமுதுட்ட, சிறு பெண்டிரோ நிலாச் சோறு சமைக்கின்றனர் ஆனால் எல்லோ ருக்கும் ஓரே தன்மைத் தாயதன்று இப் போல்வா நிலவு.

“கலந்தவர்க்கினியதோர் கள்ளுமாய்ப் பிரிந்து உலர்ந்தவர்க்கு உயிர்சுடு விடமுமாய் உடன் புலர்ந்தவர்க்கு உதவிசெய் புதிய தூதுமாய் மலர்ந்தது நெடுநிலா மதனன் வேண்டவே”

—என்று கம்பர் எழுந்த நிலவின் தன்மையை விளக்குகிறார்.

நிலவு கடலாகிய தாயிடத்தில் தோன்றிய போதிலும் அலையாகிய அவள் தலைமை மோதி மோதி வெறுத்து அலறும்படி நில வொளியை வீசிக் கோபிக்கிறது என்றும், பாற்கடலில் உடன்பிறந்தவளான திருமகள் லாசம் செய்கின்ற மணம் பொருந்திய தாமரை மலராகிய காவலைக்கொண்ட விட்டை ஆகாயத்தில் எழுந்துவந்து அழிக்கும் கொடுத்தன்மையது என்றும் மாறுபட்ட கோணம் படலத்துக் காட்டுபவர் சிவப்பிர சாசுவாமிகள்.

யதேன்மணியத்தின் ஆசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள், பாண்டிய மன்னன் சிவகன்,

“நாட்டிய பதாகையில் தீட்டிய மீனம் உவாமதிக்கு உறுமாசு அவாவொடு நக்கும்”

—என்று கொடியிலிருந்த மீன் நிலவின் மாசினால் போக்கக் கருதி அதனை உண்ண முயன்றதாகக் காட்டுவார். பின்னர் இரவு கழிகின்றது. உலகிற்கு ஓர் ஆபரணம்போல அலங்காரமாய் விளங்குகின்ற சூரியன் கிழக் கிலே வந்து சேர்ந்ததனால் அவன் முன்னே நிற்க வெட்கப்பட்டுத் தனது ஒளி மழுங்கப் பெற்று, நடுக்கமடைகிற உடம்பை உடைய வனாய் நடுவானத்திலிருந்து ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து இரவாகிய தன் மனைவி பிள்ளே வரச் செல்பவனான சந்திரன், புகழ்வேந்தர் ஆணை தடைமின்றிச் செல்ல அதனால் நிலை கெட்டு ஓடிய அரசரைப்போல் மறைந்தான். இவ்வாறு உதய காலத்தில் நிலவின் மறைவு குறித்துப் கம்பசித்திரம் காட்டுகிறது.

இலக்கியத்தில் இயற்கையோடியைந்து மக்கள் அதனையே வளங்கவும் செய்தனர். மாலைப் பொழுதில் வானவெளி சிவந்து செம் மேனிப் பெம்மானின் திருக்காட்சியை நல்கு கின்றது. செவ்வானத்தில் உச்சிமில் முகிழ்க் கும் வளைந்த பிறைத்திங்கள் அப்பெம்மானின் முடிமீது விளங்கும் இடம்பிறையெனத் திகழ் சின்றது. இக்காட்சியைத் தமக்கே உரிய இனிய எளிய நடையில்,

“வான வெளிதனிலே—கவிந்தெழு மாலைப் பொழுதினிலே கூனப் பிறை வரவே—சிவந்திருக் கோலம் தெளிவேனடி”.

—எனக் கவிமணி புலப்படுத்தும் எழில், இயற்கையில் இறைத்தன்மையைக் காணும் திறம் உணர்த்துகிறது.

இன்னும் நிலவின் கோலம் கண்டு புலவர் கள் புனைந்துரைத்த புகழ் மொழிகளும் பல. காலத்தை வென்று நிற்கும் கலைச் சுரங்கக் களாம் புத்தகங்களை அறிதொறும் அறியாதை காட்டி புதுச் சுவை தந்து நிற்கின்றன, அவற்றையெல்லாம் தேடுங்கள், கிடைக்கும் என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

பார் நீ!

ச. பா. பரிமளா
இரண்டாமாண்டு கணிதம்.

எழுந்தனன்	கதிரவன்	இன்னுமேன	தூக்கம்
எழுந்திரு	எழுந்திரு	துயின்றது	போதும்
கழுவியில்	வாய்க்கால்	கரையினில்	படர்ந்து
கவிஞனில்	உணர்வுக்	கருவியாய்	இயங்கும்
பசும்புல்	மேனியில்	பனித்துளி	வைரம்
பட்டெனத்	தெறித்தது	பலதுகள்	ஆனது
பசங்கிளி	என்றே	பனிப்புல்	சிரித்தது
பார்எழில்	வண்ணப்	பசுமையைப்	பார் நீ!
சூடிய	மகுடம்	உடைபட்டு	ஓடியும்
சூட்டிக்	கொண்ட	பசும்புல்	மேனி
வாடிய	தில்லை	வனப்பினில்	திகழ்ந்தது
வாடி	அறியா	வனப்பைப்	பார் நீ!
வாழ்ந்தவன்	தாழ்ந்தால்	வருத்தம்	கொள்வதோ
மனம்துணிந்து	எழுந்தால்	வாழ்க்கை	கூக்குமோ?
ஆழ்ந்து	படிக்கும்	பாடம்	இதுதான்
அழகிய	இயற்கைக்	காட்சியைப்	பார் நீ!
கவிழ்ந்து	கிடந்த	கன்னித்	தாமரை
கண் திறந்	தாற்போல்	கனிஇதழ்	விரித்தது
அவிழ்ந்து	மலர்ந்து	குவிந்திடும்	நகையில்
அன்பின்	ஓழுக்கம்	அதுதான்	செந்தேன்
வண்ணத்	தேவி	உண்ணத்	தேந்தர
வாவா	வாவென	வருந்தி	அழைத்ததோ
என்னை	இயற்கை	இருப்பதைக்	கொடுக்கும்
இயல்பெனக்	கொண்டதே	கதிர்முகம்	பார் நீ!

கணக்கு

இரா. ருக்மணி,
மூன்றாம் ஆண்டு பொருளாதாரம்.

கல்லூரியிலே நான் போட்டிடாத கணக்கு
வாழ்க்கையிலே தேவைப்பட்டது எனக்கு
ஆண்டவன் கொடுத்தான் வாழ்க்கை பெரு(று)ம் கணக்கு
'விடை' பெற 'வழி' தெரியவில்லை எனக்கு

வசதியைப் "பெருக்க"வே
வாங்கினேன் லஞ்சம்
சுகத்தைக் கூட்ட"வே
சுருட்டினேன் கொஞ்சம்
திட்டங்கள் "வகுக்க"வே
விழைந்தது நெஞ்சம்
கவலையைக் 'கழிக்க'வே
காதலியிடம் தஞ்சம்

என் கணக்கோ தந்திரக் கணக்கு
அவன் கணக்கோ மந்திரக் கணக்கு
விதியைக் "காட்டி"
மதியைக் "குறைத்தி"
கவலையைப் "பெருக்கி"
"கழிக்க" வைத்தான்
"மீதியை" சிறையிலே.

காய்கறிக்குக் கடிதம்

ச. வின்னி மேரி ஜூலியட்,
முதலாமாண்டு இலக்கியம்.

அன்பு நிறைந்த அவரைக் காய்க்கு, கருணை நிறைந்த கத்தரிக்காய் எழுதுவது யாதெனில், நலம்.

நெல்லிக்காய் நலமே! அவ்விடம் அரசாணிக்காய் நலமா?

இங்கு வெங்காயத்திற்கு உடம்பு சரியில்லாத காரணத்தால் தோல் வறண்டுவிட்டது. விரைவில் குணப்படுத்த வேண்டுமானால் பச்சையிளகாயை அனுப்பு.

நம் தோட்டத்திலுள்ள கடுகுக்கும், பக்கத்து வீட்டு எதிரியான எண்ணெய்க்கும் அடிக் கடி சண்டை. அவர்களைக் கழிவேப்பிலையும், கொத்தமல்லியும் சமாதானப்படுத்தினார்கள்.

வெண்டைக்காய்க்குச் சளி பிடித்துக் கொண்டது. எப்பொழுதும் அசிங்கமாக "வழு வழு" என்று இருக்கின்றன.

தக்காளிப் பெரியவளாகிவிட்டாள். அதனால் இப்பொழுது அவளைப் பார்த்தால் "தள, தள" என்று இருக்கிறாள். அவளைப் பாதுகாக்க நான் முயல்கிறேன். ஆப்பிள்தான் காதலன்; தக்காளி அவன் காதலி. இருவரும் வாலிபப் பருவக் காதலர்கள்.

புடலங்காய்க்குக் கால் நீளமா? பனை மரத்தில் பாதி போன்று உள்ளாள், ஐயோ! கொத்தவரங்காயைப் பார்த்தால் பயமாகிருக்கிறது. யாருக்கேனும் ஊசி போட்டுவிடுவாள் போலிருக்கிறது.

முருங்கைக்காய் ஒல்லியாக, மெலிந்து போயிருக்கிறாள். அவளைச் சீர்ப்படுத்த யாரு மில்லையா? பாகநாய்க்குக் குஷ்டரோகம், பிடித்துவிட்டது. உடம்பு முழுவதும் முள்ளுழன் ளாக உள்ளது.

பூசணிக்காய்க்கு உடம்பு பாரமாகிருப்பதால், உட்கார்ந்த இடத்தைவிட்டு நகர முடிவதில்லை. அவளுக்கு நீர் உடம்போ, என்னவோ தெரியவில்லை.

உன் தோட்டத்துப் பிள்ளைக்கு எனதன்பின் ஆகி, மற்றவை நின் பதில் கண்டு.

இங்ஙனம்,

உனதன்பை இன்றும், என்றும் மறவா

கத்தரிக்காய்.

"இந்தியகை இரு"

இரா. ஜா. சரோஜா
புதுமுக வகுப்பு

"ராழு, வேராமு! எழுந்திருடா, மணி ரட்டாச்சு" என்று சுந்தர் ராமுவை எழுப் பினார்.

சூரியன் தன் கதிரினை எல்லா இடங்களிலும் பரப்பிக் கொண்டிருந்தான். இராயப் பீட்டை யில் ஒரு வீட்டின் மாடியில் உள்ள அறைகளை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தார்கள்.

ராமுவும் சரி, சுந்தரும் சரி ஒரே அலுவ லகத்தில் பெரிய அதிகாரிகளாக வேலை செய் திருக்கள்.

இருவருக்கும் பொதுவான பல குணங்கள். பிரம்மச்சாரிகள், கதை, கவிதை படிப்பது, ராஜ்யவது, வேலையில் சுறுசுறுப்பு.

ஆனால், சில குணங்களில் இருவரும் வேறு பட்டிருந்தனர். சுந்தரோ அயல் நாட்டுப் பொருளை மட்டுமே வாங்கிடும் கொள்கை உடையவன்.

ராமுவோ இந்திய நாட்டுப் பொருளினையே வாங்கும் சுதேசிக் கொள்கை உடையவன். வெளிநாட்டுப் பொருட்களைக் கையால் கூடத் தொடவிரும்ப மாட்டான் அவன் அடிக்கடி உபயோகிப்பது "பி இந்தியன், பை இந்தி யன்" என்பதேயே.

ராமு பல விளக்கிவிட்டுத் தேங்காய்ப்பூ தீவாயுடன் கண்ணாடி முள் அமர்ந்து முகச் சவரம் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

"டக் டக்" என்று கதவு தட்டப்பட்ட ராமு பாதி சவரம் செய்தபடியே, சோப்புக் கறையோடு கதவைத் திறந்தான்.

"சார், சுந்தர் சார் இருக்கிறாரா?" என்று பஞ்சன் சட்டையணிந்த ஒரு இளைஞன்

கையில் ஒரு ஜேம்ஸ்பாண்ட் பெட்டியோடு நிற்குகொண்டு சுந்தரை எதிர்பார்த்தபடி கேட்டான்.

"சுந்தர், ஏ! சுந்தர் இங்கே வாடா, உன்னை தேடிட்டு..." வந்தவனை நோக்கி, "யாரப்பா உம் பேரென்ன?" என்று கேட்டான்.

"ஜெர்மனின்று சொல்லங்க. அவரு தெரிஞ்சுப்பாரு" என்று இனித்தான்.

"ஜெர்மனியா!" "அப்பா" என்று கும் பிடு போட்டுவிட்டு, "சுந்தர். உன்னை தேடி யாரோ வந்திருக்கார்" என்று முகச் சுளிப்போடு கூறிவிட்டு, விட்ட இடத்தில் சவரம் செய்யத் தொடங்கினான்.

வேகமாகத் தலையைத் துவட்டியபடியே சுந்தரும் குனிந்து துவைத்த துணிதனை தோளில் போட்டுக் கொண்டும், வாயில் ஒரு மேல் நாட்டு இசையை விலிடித்துக் கொண்டும் வந்தான்.

"ராமு என்னடா கூப்பிட்டே?" என்று துணியை உலர்த்தியபடியே கேட்டான். ஈரத் தலையில் விரலினால் வீணை மீட்டியபடியே திரும்பினான்.

முகத்தில்ப்பட்ட கத்தி வெட்டால் வந்த எரிச்சல் கலந்த வேதனையுடன் ராமு வெறு மனே சுட்டுவிரலால் வாசலை நோக்கி இரு முறை அசைத்தான் "டெட்டால்" எடுத்து முகத்தில் தடவிக் கொண்டான்.

சுந்தர் அந்தப் பெட்டியை வாங்கி உள்ளே எடுத்துச் சென்று சரி பார்த்தான். பிறகு கையில் இரண்டு நூறு ரூபாய் நோட்டுக்

களோடும், காலிப் பெட்டியோடும் வந்தான். பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு பெட்டியையும் கொடுத்தான்.

“சரியா இருந்ததா சார்” என்றுள் ஜெர்மனி.

“இருந்ததுப்பா. ஜப்பான் கிடைச்சாலும் கொண்டா” என்று சொல்லி அனுப்பிட்டு, விவிலித்துக் கொண்டே, தலையில் ஒரு வெளிநாட்டுப் பசை (எண்ணெய்) யைத் தடவிக்கொண்டான்; உதட்டை அடக்கியபடி நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“சுந்தர்! என்ன திரும்ப ஆரம்பிச்சிட்டியா” என்று கரகரத்த குரலில் கேட்டான் ராமு.

மெல்ல நகைத்து, “ராமு, நிறுத்தி இருந்ததான் ஆரம்பிக்கலாம். நான் நிறுத்தவும் இல்லை. இளியும் மாட்டேன்” என்று சீப்பால் மீசையை வாரியபடியே பேசினான்.

சுவரப் பொருட்களைக் கழுவிப்படியே, “என்னடா மனசிலே நினைச்சுக்கே” எத்தனை தரம் சொல்றது. இந்த மாதிரி கடத்தல் பொருட்களையெல்லாம் வாங்காதேன்னு என்று..” என்று முடிக்கக்கூட இல்லை ராமு, சுந்தர் இடையிறித்தான் “ஹேய், ரொம்ப இரையாதே, என்னடா ரொம்ப பெரிய தப்பு பண்ணிட்டேன், ஏதோ எனக்குப் பிடித்த பொருளை, அதுவும் தரமான பொருளை விட கொடுத்து வாங்கறேன். நீ ஏதோ உங்கப்பன் வீட்டுச் சொத்து பறி போன மாதிரினு கத்தற, டேய் இன்னும் எத்தனை தரம் சொல்றது! உனக்குப் பிடிக்கல்லேன்னு என் விஷயத்திலே தலையிடாதேன்னு” என்று பலபாகக் கூவினான்.

ராமு பதிலே பேசவில்லை, வெறி பிடித்த வன் மாதிரி சுந்தர் இரைய ஆரம்பித்தான், “திருடின சொல்லு; இல்லை..... சொல்றது பொய்யா இருந்தா சொல்லு, அதுவும் போட்கும் பொண்ணையா கைபிடித்து இருந்தேன். என் பணத்திலே” எனக்குப் பிடிச்சுந்த வாங்கிக்கறேன். இதைத் தடுக்க நீ யார்?” சற்று நிறுத்தி, அவனை நோக்கி நடந்தவாறே

“உனக்கு வேணுன்னு, மம் சொல்லா, உனக்கும், யெஸ், உனக்கும் சேர்த்தே வாங்கித் தரேன்டா, பை திபை பணமே வேண்டாம் நீ.” மிக அருகில் வந்து, உற்று நோக்கிவிட்டு தலையால் ஒரு இடித்துவிட்டு, ‘போடா கஞ்சா’, அவன் தாடையை ஒரு தட்டு தட்டிவிட்டான் மேல்நாட்டு திட்டப் பேண்ட்டைப்போடுக் கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

“டேய்! நீ திருடலடா, பொய்யும் சேரலையே, பொண்ணையும் பிடிச்சு இழுக்கவே ஆனு அதைவிட பெரிய தப்புன்னு நீ பண்ணே. தேசத் துரோகம்டா இது” என்று ராமு. மேலும் தொடர்ந்தான், “ஆயாடா நான் கஞ்சன் தாண்டா. என் தாட்டு பொருளைத் தான் வாங்குவேன்.” அது நியாய விஷயில். உள்போல கண்டபொருள் வெளிநாட்டுப் பொருளை இல்லையா க்கூடத் தெரியாம அதிகப் பணம் கொண்டு மாட்டேன்டா, டேய். நீ எனக்கு ஒன்னு வாங்கித் தரவேண்டாம், நான் வேணும் உனக்கு இந்திய கைத்தறி பொருளை எல்லாம் வாங்கித்தரேன்,” என்று தூயவெள்ளை கைத்தறி உடையினை எடுத்து மாட்டி கொண்டு பேசினான்.

சுந்தர் சண்டையை மேலும் கிளரும் ஆயிரியினால், “என்னதான் நீ சொன்னாலும் நான் நாட்டுச் சரக்கு உசத்திதான்: பாரிள் பாரிள் தான்டா. போடா போடா, அதுக்கு உன் கைத்தறியெல்லாம் இணையாகாதுடா,” என்று.

ராமு காலில் பூட்ஸ் போட்டுக் கொண்டு “சுந்தர், டேய் டேய், “இந்தியனாக இ இந்தியப் பொருட்களையே வாங்கு,” அவ்வளவு தான்டா.”

இருவரும் கிளம்பினர். உணவு விடுதிக்கு உணவு உண்டபிறகு பேச்சு வேறுபுறம் திரியியது. காலை நடந்த சிறுபூசலை அறவே பார்த்தனர். மிகுந்த அன்யோன்யத்துடன் தேர்ந்த மீது கை போட்டபடி வாடகை காரொன்றைப் பறந்தனர்.

ராமுவின் அறை. பகல் 12 மணி. ராமு வெகு உன்னிப்பாகப் பைல்களை கவனித்துக் கொண்டு இருந்தான். டெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

“ஹலோ” - ராமு

“மிஸ்டர் ராமு, ஹார்டி கங்கிராட்ஸ். நீங்க அமெரிக்காவிற்கு அடுத்த மாதம் போறீங்க” என்றது குரல், “உங்க பேரை எம்.டி. செலக்ட் பண்ணியிருக்கார். டெக்னிக்கல் படிப்புக்காக எம்.டெக். படிச்சவங்களுக்குன்னு தனிப்படிப்பு அங்கே இருக்கு. அதைப் படிச்சா நம்ம கம்பெனிக்குப் பலவிதங்களில் நன்மை. அதனால் உங்களை அந்தப் படிப்புக்கு செலக்ட் பண்ணியிருக்காங்க,” என்றார் கமர்ச்சியல் மாஜெஜர். மேலும் தொடர்ந்தார், “பெஸ்ட் ஆப் லக் ராமு,” என்று கூறி போனை வைத்தார்.

ராமு சந்தோஷத்தில் லயித்திருந்தான். போன் வழியாக, நேரடியாக - பலரது கங்கிராட்ஸ்.

“என்ன மிஸ்டர் ராமு, எப்ப பார்ட்டி,” என்று கேள்விகள் கிளம்பின. சுந்தர் வந்து விட்டான், “டேய் ராமு,” மேலே வர்த்ததை இன்றி கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக நண்பனை இறுக்கக் கட்டித் தழுவ, அவனும் இணங்கினான். முத்தமாரி பொழிந்தான். நண்பனின், - ‘இந்தியச் சகோதரனின்’ பாச மழையில் திக்கு முக்காயினான் ராமு. மறுபடி டெலிபோன் அலறியது.

போயிங் 707 மீனம்பாக்கம் வந்து இறங்கியது. ராமு இரண்டாவதாக இறங்குகிறான். கையாட்டியபடி வருகிறான். ராமுவின் மேலதிகாரிகள் வரிசையாக மாலைபுடன் நிற்கிறார்கள். சேர்தனை யெல்லாம் முடிந்த பிறகு நேராக அவர்களிடமிருந்து வந்தான். ஒவ்வொருவராக மாலையை அணிவித்தனர். சுந்தர் பெருமை மிகுந்த இந்தியக் கதர் ஆடையில், ஒரு சிறு மாலைபுடன் நின்றான். எல்லா மாலைகளையும் ஏற்ற பிறகு நேராக அவனிடத்து வந்தான். “டேய் சுந்தர், என்னடா ரொம்ப சிம்பிளா இருக்கே, டேய் வந்து.....இங்க பாருடா, இவளை நாளை

ராஜேஸ்டர் மாஜேஜர் பண்ணிக்கப் போறேன். இவதான் ஆலிஸ்,” அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்த சுந்தர், கரம் கூப்பினான். “டேய் நீ அதிர்ஷ்டக்காரன்டா, உம்...பை திபை நீ போன பிறகு எனக்கு அந்த ஃபாரிள் மோக்மே கொஞ்சம் கொஞ்சமா குறைஞ்சது. அதுவும் இல்லாம சனையா ஆயிரம் ரூபாயை ஏமாந்துட்டேன். அதனால், ஃபாரிள் சரக்கை இனி கையால் தொடமாட்டேன். மனசுலே உறுதி வெச்சிருக்கேன்பா. ‘இந்தியனாக இரு, இந்தியப் பொருட்களையே வாங்கு’ பாலிஸியைத் தான்டா பின்பற்றிக் கிட்டிருக்கேன்” என்று ஏதோ கூறினான் சுந்தர்.

சண்டியுழுக்கப்பட்ட சொடுக்கிய சாட்டையால் பளிர் பளிர்ரென அடிபடுவது போன்ற உணர்வுடன் நிமிர்ந்து, “நான் தோற்றுப் போயிட்டேன்டா, சின்னப் பொருளிலெல்லாம் ஃபாரிள் கூடாதுன்னு சொல்லிட்டு வாழ்க்கைத் துணைக்கற பெரிய ஃபாரிள் அழகியைக் கூட்டிட்டு வந்துட்டேன்டா.....” ‘என்னை மன்னிச்சுடுடா’ என்று மீர் மல்க இந்தியச் சகோதரனின் கரங்களில் அடைக்கலம் புகுந்தான். இதன் சாரத்தை அறியாது புரியாது பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஆலிஸ், அவர்களின் உரையில் இருந்து தனக்கு விளங்கிய ஒரே ஒரு வாக்கியத்தை தன்னையும் அறியாது முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தான், “பி இந்தியன் பை இந்தியன்” பாரத மன்னிற்கே உரிய பெருமையோ! தன்னகத்தே வருபவரைத் தன்பால் இழுத்துக் கொள்வதென்பது. இன்னும் விட்டு அகலாது இருக்கும் நண்பர்கள் அடிக்கடி கூறினார்கள், அதோ எங்கோ ஒலிக்கும் சர்ச்சின் மணிகூட அதனையே கூறுவதுபோல், அவளுள் ஒர் சிவிர்ப்பு, கர்த்தர் அவனையும் அவ்வாறு இருக்கச் சொல்வதுபோல், ‘இதோ தொடர்ந்து ஒலி கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. அவளது உத்கேளும் அதனோடு வேகமாக துடிக்கின்றது. அதனை திருப்பிச் சொல்வதுபோல், ‘இந்தியனாக இரு, இந்தியப் பொருட்களையே வாங்கு’ தொடர்கிறது மணி ஓசை; உத்கேளும் தொடர்ந்து துடிக்கின்றன!

யான் செல்லும் பாதை

—[வே. கலைவாணி]—

(முதலாண்டு கணிதம்)

மழைக் கால முடிவாம்
மலைச் சாரல் எல்லாம்
பனிக் காலத் துவக்கமாம்
பனிக் காய்கள் கண்டேன் ;
எரிதோறும் நீர்தான் சிறிது
ஏறியே போய் இருந்தது
அடுக் கடுக்காய் அலைகள்
அவை யெல்லாம் திரைகள்
அழியின் நுரைகள் தாமே
அயாச் செய்யும் மெத்தைகள் !
அதைத் தாண்டிச் சென்றால்
அகன்று பரந்த வயல்கள் ;
பசுமை நிறக் கடலோ! அவை
பச்சை நிறக் கம்பளமோ !
பசிய அலைகள் அசைந்து
பார் என்று காட்டினவே
இயற்கைப் பெண்ணின் எழிலை !
இயற்கைப் பெண் விரித்தாளோ
பச்சை நிறக் கம்பளத்தைப்
படுத்து நான் இன்புறுவே
என்று நான் வியந்திருக்க
எங்கிருந்தோ ஒலி கேட்டேன் ;
'கீ.கீ.கீ...' என்றே பேசி,

கிள்ளை இரண்டெனை அழைக்கவே
அங்கிருந்து அகன்றேன் ;
அவற்றைப்பின் தொடர்ந்தேன் ;
அவற்றின் பொழிதான் என்னே !
அனைவரையும் கவரும் இனிமை !!
நானும் என் தோழியும்
நானிலத்தி னின்று விலகி
கிள்ளைகளாய்ப் பறப்பதாகக்
கனவு கண்டேன் ; அங்கே
வயல்வெளியில் இரு அன்னம்
வண்ணமாம் வெண்மையிலே
தூய்மையுடன் காட்சியளிக்க
தூண்டினவே எனைக் காண ;
அவை நீந்தும் அழகே அழகு !
அவற்றையே ரசித்து நின்றேன் .
அவற்றிற்கு விடை கொடுத்து
அங்கிருந்து சென்றேன் ; வானில்
வண்ண வண்ணக் கோலங்கள்
வரைந்தாற் போல் தோன்றியதே ;
நிலையற்ற ஓவியங்கள் ; அவை
நிலைமாரும் காவியங்கள் ; அங்கே
நீல வான் முகட்டையே
நீலநிற நீர்தான் தொட்டு,
முத்தமிட்டு காதல் புரியும்
முகிற் காட்சி கண்டேன் ;
எத்தனை வளைவு நொவிவுகள் !
எத்தனை ஏற்ற, இழக்கங்கள் !
அத்தனையும் விரைவில் கடந்து
அங்கிருந்து யான் சென்றேன் .
செங்கற் பட்டிலிருந்து இயற்கையின்
செழுமைகளைக் கண்ட நான்
குரோம் பேட்டை கல்லூரிக்குக்
குறைவற்ற உள்ளத்தோடு சென்றேன்
விரைந்தே !

தோல்வி :

நம்மினும் தாழ்ந்தவர் நமக்கு
வெற்றிக்கு இது முதல்படி என்று
அறிவுரை கூறவைத்து நம்மைத்
தோள்கொடுத்து தூக்கி நிறுத்துவது
சமயத்தில் முதற்படியிலேயே நிற்க விடுவது.

மனிதன் :

யாரும் காணாததைக் காணும் அவன் விழிகள்
அதைக் கதையாகக் கூறிவிடும் அவன் நாக்கு
பாவம்? மற்றவர்க்கும் இவைகள் உண்டு
என்பதை மறந்துவிடும் ஒரு பிராணி.

பெண் :

(கல்யாணச்) சந்தையில் விலைகொடுத்து
விற்கப்படும் ஒரே பொருள்.

ஆண் :

தங்கத்தைப் போன்றவன்
ஆம்! சந்தையில் விலை உயர் உயர்
கேட்பாரின் தாழ்ந்து போகும்
ஒரு பொருளைப் போன்றவன்.

கவிஞன் :

சொல் எனும் மலர்கொண்டு
தெய்வத்தை அர்ச்சிக்கும் அவன்
சொற்களால் வாண வில்லாக வண்ப்பான்
வெண்ணிலவைத் தட்டாக கையில் ஏந்துவான்
விண்மீன்களை விழுபடியில் எண்ணிடுவான்
அந்தோ பாவம்! அவன் கலத்தில் இருக்கும்
சோற்றையும் எளிதில் எண்ணலாம்!
பாவம்! அவன் ஒரு ஏழைக்கவிஞன்.

காலக் கதிரவனின் கிரணங்கள் அந்தச்
சிறு குடிசைப் பகுதியை நன்கு ஆக்கிரமித்துக்
கொண்டு இருந்தன. காலையில் கூழோ அல்
வது கஞ்சியோ எதையோ சாப்பிட்டுவிட்டு
அவர் அவர்கள் வேலையைப் பார்த்துக்
கொண்டு இருந்தனர் ஆங்காங்கே உள்ள
குப்பைத்தொட்டி, தேங்கி நிற்கும் சாக்
கடைத் தண்ணீர், உடம்பில் ஒரு சாண் துணி
கூட இல்லாமல் அலையும் குழந்தைகள், நாய்,
பூனை, மாடு இவையெல்லாம் அந்த இடத்
தின் எழ்மை நிலையை நன்கு பறைசாற்றின.
ஒரு சிறு குடிசையின் வாயிலில் உள்ள
தீண்டையில் படுத்துக் கொண்டு இருமிக்
கொண்டு இருந்தார் பரந்தாம முதலியார்.
வற்றிப் போன உடல், மனவியாதி உடல்
வியாதியாகி படுக்கையில் கிடத்தியது. ஒரு
நல்ல கம்பெனியில் குமாஸ்தாவாக இருந்து
நடையாடு ஆனவர். ரிடையரான போது
வந்த பணத்தையெல்லாம் வைத்து, தன்
ஒரே மகளை நன்கு படிக்க வைத்தார். அந்த
குழந்தைக்கு ஒவ்வாத குடும்பம். ஏதோ வசதி
யாக வாழ்ந்தவர் நொடித்து வியாதியஸ்த
ராகிவிட்டார்.

'ஒரு இன்னிக்கு கண்டிப்பாக ஒரு
வேலை தேடிக்கிட்டு வந்துருடா' நமக்காக
வெண்டாம். அப்பாவுக்காக மட்டும். நம்ம
முலைத் தெருடாட்டர் அவருக்குக் காசநோய்
கண்டிருக்குன்னு ஒரு கத்த மருந்துக் காயிதம்
எழுதிக்கொடுத்திருக்காரு. அவரைக் காப்
பாத்தனும் ஓர் கண்டிப்பா வேலை தேடிக்
கணும்பா' அடிவயிற்றில் இருந்து பரந்தா
மரின் தர்மபத்தினி குரல் கேட்டது. சாப்
பிட்டு முன்று நாட்கள் ஆகிவிட்டது.

அவன் கண்ணில் இருந்து வழிந்த கண்
நீர் அவன் கையிலுள்ள கஞ்சியுடன் கலந்து
நொண்டைக்குள் இறங்கியது. அவனுடைய
பைலைத் தூக்கிக் கொண்டு கிளம்பினான்.

அவன் வெளியில் வந்ததும் பரந்தாமர்
ஈனசுவரத்தில் ஏதோ முனகினார். அவன்
அருகில் அமர்ந்து அவரது கையை ஆதர
வாகத் தடவிக்கொடுத்துவிட்டு, அவர்
அளித்த ஒரு அழுக்கான ஒரு ரூபாய் நோட்
டையும் பெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினான்.
அந்தப் பகுதியைத் தாண்டுவதற்குள் அவ
னது மனத்தில் எத்தனையோ எண்ணங்கள்,
வறுமை, வறுமை-எங்கு நோக்கினும் குன்ய
மயமாக அவனுக்குப்பட்டது. தான் ஒரு
பட்டதாரியாக இருந்தும் ஒரு வேலையைத்
தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை என்ற ஏக்கம்.
அவனது தேர்வு முடிவுகள் வந்து ஒரு மாத
காலமாக அவன் அலையாத இடம் இல்லை.
கேட்காத நபர் இல்லை. கஷ்டப்பட்டுப் படிக்க
வைத்த தன் தந்தைக்குப் பிரதிபலன் கூடச்
செய்ய முடியவில்லை. இன்று கடைசி நாளாக
அந்த வேலை வேட்டைக்குக் கிளம்பினான்.
ஏனோ அவன் மனத்தில் அப்படித்தான்
பட்டது.

காலையில் இருந்து எல்லா இடங்களிலும்
ஏறி இறங்கி அவனுக்குக் கிடைத்த பதில்
'இல்லை' என்பதுதான். கையில் உள்ள சர்டிபி
கேட்டுகளை யெல்லாம் எரித்துவிடவேண்டும்
போல் எரிச்சல். இப்படியே விட்டுக்குப்
போனால் அவன் தந்தைக்கு என்ன பதில்
சொல்வான். காலையில் அவன் தாய் கூறியது
அவன் காதில் ஒலித்துக் கொண்டே
இருந்தது.

நா வரட்டியது அவனுக்கு. பசி வேறு ஒரு
பக்கம். அவனால் நடக்கக்கூட முடியவில்லை.
சாலையோரத்திலுள்ள குழாயைத் திருப்பினான்.
அதிலிருந்து ஒட்டடைக்குச்சி போல தண்ணீர்
வந்தது. அது அவனது தாகத்தைத் தீர்க்க
வில்லை. அவனுடைய சட்டைபைபை தழாய்
தில் ஒரு பத்து பைசா கிடைத்தது. அதை
எடுத்துக்கொண்டு எதிர்ப்புறத்தில் இருந்த

டக்கடைக்குச் சென்று இரண்டு பீஸ்கட் வாங்கிச் சாப்பிட்டான். ஏதோ வயிறுக்குள் இறங்கியது போல இருந்தது. அந்த டக்கடையை நோட்டம் விட்டான். அந்த நாயர் ஒருவரே அந்தக் கடையைப் பராமரித்துக் கொண்டு இருந்தான். அவனுக்கு உதவியாக ஓர் பையன் இருந்தான். "நாயர், நீங்கள் எல்லா வேலையும் செய்யறீங்களே, உங்களுக்கு உதவியாக ஓர் ஆளை வைத்துக் கொள்வதுதானே" கேட்டான்.

அந்த நாயர் சிரித்துக் கொண்டே, "யாருதம்பி இந்த வேலைக்கு வாராங்க, அதான் நாள் செய்யறேன்". "நாயர், ஏதோ உங்களுக்கு முடிஞ்சது கொடுங்க போறும்" என்று. நாயர் அசந்து விட்டான், "என்ன தம்பி படிச்ச இருக்கீங்க?" "பி. ஏ. நாயர்" அவனது பதிலுக்கேட்டு அவனுக்கு மேலும் அதிர்ச்சி. "எம்பா! இவ்வளவு படிச்ச இந்த வேலைக்குத்தான் வரணுமா? உங்க படிப்புக்கு நல்ல வேலை கிடைக்கும் திட்டி உங்களைப் பார்த்தால் பாவம் வறுமையில் அடிபட்ட வங்க போல இருக்கு. மனதை தளர விடாதீங்க" என்று கூறி அவனுக்கு ஓர் மகொடுத்து அனுப்பினான்.

எனவே குருவுக்கு அவமானமாக இருந்தது. அவனது பசிக்கொடுமை, வறுமை இப்படியெல்லாம் வேலை தேட முனைந்தது. அவனுக்கு ஒரே பசியாக இருந்தது. யாரிடமாவது இரைந்துசாப்பிடலாம் போல இருந்தது. நாணமாகவும் இருந்தது.

மெல்ல நடந்து சென்று அந்தப் பெரிய கேட்டிள் மேல் சாய்ந்து கொண்டான். மெல்லப் பார்த்தால் அவன் படித்த கல்லூரி என்பது தெரிந்தது. அது அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது. அதை நீ வைத்துக் கொடுத்த வேண்டும் போல் வறுப்பு, அதையே பார்த்தான்.

"யாரப்பா!" ஒரு ஆள் விரட்டுவது தெரிந்து சிறிது நகர்ந்து கொண்டான் "ஐயா! நீங்கள்! பிரின்ஸ்பாலைப் பார்க்கணுமா" என்று கேட்டான் வாசலில் பிழை.

"இல்லைப்பா. சும்மா வந்தேன், என்ருன். அந்தச் சமயத்தில் பிரின்ஸ்பால் கார் உள்ளே வந்தது. இயந்திர கதியாக அவருக்கு ஒரு

சல்யூட் அடித்தான். "குருவா! என்னப்பா இப்படியாயிட்டே உள்ளே வா" என்று கூறி விட்டார்.

போவதா வேண்டாமா என்று சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு, பின்பு அவரைத் தொடர்ந்து உள்ளே சென்ருன். எத்தனையோ பரிசுகள் வாங்கி அவரது அறைக்குச் சென்றவன் இன்று ஏழ்மையுடன் சென்ருன்.

"குரு! என்ன ஏதாவது வேலை கிடைத்ததா?"

அவரது கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்றே தெரியவில்லை "இல்லை சார்". என்ற ஒரு வார்த்தையைத் தவிர. தலை குனிந்து கொண்டு நின்ருன்.

"நம்ம காலேஜில் அட்டெண்டர் வேலை ஒன்று காலியாக இருந்தது. அதுக்கு ஒரு ஆள் வேண்டும், உனக்கு எதுவும் ஆட்சேபணை இல்லையென்றால்....." இழுத்தார் அவர்.

அவனது மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை, எல்லாக்கே வந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு. படிப்புக்கு வேலை இல்லை; என்ருலும் வயிறுக்கு ஓர் வேலை. மாதம் முந்நூறு ரூபாய். ஓடினான் வீட்டில் சொல்ல. நூறு ரூபாய் முன்பணமாக வேறு கிடைத்தது.

வாசலில் ஒரே ரூம்பல், அவனுக்குள் இளம் தெரியாத பயம். வாசலை நெருங்கும் முன்பே அக்கம் பக்கத்தவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

ஐயா, மகாராஜா, பெரிய ஐயா நம்மனை யெல்லாம் ஏமாத்திட்டாரே! 'அப்பா' வெறி பிடித்தவன் போல் வீட்டுக்குள் ஓடினான்.

குரு! அவனைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு கதறினான் அம்மா. அவனை சமாதானப்படுத்தி அவனைத் தூக்கும் போது வெறும் உடல் தான் இருந்தது.

யாருக்காக வேலை தேடினான்? இருவருக்கும் ஈமக்கடனை முடித்தான். பண வறுமைக்கு அவனால் வழி தேட முடிந்தது. ஆனால் அந்த அன்புக்கு, இந்த அன்பு வறுமைக்கு வறுமை, வறுமை—அவன் வாழ்க்கையில் பணம், பசி, அன்பு என்று சுழன்று சுழன்று வந்து கொண்டிருந்தது.

ம ல ர்

பி. ஹேமா, புகழுக வகுப்பு —

இந்தக் கதை	என்ற	ஆடையை	அணிந்து
மகிழ்ச்சி	என்ற	நகையை	புனைந்து
தீய்மையின்	என்ற	குங்குமம்	வரைந்து
புறத்தின்	இன்று	உலகில்	கிறந்தது.
புறத்தின்	மென்மக்கும்	நாங்களே	உவமையாம்
புறத்தின்	நன்மைக்கும்	நாங்களே	கருவியாம்
புறத்தின்	கண்ணிற்கும்	நாங்களே	உவமையாம்
புறத்தின்	சிரிப்பிற்கும்	நாங்களே	உவமையாம்.
புறத்தின்	படைத்திட்ட	ஆண்டவனுக்கும்	கூட
புறத்தின்	போல எங்களை	வைத்தே	பூசிப்பர்;
புறத்தின்	வினைவிக்கும்	அரசியல்வாதிக்கும்	கூட
புறத்தின்	எங்களைக்	கொண்டே	வரவேற்பர்.
புறத்தின்	மலர்ந்திடினும்	எந்திறமோ	கொண்டிடினும்
புறத்தின்	பல்லிதழைப்	பல்வகையில்	பூண்டாலும்
புறத்தின்	உள்ளமிக	இனிப்பான	பானமாம்
புறத்தின்	தேனும்	அதற்காவ	ஒன்றன்ருே?
புறத்தின்	விருந்தினரை	வாவாளை	அழைத்து
புறத்தின்	விளங்குகின்ற	தேனினையே	படைத்து
புறத்தின்	விளங்குகின்ற	நாங்கள்	கொடுப்பதில்
புறத்தின்	ஆவோம்	ஏற்பிர் என்	கருத்து.
புறத்தின்	வீழ்த்தினான்,	விக்கெட்டை	வெங்கிட்டு,
புறத்தின்	புகழ் பறந்தது;	சக்கை போடு	போட்டு,
புறத்தின்	நான் மட்டும்?	பங்கினையே	போட்டு
புறத்தின்	கிரிக்கெட்டு,	அவர்தம்	வெற்றி மார்பில்
புறத்தின்	மணங்கமழச்	செய்வது	(மலர்மால)
புறத்தின்	நும் புகழ்மணம்	கமழச்	போல
புறத்தின்	தேனினையே	தந்து மகிழ்வது	செய்வீர்
புறத்தின்	தன்மைகளைத் தாரீர்;	நல்லது	போல
			செய்வீர்!

தேடித் தேடி...

ச. வனிதா,
முதலாண்டு (கணிதம்)

எங்கே நிம்மதி? எங்கே நிம்மதி? ஐக்கிய நாட்டுச் சங்கத் தலைவர் கூட்ட வால்மயி லிருந்து அடுப்பங்கரை அம்புஜம்வரை நிம் மதியில்லா வாழ்க்கைதான். ஒருவருக்கு மனைக்கஷ்டம். மற்றவருக்கு பணக்கஷ்டம். பணக்காரனை வியாதி வந்தாக்கும். எளியவனை வறுமை வாட்டும். இதுதான் இன்றைய உலகின் நிலை. 'ஆஹா! நமக்கு லாட்டரியில் பத்துலட்சம் ரூபாய் விழுந்துவிட்டதே! இனி, நம்மைப் பிடிப்பவர் யார்? ஜார்ஜ் டவுனில் ஒரு பங்களாவை வாங்கிக் கொண்டு, பாதி போர்ஷனை வாடகைக்குவிட்டால், மாதம் ஆயிரத்துக்குப் மேலாக வாடகை வருமே! கடவுளின் கருணையே கருணை!' என்று இருமாந்த ஏழைமனைவி, மறுநாளே 'அடப் பாவி மனுஷனே! ஒரு மொத்தமாக ரூபாயை வீட்டில் 'கட்டு' என்றால், குதிரையின் காலில் 'கட்டிவிட்டு' உதையும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து நிற்கின்றாயே, இந்தக் கடவுளுக்குக் கண்ணை கிடையாதோ? என்று புலம்புகிறார் அரக்கோண அக்காரத் தெரு அம்புஜம்.

இந்த அக்காரத் தெருவில் படித்த, பட்டம் பெற்ற பரட்டைத் தலையன் பரசுராமன் ஒருவன்தான். அவன் ஓர் இளைஞன். தாய், தந்தை உடன்பிறப்புக்களையெல்லாம் அடித்துக் கொண்டு போன அந்த பாழும் போன வெள்ளம், இவனை மட்டும் விட்டுவைத்தது. (அடுத்த வீட்டு அம்புஜத்தின் புலம்பலுக் கேட்க பொலும்!) 'சே! என்ன ஒரு நிம்மதியை நான் வாழ்க்கை! பணக்காரர்களெல்லாம் ஆயிரத்தெட்டு வேலையாட்களை எவ், அறு சுவை உணவு உண்டு, என்ன ஒரு நிம்மதியான வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். ஆனால், எனக் கோ பணமும் கிடையாது! நிம்மதியும் கிடையாது!'

இவ்வாறாக, பல்வேறு சிந்தனைகள் அவன் எண்ண அலையை வாட்ட, எழுந்து வெளியே நடந்தான். அப்போது ரங்கநாதர் கோயில் மணி 'டான், டான்' என்று ஒலித்தது. சும்மா சொல்லக் கூடாது! எப்போதேனும் கோயிலுக்குப் போகும் வழக்கம் கூட அவனுக்குக் கிடையாது! இறைவனுக்கும், அவனுக்கும் அவ்வளவு தூரம்! அச்சமயம் 'திருபாந்தர லில் பள்ளிகொண்டாயே ஸ்ரீமன் நாராயணு' என்ற பாட்டு பூமியைப் பிளந்துகொண்டிருந்தது. இப்பாட்டைக் கேட்டவுடன் அவனது கோபமெல்லாம் அந்தப் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டிருக்கும் பரமனின் மீது திரும்பியது. உலக மக்களையெல்லாம் தவிக்க விட்டுவிட்டு இவர்மட்டும் அமைதியாக பள்ளிகொண்டிருக்கிறாரா? என்று கோபத்துடன் எண்ணிய படியே கோயிலின் வாயிலை அடைந்தான். கோயிலின் வாசனையை கூட அறியாத அவனது கால்கள் தாமாக உள்ளே முன் னேறின! அவனையும் மீறிய சக்தி ஒன்று உள்ளே இருந்தது! கோயிலிலுள்ள ரங்க நாதரைத் தரிசித்துவிட்டு வந்த அவனது உள்ளத்திலே அமைதி நிலவியது.

'எனக்கு வேண்டியது ஒரு கவலையற்ற நிம்மதியான வாழ்க்கை ஒரு வேலையைத்தேடிக்கொண்டு, மனைவியைக் கட்டிக்கொண்டு எவன்தான் நிம்மதியாக வாழ்கின்றான்? முதலில், எவன் வேலையை அவ்வளவு லேசில் தருகிறான்? 'பணக்காரனின் காலில் பிடித்துக் கொண்டு, அவனிடம் பிச்சை கேட்பதுபோல் வேலைக்கு மன்றாடி காலைப் பிடித்து, உதையும் வாங்கிக்கொண்டு வருவதற்கு பதிலாக இறைவனின் திருவடிபைப் பிடிப்பதே மேல்!' என்ற முடிவுக்கு வந்தான் பரசுராமன்.

பரட்டைத் தலையன் பரசுராமன், திரவறம் பூண்டு இறை பக்த னான, காட்டிற்குச் சென்று கடுந்தவம் புரிந்தான். 'ஒரு இளைஞன் எவ்வாறு தன் றம்புலங்களையும் அடக்கித் தவம் புரிய முடியும்?' என்று கேட்கிறீர்களா? இந்நிலை யில்லா உலகின் நிம்மதியற்ற வாழ்க்கையே அவன் றம்புலங்களையும் அடக்கிவிட்டது! அவன் றம்புலங்களையும் அடக்கிவிட்டது! பரசுராமனின் மலைபோன்ற, உறுதியான பருத்த தோள்கள் இளைத்தன! இளைஞன் இளமைப் பருவத்தைக் கடந்தவனானான். இவனது கடுந்தவத்தை மெச்சிய இறைவன் எட்டித்தந்து, அவனுக்கு வேண்டிய வரத்தை அருளுவதாகக் கூறினார். அவனும், இவ் வுலகில் எத்தனையோ பேர் நிம்மதியாக வாழ் திருக்கள். அவர்களைப் போல நானும் பணம், அத்தல்து முதலியவை பெற்று நிம்மதியாக வாழவேண்டும்!' என்று வேண்டினான். இதைக் கேட்டுப் புன்முறுவல் பூத்த இறை வன், 'நீ சொல்கிறபடி எவன் ஒருவன் பணம், அத்தல்து முதலியவை பெற்று நிம்மதியாகக் கவலையின்றி வாழ்கிறான் என்பதைக் கண்டு பிடி. அவனைப் போலவே உன்னையும் வாழச் செய்கிறேன்' என்று கூறி மறைந்தார்.

அன்றிலிருந்து, கடுந்தவத்தை மேற் கொண்டு இறைவனைக்கண்ட பரசுராமன், கடுப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டான். அவனுடைய எண்ணமெல்லாம், பணக்காரர் கள் நிம்மதியான வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள்! என்பதுதான். இதனால், முதலில் ஒரு பணக் காரனைச் சென்றடைந்தான். அவனுடைய தவத்தின் பெருமையை உணர்ந்த அவர், அயலுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளைச் செய்து உபசரித்தார். பரசுராமன் அவரைப் பார்த்து, 'நீங்கள் சகல பாக்கியங்களும் பெற்று வாழும் புன்னியவான்' என்று கூறுகையிலேயே, அவர் கண்களில் நீர் தளும்பிற்று. 'சுவாமி! எது இருந்து என்ன பிரயோசனம்? எல்லா வற்றிற்கும் மேலான குழந்தைப்பேறு இல்லையே!' என்று வருந்தினார். மீண்டும் பரசுராமன், வேறொரு பணக் காரனைச் சென்றடைந்தான். முதலில் அவரி டம், 'எத்தனை குழந்தைகள்?' என்று வின வின. (முதல் இடத்தில் அடைந்த ஏமாற

றம்!) 'அதற்கென்ன சுவாமி! நிறைய வே இருக்கின்றன!' என்று ஒரு ஏக்கப் பெருமூச் சுடன் கூற, பரசுராமன் 'அடக்கடவுளே! அங்கு ஒன்றுகூட இல்லை; இங்கு நிறையவே இருக்கின்றதாமே!' என்று எண்ணினான். சிறிது நேர மெனனத்திற்குப் பின் அவர், 'பணம் இருந்தும் அனுபவிக்கக் கொடுத்து வைக்காத பாவி நான்! என் மூத்த பையன் குருடு! ஐந்தாவது பெண்ணே ஊமை! பத்தாவது பெண்ணே ஊமை!! பத்தாவது குழந்தைக்கு இன்னொபியா!!! என் பதினாறுவது குழந்தைக்கு.....! 'நான் விரைவாகச் செல்ல வேண்டும்; உங்கள் வியாதியெல்லாம் விரைவில் குணமாக இறைவன் அருள்வாராக!' என்று கூறி அங்கு இருக்கப் பிடிக்காமல் நகர்ந்தான்.

சரி! ஏழையாவது நிம்மதியாக இருக்கிறாரா? என்று அறிவ ஒரு ஏழைத் தொழிலாளியை அடைந்து அவன் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கேட்க, அவன் 'பணம் பாதாளம் வரை பாயும்! என்பார்கள்! அந்தப் பணம் இல்லாமல் வாழற வாழ்க்கையிலே என்ன இருக்க சுவாமி! இந்த ஊரிலேயே சகல சம்பத்துகளையும் பெற்று ராஜாபோல ஒருவர் வாழ்கிறார், புன்னியவான்!' என்று கூறி தன் நிலையை எண்ணி நொந்தான்.

பரசுராமன் அந்தத் தொழிலாளி குறிப்பிட்ட 'அவரை' அடைந்தான். நீங்கள் சகல சௌபாக்கியங்களையும் பெற்று வாழும் சிறந்த மனிதர்' என்று பரசுராமன் கூற, அவர் ஒரு வீரத்தியான புள்ளகையோடு 'இவ்வுலகிலுள்ள' எல்லா மக்களும் ஆனாகவோ, பெண்ணாகவோ இருந்து வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். ஆனால், நாளை ஒரு.....ஒரு.....அலி! — என்று கூறி கதறி அழுதார். ராஜாவைப் போன்ற அம்மனிதரை சமாதானப்படுத்திவிட்டு, ஓடோடிச் சென்று இறைவனின் காலடியைப் பற்றிக்கொண்டு, எனக்குத் தங்கள் திருவடியே நிம்மதி' என்று கூறி சரணடைந்தான்.

நிம்மதியைத் தேடித் தேடி அலைந்த பரசுராமன், இறைவனின் திருவடிகழ நிம்மதி அடைந்தான்.

செருப்பு

இரா. ஜா. சரோஜா, (புழுக்க வகுப்பு)

என்னுடலைச் சுமக்க
செருப்பொன்றை வாங்கினேன்
அடிக்கடி அறுந்ததால்
அதனுடலை நான் சுமக்கிறேன்.

★

கானகத்துக் கச்சேரி

ஆடிவரும்	அருவி	பாடிவரும்	தென்றல்
துடிவரும்	வாசம்	தேடிவரும்	இன்பம்
பாட்டிணையே	குயிலிசைக்க	ஆட்டத்தை	மயிலாட
கூட்டிலேயே	குருவியும்	கூவெனக்	கூவுமே
மரக்கூட்டம்	நிழலும்	பரப்பும்	ஆங்கே
குரங்கும்	கூத்தாடும்	குள்ளநரி	குதிக்கும்
வண்ணமலர்	வடிவமே	கண்டு	அதனிலே
வாசமும்	மதுவையும்	உண்ட	சுரும்பர்
இன்பத்தில்	யாழிசைக்க	தான்செய்த	துணையில்
முங்கிலுமே	குழவிசைக்கும்	இனிய	நாதமும்
ஒடுமோடை	மத்தளமும்	கானகமே	பாட்டிணை
இசைக்கும்	புள்ளினம்	தனைமறந்து	தலையிணை
அசைக்கும்	மந்தியும்	கைதட்டி	தாளமிடும்
நீர்வாழும்	மீன்கூட	துள்ளியே	ரசிக்கும்

வசந்தம் என் காதலி!

அ. சரஸ்வதி,

இளங்கலை முதலாண்டு (இலக்கியம்)

அன்பு மனம் அள்ளி வீசி
ஆசையலை ஆடிவர
துன்ப ஒளி பறந்தோட
துயர நிலை சரிந்தோட
இன்பஅலை நுரைசிந்த
இதயமலர் மணம் பரப்ப
இங்கும், எங்கும் மணம் வீசும்
இனிய தேனாக

தந்தத்தில் உடலெடுத்து
வானவில்லின் நிறமெடுத்து

கன்னல் சாறுவழியும் கண்கள்
மின்னலெனும். சிரிப்பலையைத்தன்
கன்ன குழிகளில் மறைத்து
வந்து நின்றான் என்னருகில்,
வசந்தத்தின் வடிவில்

இதயமலர் பெற்ற இனிய மணத்தை
எடுத்தியம்புவது எவ்வாறு?

கண் பனிக்கும்

சி. தினமணி,

முதலாண்டு (பொருளாதாரம்)

நினைக்க நெஞ்சம் கூசுதல்பா நீசர்களின் வஞ்சம்

பொற்காலம் கண்ட நாட்டில் தற்காலம் பஞ்சம்.

நினைத்த பொருள் நினைப்பினிலும் ஏறுதல்பா நித்தம்

நெஞ்சொடியும் உழைப்பாளி பட்டினியின் சத்தம்.

மக்குப் பையன் தேர்ச்சி பெற கொடுக்கின்றார் லஞ்சம்

சொக்குப்பொடி போட்டு வேலை வாங்குகின்றான் வஞ்சம.

பெண் காட்டிப் பதவிபெறும் பாவிகளின் கூட்டம்

புத்தியுடை அப்பாவி அடைவதுவோ வாட்டம்.

கண்கட்டு வித்தைபோலக் கட்டுகின்றான் வீட்டை

சொல்ல மனம் வாடுதல்பா ஏழைபடும் பாட்டை.

பதுக்கிப் பொருள் விற்பவனோ அடிக்கின்றான் கொள்ளை

பாடுபடும் கூட்டங்கள் குடிசையிலே தொல்லி.

செதுக்கி வைத்த சிலைபோன்ற செல்வமற்ற பெண்கள்

வதுவைக்கு வழியின்றி வாடுதல்பா கண்கள்.

மதுபோன்ற போதைதரும் சீர்திருத்தப் பேச்சு

வாழ்வனிலே வரும்போது மனம்கருக லாச்சு.

அடுத்தவரைக் கெடுக்கவெண்ணிக் கட்டுகின்ற கூட்டம்

எடுப்பான வாழ்வனிக்க எடுக்கின்ற தோட்டம்.

மிடுக்கான தமிழ்ப்பண்பு ஏட்டளவில் இனிக்கும்

நடைமுறையில் வீட்டளவில் நாட்டின் கண்பனிக்கும்.

அந்த இரண்டு விழிகள்

வெ. வேறுமநளினி, இரண்டாமாண்டு (இலக்கியம்)

மயங்கிய நிலையில் இருக்கும் அந்த மாலைப் பொழுதுக்குத்தான் எத்தனை ரம்யம்! மடிபட்டிரோடின் வழியே பஸ் வந்துகொண்டிருந்தது. சாலை யில் இருபக்கங்களிலும் உள்ள மனைக்குகளின் காரணமாகச் சென்னை நகரமே சுவர்க்கலோகம் போல் ஜீவலித்துக் கொண்டிருந்தது. அச்சத்தையும் மயக்கத்தையும் தரக்கூடிய அந்த இனிமையான நேரத்தில்தான் நான் தினமும் வீடுதிரும்புவது வழக்கம். மெல்ல இருள் கவியத் தொடங்கிற்று. இந்த இரவுநேரத்திலும் இயற்கை அழகம் தன் ஆட்சியைக் கைவிடாத நன்மையை எண்ணி வியந்துகொண்டேன்.

'மாலைப் பொழுதின் மயக்கத்திலே' என்ற படம் எங்கோ ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி அந்தப் பாட்டை முணுமுணுத்தவாறே அதன் இனிமையை கவைத்துக்கொண்டு வெகுவேகமாக நடைபோட்டேன். 'கருப்பு வெல்வெட்டில்' 'ஸ்வரம்' பதித்தாற்போன்ற அந்த வானத்திலும் கொள்ளை அழகக் கொண்டிவைத்து இருக்கிறான் அந்த இறவன்! பால் போன்ற அந்த நிலவின் அழகத்தான் என்னென்பது! எந்தக் கோட்டையையோ பிடிப்பது போல் வெகுவெகாகத் தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. உறவினர்க்கும் கவிதைக்கும் உறைவிடமான அந்த அழுத நிலைமைப்படைத்த ஆண்டவனை வாழ்த்திக்கொண்டே நடந்தேன்.

அப்பா! வீட்டைப் பார்த்த உடனேயே ஒரு மனநிறைவு. அலுவலக வேலைகளை வெல்லும் முடித்துவிட்டு, அலுப்பாக இருக்கிறது. வீட்டிற்குப் போய் குளிர்ந்த நீரில்

குளித்துவிட்டு, உடை மாற்றினால் அதன் சுகமே தனிதான். என்னுடைய தாயும் தங்கையும் எனக்காக வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஒரு நாள் நேரம் கழித்து வந்தால் கூட உணவு உண்ணாமல் "என்ன நேர்ந்ததோ? என்று இடிந்துபோய் உட்கார்ந்து இருப்பான் என்பதாய் நான் என்ன ஒன்றும் தெரியாத சின்னக் குழந்தையா? இருபத்தைந்து வயதாகும் ஆன்மகனான எனக்கு உலகநிலை புரியாதளன்ன. நான் சோர்வோடு வந்ததும், என் தாய்க்கு உலகையே நான்தான் தாங்குவது போன்ற ஒரு நினைப்பு! பெருமை பொங்க கருணையோடு உபசரிப்பான் என்னுடைய அண்ணை.

என் தங்கை தையற்கலையில் ஆர்வம் மிக்கவள். தினமும் நான் வீடு திரும்பும் பொழுது பலவித டிசைன்களில் தான் போட்ட "எம்பிராய்டரி" களைச் சொன்னால் காட்டுவாள்! என்னுடைய அம்மாவுக்கும் எனக்கும் பெருமை பிடிபடாது. இவளுக்குச் சீக்கிரம் ஏதேனும் ஓர்வழி செய்துவிட வேண்டும்.

என்னுடைய தங்கை மிகவும் அழகாக இருப்பான். அழகும் அறிவும் இருந்துள்ள பயன்? விதியின் கொடுமையை என்னென்பது? அது எப்போதும் நல்லவர்களோடுதானே வினையாடுகிறது. அவளுக்குத் திருமணம் செய்துவிட்டால் என்னுடைய பொறுப்பு தீர்ந்துவிடும்.

நாங்கள் இந்த ஊருக்கு இப்போதுதான் புதிதாகக் குடிவந்திருக்கிறோம். இந்த ஊரில் யாரும் எங்களுக்கு அறிமுகம் இல்லை. எங்கள்

வீட்டிலும் அருகிலும் சுற்றுப்புறத்திலும் அடுக்கடுக்கான மாடிவீடுகள். இந்த சென்னை நகரமே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. இருப்பினும் என்னசெய்வது? இங்குதானே நாங்கள் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டி இருக்கிறது.

என்னுடைய தங்கை ஜன்னல் ஓரமாக உட்கார்ந்து தைத்துக்கொண்டிருப்பாள். அவள் தைக்க உட்கார்ந்து விட்டால் உலகம் என்று ஒன்று இருப்பதையே மறந்து விடுவாள். அன்றும் வழக்கம்போல் அவள் முற்றமாக தைப்பதில் ஈடுபட்டு இருந்தாள். அங்கு உட்கார்ந்து தைக்காதே என்று எத்தனை முறை சொல்வது? நான் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவனும் எதிர்வீட்டு மாடியை நோக்கினேன். அங்கே ஜன்னலில் இரண்டுகண்கள் பளபளத்தன. ஒரு இளைஞன் அங்கே நின்றுகொண்டு என் தங்கையையே வைத்தகண் வாக்காமல் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். "இந்த பைத்தியத்திற்கு அங்கே உட்காராதே என்று சொன்னால் புரிய மாட்டேன் என்கிறதே" என்று மனதிற்குள் அவனைத் திட்டியவாறே நடந்தேன்.

"இந்தப் பொறுக்கிகளுக்கெல்லாம் பெண்களை முறைப்பதே வேலை. விவஸ்தைக் கெட்ட ஜென்மங்கள்" என்று சபித்தவாறே விட்டிருந்து நுழைந்தேன். உள்ளே நுழைந்ததும் நுழையாததுமாக "லாவண்யா! இங்கே ஏன் உட்கார்ந்துகொண்டு தைக்கிறாய்? உள்ளே போய் உட்கார்ந்து தைப்பது" என்று எரிந்து விழுந்தேன் அவன் ஒன்றும் புரியாமல் மலங்க மலங்க விழித்தபடி,

"என்ன அண்ணா! நான் எப்பொழுதும் இங்குதானே உட்கார்ந்துகொண்டு தைப்பது வழக்கம்! எனக்கு இங்குதான் சௌகரியமாயிருக்கிறது" என்று கூறியபடி என்னை வியப்புடனும் அச்சத்துடனும் பார்த்தான்.

"பாவம்" இவளைத் திட்டி என்ன பயன்! அவள் முறைப்பதற்கு இவள் என்ன

செய்வாள்? என்று நினைத்துக் கொண்டேன். பிறகு இதை மறந்துவிட்டு மேற்கொண்டு என் வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றேன். அனைத்து வேலைகளையும் முடித்துவிட்டு ஒன்பது மணியளவில் படுக்கச் சென்றேன். என்னையும் அறியாமல் என் பார்வை எதிர்வீட்டு மாடியை நோக்கிச் சென்றது. அங்கே மறுபடியும் அந்த 'ஒரு ஜோடிக் கண்கள்' எங்கள் வீட்டையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. எத்தனை நேரம்தான் அங்கேயே நின்றுகொண்டிருப்பான்! அன்றேல் அது ஒரு பொம்மையோ! தூக்கம் கண்களை அழுத்தியது படுத்துவிட்டேன்.

காலையில் எழுந்திருக்கும்போதே நேரமாகி விட்டது. அவசரமாக என்னுடைய வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பினேன். அலுவலகத்திற்கு நேரமாகி விட்டது. எதிர்வீட்டு மாடியைப் பார்க்க நேரமில்லை. பின்பு மாலையில் வீடுதிரும்பிய போது என் பார்வையை மாடியின் பக்கம் செலுத்தினேன். அங்கே அந்த ஒரு ஜோடிக் கண்கள் அதே போல் முறைத்துக் கொண்டிருந்தன.

இவனுக்கு என்ன வேறு வேலை இல்லையா? இந்தப் போக்கிரி எதிர்வீட்டில் வேறு அல்லவா இருக்கிறான்! நான்கைந்து வீடுகள் தள்ளியிருந்தாலும் பரவாயில்லை. அவன் மட்டும் எதிரில் இருந்தால்.....பளார்! பளார்! என்று இரண்டு அறைகள் கொடுத்து இருப்பேன். சரி இப்போது என்ன செய்யலாம்? அங்கு இருப்பது யார் என எப்படித் தெரிந்துகொள்வது? வீட்டிற்குச் சென்று சிறிது நேரம் யோசித்தேன். என்னுடைய தாயிடம் "அம்மா! நான் இரண்டே நிமிஷத்தில் வந்துவிடுகிறேன். ஒரு முக்கியமான வேலை இருக்கிறது என்று கூறிவிட்டு எதிர்வீட்டை நோக்கி நடைபோட்டேன்.

ஒன்றும் அறியாதவன் போல், அந்த வீட்டை அடைந்தேன். ஒரு வயதான

பெரியவர் வெளியே உட்கார்ந்திருந்தார். அவரிடம் சென்று "ஐயா! உங்கள் வீட்டில் இருக்கும் போர்ஷன் ஏதாவது காலியாக இருக்கிறதா?" என வினவினேன். "இல்லையே அப்பா! என்று கூறினார் அவர். நானும் விட்டால்,

"அப்படியானால் உங்கள் வீட்டு மாடிப் போர்ஷனில் யார் குடியிருக்கிறார்கள்?" என வினவினேன்.

"அங்கு என் மகன்தான் இருக்கிறான் என்று கூறிய அவர், "நீங்கள் எதிர்வீட்டில் உள்ள இருக்கிகளீனா! என்ன வேலை செய்தீர்கள்? என வினவினார். நான் சொன்னேன். பிள்ளர் என்னுள் எழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டே "உங்கள் மனை தலையெடுத்து பார்க்க முடியுமா?" என்று கேட்க, சற்றே யோசித்த அவர் "அது அவசியமா? என்ற பாவனையில் என்னைப் பார்த்தார். நான் "இல்லை ஒரு முக்கியமான விஷயம் அவருடன் பேசவேண்டும், அதனால்" என்று இழுத்தேன். உடனே அவர் கண்கள் பெயரை உரக்க அழைத்தார். சில நிமிஷங்களில் ஏதோ அரவம் கேட்டு மாடிப் படிக்களில் மீது சென்ற என் பார்வை வியப்பிலும் அதிர்ச்சியிலும் அங்கேயே நிலைகுத்தி நின்றது. அவன்.....அந்த.....அவன் ஒருகையில் மரப்பிடியை பிடித்தவண்ணம், மனத்தினுள் படிக்கை எண்ணியபடி, மெல்லத்

தட்டுத் தடுமாறி இறங்கி வந்தான். "வந்திருப்பது யார்? ஏன் அழைத்தீர்கள் அப்பா? என்று கேட்ட அவனது பார்வை எங்கோ குளியத்தில் வெறித்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதிர்ச்சியில் உறைந்து விட்டேன் நான். ஆம், ஒளியிழந்த, பார்வை இழந்த அந்தக் கண்கள் என் மனத்தை என்னவோ செய்தன கஷ்டப்பட்டு ஓரிரு வார்த்தைகள் அவனிடம் பேசி விட்டு என் வீட்டிற்கு விரைந்தேன். ஏதோ முக்கியமான விஷயம் என்று பேசுவந்த நான் அவசரமாக எழுந்ததை அந்தப் பெரியவர் வியப்புடன் நோக்குவதை எனனால் உணர முடிந்தது. பின்பு அவர் என்னிடம் தன மகன் பார்வை இழந்த திகழ்ச்சியைக் கூறியது. என் தலை அவமானத்தால் கனிந்து கண்களினின்றும் நீர் பெருகியது. என்னுடைய சந்தேக புத்தியை நினைத்து வந்தி அவமானப்பட்டுக் கொண்டேன். அந்தப் பெரியவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, வெளியில் வந்து, பார்வையை மாடியின் பக்கம் செலுத்தினேன். அங்கே இந்த அருவிழிகள் என்னுடைய வீட்டை நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் அவை என்னுள் புதிய பார்வையைத் தோற்றுவித்தன. என்னுடைய ஒரு ஜோடிக் கண்களை நல்ல கோணத்தில் பார்க்கும்படி மாற்றியமைத்த அந்த ஒரு ஜோடிக் கண்களை வாழ்த்திவை என அங்கே அவன் நின்று கொண்டு வந்த குளியக் கோட்டையை பிடிக்கத்திட்டமிடுகின்றனவே தெரியவில்லை.

காதலர் தும் களிப்பு

சி. பேச்சியம்மாள், இளங்கலை இடைநிலை (வரலாறு)

உள்ளம்	விரும்பி	ஒருவரை	ஒருவர்
கொள்ளை	கொள்வதில்	கொடுமை	உண்டோ?
ஒற்றுமை	கொண்டே	ஒன்றின	நாங்கள்
இணைந்து	வாழ	எண்ணம்	கொண்டோம்
இம்மணம்	குறித்து	நின்மணம்	அறிய
என் மனம்	துடிக்குது	கூறிடிடுவீர்	தந்தையரே!
ஏடா	முடா	என்னடா	சொன்னாய்
போளதே	மானம்	புகழினை	இழந்தோம்
திருமணம்	என்பது	சிறியவர்	வீதியில்
விருப்புடன்	வினையாடும்	வினையாட்டு	அல்ல
திருமணம்	ஒன்றே!	சிந்தனை	செய்வாய்!
ஒருமகள்	நீயே!	உள்ளையலால்	யாருளர்
அன்புத்	தலைவரே!	ஆருயிர்த்	துணைவரே!
இப்படி	நாமும்	எத்தனைநாள்	கடத்துவது
பொங்கும்	அன்பில்	புரளும்	நம்மை
தங்கள்	தாதையருக்கு	உரைத்ததும்	உண்டோ!
காதல்	நினைவுகள்	கலைவது	இல்லை
மோதும்	துயரில்	முழுகுவது	இல்லை
இம்மணம்	குறித்து	என் தாதைதன்	மனம்தனை மாற்றி
தம்மணம்	மணக்க	நான்	செய்வேன்
கவலல்	வேண்டா	கண்ணின்	கருமணியே
எந்தையே!	எதையோ	எண்ணி	எவர்க்கோபயந்து
நெஞ்சிள்	கிளியை	நெருப்பில்	இட்டு
கண்ணின்	மணியை	கரைபுரள	விட்டுஇவ்
வையகம் தனிவல்	வாழ்வதைவிட	வீழ்வதே	வெற்றி!
வீழ்ச்சியைக்	காணவோ	பெற்று	வளர்த்தோம்
பின்னை	நொந்தால்	பெற்றவர்	பிழைப்பதரிது
நினைப்பது	போல	நின் மணம்	மணக்க
அனைத்தும்	ஆற்றுவேன்!	ஆறுக	மகனே!
திருமணம்	என்ற	தேன்குடம்	ஒன்றை
ஒரு மனம்	கொண்டே	உவப்புடன்	பெற்றோம்
காலமாம்	கூட்டிலே	காதலே	இன்னுயிர்!
காலமாம்	கடலிலே	காதலே	நன் முத்து!
காலமாம்	சோலையிலே	காதலே	நறுமலர்!
காலமாம்	யாழிலே	காதலே	இன்னிசை!
நீலமா	வான்தனில்	நிலவே	காதலாம்
காலமாம்	திங்களில்	காதலே	மார்கழி!
காதல்	வாழ்க!	காதலர்	வாழ்க!
கனிவுடன்	நாமும்	கலந்து	வாழ்த்துவமே!

நிலையாமை

தி. ப. விஜயலட்சுமி, இரண்டாமாண்டு (பொருளாதாரம்)

இன்றைக்கிருப்பவர் நாஜியும் இருப்பார்
என்பதில் என்ன நிச்சயம்?

இங்கு இருப்பவரில் சிலர் பணத்திற்காகப்
பண்ணிடுவார் பொய் சத்தியம்.

நாஜி நாமும் செல்வந்தராவோம் என்றே கோட்டை கட்டிடுவார்,
அந்த ஆண்டவன் போட்டக் கணக்கொன்றுண்டு
என்பதை அவரும் மறந்திடுவார்.

தன் பிழை மறைத்து அடுத்தவன் பிழையைச்
கூட்டியே காட்டி இகழ்ந்திடுவார்.

அவன் படும் துயரை நினையாமல்—பாவம்
சந்தி சிரித்திட வைத்திடுவார்.

அவனவன் வீட்டில் ஆயிரம் இருக்கும்—இதில்
அடுத்தவனுக்கு என்ன வேலையோ.

இந்த உலகினில் உள்ள அத்தனைப் பொருளும்
நினைப்பதில்லை அவை போலியே.

அடுத்தவர் பொருளை எடுத்தே சிலரும்
கூட்டிடுவார் பெருஞ் சோலையே.

தன் காரியம் நடக்க மற்றவனுக்குக்
கொடுத்திடுவார் கைக் கூலியே.

பலர் மாயைப் பொருள்களில் மனதைச் செலுத்தி
அழித்திடுவார் உழைத்த பொருளையே.

பின், மாயை அகன்றதும் நடந்ததை எண்ணி
நொந்திடுவார் தன் விதியையே.

முன் கருணை என்பது என்னவென்று அவர்
துய்த்தறியார் தன் வாழ்விலே—பின்

பொருளை இழந்ததும் பிறர் கருணையைத் தேடி
அலைந்திடுவார் இந்த நாளிலே.

மொட்டொன்று மலரும் வேளையில்... .

வி. விஜயா, இரண்டாமாண்டு (பொருளாதாரம்)

செவிடும் ஊமையுமான பெண்ணொருத்தியின் கதையிது! நஞ்சினைப் போன்ற மனிதர்கள் பிஞ்சு ஜோஷியைக் கொன்ற இடத்தில் தான் யானும் வாழ்கின்றேன். "ஓ ஜோஷி! என் தோழியே! பள்ளக்களையும் மெடுகளையும் படைத்த இறைவன்தான் மனிதரையும் உருவாக்கினான். ஆனால் அவர்களோ தங்களுக்குள்ளேயே குறைகளைப் படைத்துக் கொண்டார்களே! ஜோஷி! இவற்றையெல்லாம் என்னால் உணரமுடிகிறது! ஆனால் அவர்கள் பேச்சைத்தானே என்னால் உணர முடியவில்லை! பாவி நான்! பச்சைமண்ணான நினைபடுகனத்திலிருந்து காக்க முடியவில்லையே! என்னிடம் உள்ள தேனை உறிஞ்சுவதைப் போலவே உள்ளையும், உன் பெண்மையையும் உறிஞ்சி விட்டார்களே! இங்கு வருபவர்களைவிடமும் உன் கதையைக் கூறுகின்றேன். என் மொழியை அவர்களால் உணர முடியவில்லையே! தோழி! நீ இறந்த பின்பு நானும் உதிர்ந்த மலராகி விட்டேன்! தோழி! நான் உதிரும் முன் என் நிலைமையை இங்கு வந்துள்ள ஒருவரிடம் கூறி விடுகின்றேன். சற்றுப் பொறு! உன்னை அணைக்கின்றேன்!"

"அன்பரே! சற்று நிலிலும்! என்னருமை ஜோஷியின் கதையைக் கூறுகின்றேன்!"

ஆற்றங்கரையோரம், பச்சைக் கம்பளம் போர்த்தது போன்று மரங்களும், செடி கொடிகளும் அடர்ந்திருந்தன. தூரத்திலே ஊரைச் சுற்றி மலைகள். அவற்றினிடையே உதய சூரியன் தோன்றும் அழகை என்னென்று வருணிப்பது! என்னருகே அகன்றதொரு பாறை! என் நினைவுகள் பின்னொக்கி வட்டமிடுகின்றன.

"அன்பரே! இந்த பாரையில்தான் என் தோழி ஜோஷியும் அவள் காதலனும் அமர்ந்து பேசிக் களிப்பர். ஜோஷியும் என்னைப் போன்ற பெண்தானே! மென்மையுள்ளம் கொண்டவளானாலும் பேச்சு வன்மை இல்லாதவள் என் ஜோஷி! என்னை உணர்ந்த ஒரே பெண் அவள்தானே! என்னைக் கட்டியணைத்து, முத்தமிட்டு, மார்ப்புடன் தழுவிக்கொள்வாளே! அப்போது நான் அடையும் இன்பத்தை யார்தான் அடைவரோ!

அவளது கண்கள் என் இதழ்களை விட அழகானவை. அவளது மென்மையான உள்ளம் என்னைவிட மென்மையானது! அவள் தனது கருத்துக்களை யாருடனும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாதுதான். அவள் பேசும் விழிகள் கூறும் கதைகளை ஆயுள் முழுவதும் கேட்கலாமே! அவளைப் போய் ஊமையென்று கூறுகின்றார்களே! என் ஜோஷியா ஊமை? ஆம். அவள் ஊமைதான். இல்லையெனில் அவளது பெண்மை பறிபோகும் வேளையிலும் கத்தாமல், கூச்சலிடாமல் இருந்திருப்பாளா? அவளது மௌன மொழியை மலராகிய நான் புரிந்துகொண்டேன். ஆனால் பிறரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே! அன்பரே! ஏதோ கதையளக்கிறேன் என்று எண்ணாதீர். இதே கூறுகின்றேன் ஜோஷியின் கதையை!

ஊமையாகப் படைத்த இறைவன் அவளை ஒப்பிலா அழகியாகப் படைத்து விட்டானே. அதனால்தானே காமுகன், கயவன் வஞ்சகனான சத்யஜித் அவளைக் கெடுக்க முயன்றான்! உனக்கு எவ்வாறு தெரியும் என்று கேட்கலாம்! என்னருகே உள்ள பாரையில்தான், ஜோஷியின் காதலன் விமலன் அவளைச் சந்

தக்கும் இடத்தில்தான் அவளைக் கெடுத்து விட்டான். மலரொன்று மொட்டாக இருக்கும் போதே சிலர் பறித்து விடுவர். அதே போன்று கயவன் சத்யஜித் அவளது பெண்மை நன்கு மலருவதன் முன்பே பறித்து விட்டானே. அதுவுமல்லாமல் ஆற்றின் பாரையில் மோதி நீரில் தள்ளிவிட்டானே!

அத்தப் பாவிமகளின் நிலையை அறிந்து யாரும் காப்பாற்றவில்லையே! என் உணர்ச்சிகளும் புரிந்து கொள்ள முடியாத மனிதர்களிடையே அவளைக் காப்பாற்றும்படி எவ்வாறு கூறுவேன். என் உணர்ச்சியினை, உள்ளத்தினைப் புரிந்துகொண்ட அவளும் இறந்தபின் எனக்கென்ன வேலை இங்கு!

நானும் போகின்றேன். அன்பரே! இதுவரை நான் கூறிய கதையினைக் கேட்டதற்கு நன்றி! கண்ணில் நீர் வழிகின்றதா? துடைத்துக் கொள்ளுங்கள். என் ஜோஷியின் கண்ணீரை விடவா உங்கள் கண்ணீர் என்னை உருக்கப் போகின்றது! நீங்கள் செல்லலாம். நானும் இதோ இந்த மாலை வேளையில், மொட்டொன்று பறிக்கப்பட்ட வேளையில் உதிர்ப் போகின்றேன்! ஆம் உதிர்ந்தான் போகின்றேன்! நன்றி அன்பரே! நீங்கள் செல்லுங்கள். தனிமையில் புலம்புகின்றேன் என் ஜோஷியை நினைத்து.....

"ஓ.....ஜோஷி! ஜோஷி!"

பேதை

தி. ப. விஜயலட்சுமி, இரண்டாமாண்டு (பொருளாதாரம்)

எண்ணத்தின் எழுச்சிதான் கதை - மனித உணர்ச்சியின் உச்சத்தில் பிறப்பது உதை என்புடன் தோலும் சேர்ந்தது சதை இறுதியில் எல்லோருக்கும் அமைப்பது சிதை. பாவையவன் அழகு எனில் இடும் பெயர் கோதை பல மேடுபள்ளம் நிறைந்ததுதான் வாழ்க்கையிலும் பாதை மனம் மிக மகிழ்ச்சியுற்றால் ஏற்படும் மயக்கமெனும் போதை மாயையெனும் அலையினிலே அலைப்புறும் நான் பேதை.

கட்டியணைத்து முத்தமிட்டேன்

தி. ப. விஜயலட்சுமி, இரண்டாமாண்டு, (பொருளாதாரம்)

நானால் போன்று நாணம் கொண்டு நடந்து வந்தான் மெல்ல அவன் ஒயிலாக நடந்து வந்தான் கொடியிடையும் துள்ள விழியிரண்டும் மாணினத்தைக் காட்டி ஏதோ சொல்ல அப்பைக்கிளியினை அள்ளியே எடுத்திட்டேன் மெல்ல; ஊரார் மலர் கூடிப் பல பெயர்களெல்லாம் சொல்ல அக்களிப்பினிலே நானும் கலந்து கொண்டேன் மெல்ல கார் மேகக் கூந்தலவன் கதைகளெல்லாம் சொல்ல கட்டியணைத்து முத்தமிட்டேன் என் குழந்தையினை மெல்ல

நல்ல மாணவன்

கோ. மைதிலி, முதலாமாண்டு (வரலாறு)

டேய்! ராஜா அதோ அங்கு வருவது நம்ம விஜய்தானே? ஆமாம்டா. விஜய் தான். அவனுடைய ரஜினிகாந்த் நடைமையும்கமல் உடைமையும்கமல் பார்த்தால் தெரியலையா? அவன் தான் நம்முடைய காலேஜ் ஹீரோ என்று மனத்தில் நினைப்பு அவனுக்கு. உடனே "டேய்! இங்கே பாருடா ராஜா, நம்ம காலேஜ் இன் னொரு ஹீரோ சப்பாணி வரான்டா! இன் னிக்கு அவனை விடாதீங்கடா!" என்று ஒரே சப்தமிட்டனர். இந்த அரட்டை அடிக்கும் மாணவர்களின் கேலிக்கு ஆளான அதே கல்லூரியைச் சேர்ந்த ராமு வந்து கொண்டிருந்தான். இந்தக் கேலிப்பேச்சு நிதம் நடக்கக் கூடிய வாடிக்கையான ஒன்று. எனவே ராமு வேறு திசையில் முகத்தைத் திருப்பியவாறு சென்று தள்ளுடைய வகுப்பில் அமர்ந்தான். அவனைக் கேலி செய்த அந்த கோஷ்டி வகுப்பிற்குள்ளும் வந்து அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டது "என்னடா ராமு படிக்கிறாயா? ராமுவோ அமைதியாக ஆமாம் சங்கர் இன்னிக்கு டெஸ்ட் இருக்கு இல்லியா? அதுதான் படிக்கிறேன் என்று. ஆமாம்டா இவன் மாத்திரம் படித்து விட்டால் போதும்டா. சார் டெஸ்ட் வைத்துவிடுவார் டேய் ராமு நாங்கள் யாரும் படிக்கவில்லை நீயும் படிக்காதேடா புத்தகத்தை முடிவடைடா என்றனர். புரபஸர்கிட்டே நாம் எல்லோரும் நாளைக்கு டெஸ்ட் எழுதுகிறோம் என்று சொல்லலாம் டா என்ன" என்று நங்களாக்குள் ஒருவருக்கு ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டனர். ராமு இதைக் கேட்டு அமைதியாகச் சிரித்து விட்டு "நாளைக்கு மாத்திரம் படித்து விடுவீர்களா என்ன இதே போல்தான் படிக்கவில்லை என்று சொல்வீர்கள் அதையும் விட்டால் காப்பி (copy) அடிப்பீர்கள் இல்லையா" என்று கேட்ட

தும் மாணவர்களுக்குக் கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. "டேய் இவன் படிச்சிட்டான்னு ரொம்பத் திமிர். அதுதான் இப்படி பேசுறான், முடிவடைடா" புத்தகத்தைப்பிடுங்க வந்தனர். ராமுவோ புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் ஓடினான். அச்சமயம் பெல்(மணி) அடித்து சிறிது நேரம் இருக்கும். ராமு மெல்ல அடியெடுத்து வைத்து வகுப்பில் வந்தமர்ந்தான். அச்சமயம் மாணவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து அவனைச் சூழ்ந்து வரவும் அவன் மறுபடி ஓட எத்தனிக்கவும் புரொபஸர் உள்ளே நுழையவும் சரியாக இருந்தது. உடனே எல்லா மாணவர்களும் ஒன்றும் நடக்காத மாதிரி அவரவர் இடத்தில் அமர்ந்தனர். புரொபஸர் கேள்விகொடுத்து எழுதச் சொன்னார். மற்ற மாணவர்கள் சார்.....என்று மென்று விழுங்கினார்கள். நாளைக்கு எழுதுகிறோம் சார். இன்னிக்கு படிக்கவே என்றனர். நோ..... நோ..... இன்றைக்குத்தான் எழுதணும். நீங்கள் மட்டும்தான் இப்படி. இராமுவைப் பாருங்கள் எழுதத்தொடங்கி விட்டான். நீங்களும் எழுதத்தொடங்குங்கள் என்றதும் அவர்கள் எல்லோரும் ராமுவைப் பார்த்து முறைத்துவிட்டு எழுதத் தொடங்கினர். புரொபஸர் ஏதோ நாற்காலியில் அமர்ந்து திருத்திக் கொண்டிருந்தார். அச்சமயம், ராமுவின் பின்னால் அமர்ந்திருந்த பாபு என்ற மாணவன் "ராமு எனக்குக் காட்டுடா" என்றான் ஆனால் ராமு மறுத்தான். உடனே மற்றொரு புறம் அமர்ந்திருந்த விஜய் ராமுவின் பேப்பரை எடுக்க அதை இராமு இழுக்க பேப்பர் கிழிந்தது. சத்தம் கேட்டு புரொபஸர் ராமுவைப் பார்த்துக் கேட்டார். அவன் காலையிலிருந்து நடந்ததையெல்லாம் கூறினான். அப்படியா

ராமு மற்ற மாணவர்களை நோக்கி ஏம்பா திங்கள் தான் படிக்கவில்லை என்றாலும் படிக்கும் ஒரு மாணவனை நீங்கள் ஏன் இப்படிச் செய்தீர்கள். நீங்கள் தான் படிக்கவில்லை என்றால் பரவாயில்லை. ஏனென்றால் உங்களுக்கு எல்லாம் சம்பாதித்து படிக்க வைக்க தந்த உண்டு. ஆனால் அவனுக்கு அந்த தந்தை இல்லை. எனவே அவன் பலவகைகளில்

துன்பப்பட்டு படிக்கிறான். அது தெரியுமா உங்களுக்கு என்று கேட்டார். அவர்கள் தலை குனிந்தார்கள். "சார் எங்களை மன்னிச்சுடுங்க சார்" நீங்கள் எல்லோரும் ராமுவைப்போல நல்ல மாணவராக நடக்க முயற்சி செய்யுங்கள் அதுபோதும். என்றார் புரொபஸர்.

ஓர் ஆன்மா ஒலமிடுகின்றது

எஸ். ஜெயந்தி, முதலாம் ஆண்டு, (ஆங்கிலம்)

கயநலப் பேய்களின் களியாட்டம் மலிந்த உலகினிலே துலொன்றில் புகுந்து இச்சூழலில் பிறந்துவிட்டேன் அன்பில்லாக் கயவர் ஆட்டிப் படைக்கின்றனர் அதிகார ஆணவத்தில் வாட்டி வதைக்கின்றனர் அமைதிக்கடல் கொந்தளித்தது, நிம்மதி கேள்விக்குறியானதே ஆர்ப்பரித்த ஆன்மா அடங்கியும் போனதே; மாணமில்லா ம(ர)க்கள் இங்கு மோகஒளியின் விட்டில் பூச்சிகள் மாயாஜால வித்தகர்கள்; மனங்கெடுக்கும் கருவிகள். திமிர்பிடித்த சொந்த பந்தங்கள் கடைசிப் பயணத்தில் திரும்பிப் பார்த்தால் துணைக்கு ஒருவர் இருப்பாரோ? மனிதக் காதல் வெறும் காணல் நிரே; மருண்டோடுகிறேன் மானிட ஜாதியிடமிருந்து. உணர்ந்து கொண்டேன் என்பிறப்பின் தத்துவத்தை— மரணம் ஒன்றுதான் என் வதைகளின் விலையோ? மென்மையான மரணவாயிலே! மணிக்கதவே தள்திறவாய்!

பெண்

காயத்ரி, புகழக வகுப்பு

பெண்ணாகப் பிறப்பதற்கு இப்புவிடில்

புண்ணியம் புரிந்திடல் வேண்டும்

மண்ணின் சிறப்பு எல்லாம்

அணைத்து இருப்பவள் பெண்ணல்லவோ!

பூக்களின் கூட்டமோ பூவை என்பவள்!

முகமோ தாமரைப்பூ நிறமோ சாமந்திப்பூ

முறுவலோ முல்லைப்பூ இதழோ ரோசாப்பூ

முடிவீனில் பூவைவோர் மனோரஞ்சிதம்.

ஆழ்கடல் முத்தோ! அள்ளி எடுத்த பவளமோ!

ஆணிப்பொன் குடமோ! வானத்து வைரமோ!

மரகதமோ, மாணிக்கமோ, சொக்க வெள்ளி வார்ப்படமோ!

மங்கை ஓர் நவரத்தினக் குவியலோ!

ஆடிடும் வெள்ளமோ! அசைந்திடும் தென்றலோ

ஓடிடும் ஓடையோ! ஓசையிடும் அருவியோ!

வானத்து மதியோ! மதிதரும் குளிரோ!

ஆண்டவன் சமைத்த இயற்கையின் அவியலோ!

பிடி இடையோ! பீடு நடையோ!

பாடிடும் குயிலோ! பேசிடும் கிளியோ!

தாவிடும் மாளோ! தவழ்ந்திடும் அன்னமோ!

ஆண்டவன் ஒருங்கிணைத்த அற்புதப் படைப்போ!

மலரோ இல்லை மலரின் மதுவோ!

கனியோ இல்லை கனியின் சுவையோ!

நிலமோ இல்லை நிலம் தரும் வளமோ!

உலகோ அவள் உலகின் உயிரோ!

குடவோலை முறை

பா. புல்தா, முதலாமாண்டு, இளங்கலை (ஆங்கிலம்)

இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழும் நாம் நகரத்தில் வாழ்ந்து வருகிறோம். நம் வாழ்க்கை முறையில் அறிவியல் வளர்ச்சியில் பெருக்கமும், சமுதாய வளர்ச்சி அமைப்புச் சிறப்பும் நம் கைவண்ணத்தாலும், கருத்துப் போலியாலும் மேலோங்கி நிற்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், நாம் கடந்த கால வரலாறுகளை யெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தால் நம் இன்றைய திருத்தங்களும், செய்களும் சமுதாய நெறியின் சீரமைப்பு களும் நம் முன்னோர்கள் கையாண்டு வாழ்ந்து வந்த அமைத்த பழைய நெறிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பது புலனாகும்.

இந்த நூற்றாண்டில் அடிமை நாடுகள் மீறிய பெற்று உரிமையை நிலை நாட்டி வருகின்றன. ஒவ்வொரு நாட்டின் ஆட்சி முறையும் அந்த நாட்டின் மக்களால் அமைக்கப் பெறுகின்றது. அவற்றுள் சிறந்தது மக்களாட்சி என்னும் 'ஜனநாயகமுறை' இந்த முறையில் நாம் நமது பாராளுமன்ற, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்து எடுக்கிறோம். இந்த முறையை இப்போது கல்லூரிகளில் நடைபெறும் மாணவர் மன்றத் தேர்தல்களில் மிகக் கையாளுகிறோம். இதற்கென வகுக்கப் பட்டுள்ள முறை பண்டைய காலத்து 'குடவோலை முறை' யைப் பின்பற்றியதாகும். இக் 'குடவோலை முறை' தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் மிகப் பழமை வாய்ந்த ஒன்றாகும்.

தமிழர், பண்பாட்டில் உயர்ந்தவர். தமிழ் நாட்டு மன்னரும் அதே பண்பாட்டில் வாழ்ந்து வந்தனர். இன்று சில நாடுகளில் 'ஜனநாயகம்' இருப்பதாகக் கூறிக்கொண்டே சுவாதிகார ஆட்சி நடப்பதை நாகரிகமெனக் கொள்ளுகின்றனர் மக்கள். ஆனால் பழங்காலத்தில் 'முடியாட்சி'யாகிய மன்னராட்சி இருந்த போதிலும் அது மக்களாட்சியாகவே தான் மலர்ந்திருந்தது என்பதை அறிய

முடிகிறது. தமிழ்நாட்டுப் பழம்பெரும் வரலாற்றினை உலகுக்கு உணர்த்தும் இலக்கியங்கள் அக்காலத்திய நாட்டு நிலையை நமக்கு நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மக்கள் வாக்கினை நன்கு மதித்தே அரசன் நடந்து கொண்டான் என்பது புலனாகிறது. 'முடியாட்சி' க்கிடையே மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற பிரதிநிதிகள் (Representatives) இருந்து அரசருக்கு அறிவுறுத்தி வந்தன என்பது தெளிவு. 'ஐம்பெருங்குழு'வும், 'எண்பேராயமும்' அரசருக்கு இன்றியமையாதன. 'ஐம்பெருங்குழு'வின் ஒரு பகுதியினராகிய 'மக்கள் தலைவர்' அரசர் அருகிலிருந்து பல்வேறு நற்செயல்களை ஆற்றியுள்ளார்கள். எனவே தமிழ்நாட்டில் மக்களாட்சி போன்றே மன்னராட்சி நடைபெற்றது என்பது தேற்றம்.

இனி இம்மக்கள், தலைவர்களை எவ்வாறு தேர்ந்தெடுத்தார்கள் என்று ஆராய்வோம். 'குடவோலை முறை' தமிழ்நாட்டுப் பழங்காலத்திய வழக்கம். ஊர்தோறும் பெட்டிகளை வைத்து விரும்பியவருக்கு வாக்குப்பதிவு செய்த தாளை அப்பெட்டியில் இடுவது நாம் செய்யும் முறை அப்பெட்டி நன்கு 'பொறி' (Seal) யிடப்பட்டிருக்கும் அலுவலர் தேர்தல் முடிந்த பிறகு, அவற்றை உரிய இடத்தில் இட்டு, மேலாளர் கண்டு பொறியினை ஆய்ந்து, அதை நீக்கி அடுத்து உள்ளே உள்ள தாள்களை முறையாக ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எடுப்பார்கள் அல்லவா? இந்த முறையே பழந்தமிழ் நாட்டு முறைதான். 'குடவோலை முறை' என்பதை சிலர் தவறாக எண்ணி விளக்கத் தந்துள்ளனர். தேர்வுக்கு நிற்பவர் பெயர்களைத் தனித் தனியாகத் தாளில் எழுதி, அனைத்தையும் வெவ்வேறாக மடித்து ஒரு குடத்திலிட்டு, நன்கு குழக்கி, அவற்றுள் ஒன்றை ஒரு சிறு குழந்தையைக்

கொண்டு எடுக்கச் செய்வார்களென்றும், அவ்வாறு எடுக்கப்பெற்ற தாளில் உள்ள பெயரே தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றவர் பெயர் என அறிவிக்கப் பெறும் எனவும் கூறுவர். 'திருவுளச் சீட்டு முறை' என நாம் இன்றும் கூறும் வகையில் இது அமையும். ஆயினும் இந்த முறை அத்துனை ஏற்றும் பெற்றதாகாது. மக்களாட்சியில் பலரால் விரும்பப் படுபவரே ஆட்சிப் பொறுப்பில் அமர வேண்டும் என்பது முறை. அதுதான் சரியானதும் கூட. ஆனால் 'சீட்டுக் குழுக்கும்' முறை மக்களாட்சிக்கே மாறாது. அன்றைய-இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முற்பட்ட-தமிழர் இந்த முறையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்க மாட்டார்களே! யாரோ இடைக்காலத்தில் கட்டிவிட்ட கட்டுக்கதையே அது. அப்படியானால் பழந்தமிழ் மக்கள் அக்காலத்தில் ஆண்ட தேர்வு முறை தான் எத்தகையது? அம்முறை இன்று கையாளும் அதே முறைதான்.

மக்கள் நன்கு முடிய திண்ணிய தோலால் அல்லது துணியால் கொண்டு பொதிந்து கயிறு இட்டுக் கட்டி பொறியிட்டு வைக்கப் பட்ட குடத்துள் அதற்கென அமைந்த சிறு துளை வழியே தத்தம் வாக்கோலைகளை இடுவர். பிறகு தேர்தல் முடிவு பெற்ற பின் அதை நடத்திய பொறுப்பாளர்கள் அக் குடங்களை பொது இடத்தில் வைத்து அனைவரும் காணுமாறு வாயிட்ட நிலை மாறுதலைக் காட்டி, பின் அப்பொறி நீக்கிக் கயிறு பிரித்து, ஓலைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுப்பர். அக் குடமும் வாய் அகன்றதாக இருந்தால் ஓலைகள், சிதறும் என்ற எண்ணத்தில் மிகக் குறுகியதாக இருக்குமாறு பார்த்துக் கொண்டார்கள். அதிலேயிருந்து ஓலைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுத்து எண்ணி கணக்கிட்டு முடிவுகளை அறிவித்தார்கள் என அறிகின்றோம். எனவே மிகப் பழங்காலத்தில், இன்று நாம் நடத்தும் தேர்தல் முறையைக் காட்டிலும் மிகச் சிறப்பாக, திறம்பட மிகப் பாதுகாபலாகத் தமிழ்நாட்டில் அதை நன்கு நடத்தினர் எனக் காண்கிறோம். இந்தத் தேர்தல்

முறையை சங்ககாலப் புலவர் மருதன் இளநாகனார் ஒருவமை வாயிலாக நமக்கு விளக்கியுள்ளார்.

“கயிறுபிணி குழிசி ஓலைக் கொண்மார்
பொறி கண்டழிக்கும் ஆவண மாக்களின”

என்பன உவமையாக வந்த அடிகள். போரிட்டு மடிந்த வீரர்தம் குடர்களை பருந்துகள் குத்தி சிறுமுழை உண்டு பண்ணிய வழியே பற்றி ஈர்க்கும் காட்சியைக் காணும் தலைவன் வாயிலாக அகநானூற்றுப் பாட்டில் வருகிறது. கயிறுநிலை கட்டப்பட்டுப் பொறியிட்டு வைக்கப் பெற்ற குடத்தை வைத்து, பலரும் காண அப்பொறி நீக்கி, பிணி அவிழ்த்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாக குடவோலையை எடுக்கும் அந்த ஆவண மாக்களைப் போன்று இப்பருந்துகள் குடலைப் பற்றி ஈர்க்கின்றன” எனப் பேசுகின்றது. இதைப் பற்றி உத்திரமேரூர் என்னும் ஊரிலுள்ள கல்வெட்டுகளில் இருந்தும் அறியலாம்.

நமது நாட்டில் மக்களால், மக்களுக்காக மக்களாலேயே அமைக்கப் பெறும் சுயாட்சி முறை, நாம் சுதந்திரமடைந்த 1947ம் ஆண்டு முதல் இருந்து வருகிறது. அதன் பயனாக அமைக்கப் பெற்றுள்ள, நாடாளுமன்றங்கள், சட்டமன்றங்களுக்கு நியமனம் பெறுபவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கத் தேர்தல் முறை கையாளப் படுகிறது. இங்கிலாந்து அமெரிக்கா முதலான சீரிய ஜனநாயக மரபுகள் கொண்ட நாடுகளில் கையாளப்படும் முறைகளை அனுசரித்து, நமது நாட்டின் பல்வேறு மன்றங்களின் தேர்தல் முறைகளை நிர்ணயித்திருந்தாலும் அந்த முறை நம் பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே நிலவியிருந்த குடவோலை முறையின் அடிப்படையில் தான் அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே நமது நவீன தேர்தல் முறை புதிதன்று. நம் முன்னோர்கள் நம்மினும் மேம்பட்ட வகையில், செம்மை நெறியில் செயலாற்றிச் சிறந்தார்கள் என்பது அறிய முடிகின்றது.

நடு நிசியினிலே

பத்மாபதி வெங்கடேசர், முதலாண்டு (வரலாறு)

“சே” என்ற ஓயாத மழை. துவங்கி மணி ஒன்றாகி விட்டதென்றாலும் விட்டு விடுவதாகத் தெரியவில்லை. கனத்த இருள் வேறு. சாலை ஓரத்து மின் விளக்குகளும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தன. வெண்ணிலா மட்டும் சொண்டிருந்தாலும் கருமேகங்கள் எப்போது கொண்டிருந்தாலும் கருமேகங்கள் ஆறாமல் விட்டு வைக்கவில்லையே. நிலக் கடலில் மூழ்கும் கலம்போல் மேகக் கூட்டத்தினையே அவ்வப்போது அகப்பட்டு அது தவித்தது.

ஓரே அமைதி. ஊரே அடங்கியிருந்தது. நூரத்தின் முக்கிய சாலை தானெனினும் ஓடும் வானமோ நடக்கும் மனித இனமோ அல்லது சொல்லப்போனால் வேறு உயிரோட்டமோ இல்லையெனலாம். நீண்ட சாலை அரை மைல் தூரமிருக்கும் மழை ஊற்றிக் கொண்டிருந்தது. நிற்கவில்லை. ஆம் ஆனால் மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து வருவதையும் அவர்கள் இருவரும் நிறுத்தவில்லை. “எண்டர ரமேஷ் மணி 12-30 ஆகியிருந்ததை அந்த வீட்டில் பார்த்த நேரமே எப்படிடா நாம் வீட்டிற்குச் செல்வது எனக்கு ஓரே பயமாக இருக்கிறதுடா.” “சே எண்டர பயம்? கடவுளே ஒருவன் இருப்பது உண்மையானால் எண்டர பயப் பண்ணும்?”

இல்லே ரமேஷ் நடு இரவிலே தான் பச்சை பேய் காட்டேரியெல்லாம் தம் இருப்பிடம் விட்டு வெளியே வரும். அப்போது எதிரில் வருபவர்களை எல்லாம் பிடித்து இரத்தத்தைக் குடித்து விடும்னு சேகர் நேற்று சொல்லவில்லையா? அதுவும் கையில் எண்ணைப் பண்டங்களோ, மலரோ இருந்தால் எளிதில் அந்த நடுத்தெரித்து விரைவில் வந்துவிடும் என்று கூடச் சொன்னானே? ரமேஷ் எனக்கு ஓரே பயமாயிருக்குடா? இதை வேணுமானால் ஊக்கி எறிந்து விடுவோமே சாலையிலே?

ஆற்றில் மூழ்கி எழுந்தவர்கள் போல அவ்ளரு சிறுவர்களும் அந்தச் சாலையின் வழியே மெல்லத்தான் நடந்து வந்தார்கள். ஓடினால் யாராவது தூரத்திப் பிடிப்பார்களோ என்பதோடு குரைத்துக் கொண்டிருக்கும் நாய்களும் எங்கேயாவது கடித்துவிடப்போகிறதே என்ற அச்சம் அவ்ளருவரையும் வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. நனைந்து கொண்டிருக்கும் அவர்கள் மேனியைப் போன்றே இருவர்கையிலுமிருந்த பணியாரமும் நனைந்துகொண்டு தானிருந்தது. அவர்கள் இன்னும் நீண்ட தூரம் நடந்தபின் தான் வீட்டை அடைய முடியும். அரசு மரங்கள் நிறைந்த பாலக்கரை மாந்தோப்பு வளைவு. தென்கை மரச் சாலை வயக் கடந்து தெற்கு வீதியை அடைந்தாக வேண்டும். உடன் பிறந்தவர்கள் தான் இருவர் என்றாலும் இருவருமே இளஞ்சிரர்கள் தான். ரமேஷுக்கு பன்னிரண்டு வயதிருக்கும். கண்ணனுக்குப் பத்தே வயதுதான். “இளங்கன்று பயமறியாததுதான் என்றாலும் அவனுடைய நண்பர்கள் பேய், பிசாசினிப் பற்றிச் சொல்லிச் சொல்லியே அவனைக் கோழையாக்கி விட்டிருந்தார்கள். ஆனால் ரமேஷ் அப்படியல்ல, எதைக் கண்டும் அஞ்சப் பவனில்லை.

கண்ணன் சொல்லியதைக்கேட்ட ரமேஷ் அவனை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்தான். அந்த இருட்டிலும் அவன் முகம் கண்ணனுக்குத் தெரிந்தது. ரமேஷ் மெல்லச் சிரித்தான்.

எண்டர சிக்கிக்ரே. எனக்கு பயமாயிருக்குடா.” பதட்டத்துடனே கண்ணன் கேட்டான். மீண்டும் ஒருமுறை சிரித்த ரமேஷ் கண்ணு நாம் வீட்டுக்குப் போகவேண்டாமா என்றுன். சிக்கிரமாகவே போவோண்டா. ஓடுவோமா?

“சரி கிளம்பு இரண்டே நிமிடத்தில் விட்டு வாசல்லே நிற்போம்.”

கருமேகத்திடமிருந்து விடுபட்ட சந்திரன் வெண்கரங்களை சற்று நேரம் நீட்டி மீண்டும் இருளைக் கவித்தான். இரைக்க இரைக்க ஓடி வந்த கண்ணன் நின்றதும் ரமேஷும் நின்றான். ரமேஷ் அதோ பார்டா. காட்டேரி தலைவிரித்து ஆடுகிறது. ஐய்யய்யோ? கண்ணன் கத்தினான், இரத்த நாளங்கள் உறைந்து விட்டார் போன்ற பீதி அவனுக்கு ரமேஷும் சற்று தயக்கத்துடனே அவள் காட்டிய சுவர்ப்பக்கம் கண்களைச் செலுத்தினான். ‘முருகா! முருகா! அவள் வாய் மூனுமூன்று தது. ஐந்து மணித்துளிகள் ஓடிவிட்டன. இவ்வளவு நேரமும் நின்று கொண்டேயிருந்த ரமேஷ் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் கண்ணனின் கையிலிருந்த பணியாரத்தை தான் வாங்கிக் கொண்டான்.

கண்ணு தான் முதல்வே நடக்கிறேன். என் சட்டையை பிடித்தபடியே வா. காட்டேரியாக இருந்தால் நீ சொல்வதுபோல் என்னைத் தான் பிடிக்கும். நீ தப்பித்து ஓடிவிடு என்று ரமேஷ் சொன்னது என்னவோ ஆறு தலாக இல்லை கண்ணனுக்கு. அண்ணனை விட்டுட்டா? முடியாது ரமேஷ் “அவன் இணங்கினான் பயப்படாதே அதனுடன் சண்டை போட்டு நான் தப்பித்து வந்துவிடுவேன் தம்பிக்கு ஆறுதல் சொன்னான் ரமேஷ். மெல்ல மெல்ல இருவரும் நகர்த்தார்கள் சுவரோரம் பார்த்தவண்ணம் வந்த ரமேஷ். “சே சினிமா நோட்டீசடா கண்ணு” என்றபோது தான் சென்ற உயிர் திரும்பி வந்தது போலிருந்தது கண்ணனுக்கு. “பச்சிளம் பால்கள்தானே” சொல்லிக் கொடுத்து விட்டபிறகு பயம் என்ற ஒன்றை நம்பத்தானே செய்வார்கள். கண்ணன் ஓடத் தொடங்கினான். ரமேஷும் பின் தொடர்ந்தான்.

இருள் அகலுவதாகவே தெரியவில்லை. வெண்திங்களும் மலர வாய்ப்பில்லாதபடி கருமேகங்கள் முந்தி தின்றன. மழை விடுமோ என்னவோ? இளஞ்சிறுக்கள் இருவருமே அகன்ற அந்த மார்த்தோப்பையும் கடந்து

விட்டார்கள் தென்னை மரச் சாலையில் நடக்க வேண்டுமே! நினைத்தவுடனேயே ரமேஷும் அச்சம் ஏற்படத்தான் செய்தது.

“டேய் ரமேஷ், தென்னை மரச்சாலையழியாக மறந்துகூட நீ இருட்டின நேரத்திலே வந்துடாதே. அந்த வழியாகப் போன ஒருத்தரை இரண்டு போரீசர் என்று கழுத்தை நெறிச்சுக் கொண்டுட்டாளாம் முன்பு. அந்த ஆவி அங்குதான் சுற்றிண்டிருக்கு. அவ்வழியே போரவானையல்லாம் அது கழுத்தை நெறிச்சுக் கொன்றுவிடும் என்ன? முன்பு எப்போதோ தன் தாய் கூறிய சொற்களை ஒரு முறை நினைத்துக் கொண்டான். ரமேஷ் கண்ணனை ஒரு மறை உற்றுக் கவனித்தான். அவனும் மிரண்டுபோய் இருப்பதாகவே தெரிந்தது.

“கடவுளை முருகா என்னை இல்லையென்றாலும் கண்ணனையாவது காப்பாற்றுடா” ரமேஷ் நெஞ்சில் அச்சத்திடையே இப்படியொரு குரல் கட்டக் கொண்டிய சாலையை நினைக்க நினைக்க குடலே நடுங்கியது. கண்ணு என் கையைப் பிடித்துக் கோடா” சொல்லியது தான் தாமதம். ரமேஷ் ஓடத் தொடங்கினான். கண்ணனும் விசைந்தான்.

“அம்மா கதவைத் திறம்மா சீக்கிரமாகதவைத் திறம்மா ஒரே பயமாய் இருக்கிறது அம்மோவ் “குரலில் இருந்த நடுக்கம் உடலில் ஏற்பட்டிருந்த நடுக்கத்தையும் அழுத்தி விட்டிருந்தது அந்த இளம் உள்ளங்களின் கலக்கத்தை வெளிக் காட்டியது. ஊரெல்லாம் உறங்கிக் கொண்டு தான் இருந்தது இவர்கள் குரல் அவர்களுக்கே கேட்டதோ என்னவோ”. ரமேஷ் இதோ பாருடா என்ற கண்ணன் அம்மோவ் சீக்கிரமாக திறம்மா ஐயோ அம்மோவ் என இடியொப்பக் கத்தினான். திரும்பிப் பார்த்த ரமேஷ் மழைக்காக ஒதுங்கிய ஆடு ஒன்றினை வாயில் கண்டான்.

கதவு திறந்தது. குழுவியின் குரல் அன்னைக்குத் தான் புரியும். குழுவியின் எந்த நேரத்துக் குரலுக்கும் செவி சாய்ப்பவன்.

அவள் தானே! அம்மா பயமாயிருக்கும்மா! ஒரே நேரத்தில் இருவருமே அந்த அன்னை கைக் கட்டிக் கொண்டனர் பிடி இறுக்கிக் கொண்டே இருப்பதை அவள் உணர்ந்தான். கதவைத் தாளிட்டான்.

“குழந்தைகளை” பெற்ற தாய் பேசுவதற்குள் இதுகளுக்கெல்லாம் என்ன வேலை இருக்கிறது கதவைத் திறப்பதும் முடுவதும் ஒருத்தரும் நிம்மதியாகத் தூங்க முடியாது, பாலிருக்கே. ஒரு இரவாவது சும்மா இருக்கிறதோ ஒரு பெண்ணின் குரல் எவன் விட்டிருக்கிற உரியவன் கைம்மை நிலை எய்தி விட்டான்.

அமைதியாக உள்ளே அவர்களை அழைத்துச் சென்றான். அவளுக்கென்று ஒரே அறை. பலர் வசிக்கும் அவ்விட்டில் இவர்களும் ஒருவர். முற்றத்தை கடக்கும் போதே பெய்த மழை ஒய்ந்திருப்பதை ரமேஷ் கண்டான். வெண்திங்கள் உச்சி வானில் இருந்த படியே உலகை கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘சென்ற காரியம் என்னப்பா ஆயிற்று’ கேட்கும் போதே, அந்த அன்னையின் சொற்கள் விருந்து சோகம் முகத்திலும் கூடத் தெரிந்தது. இதோ பாரும மா ரமேஷ் கையிலிருந்த இரண்டு இனிப்பையும் அந்தத் தாயிடம் நீட்டினான். இது என்னம்மா? என்னான் அதைச் சுட்டிக் கேட்டான். ஜீரா போனிடா கண்ணு ஏதுடா இது.

அம்மா உணக்காகத்தான் கொண்டு வந்தோம். நீ தின்னும்மா இரண்டையுமே, நீயும் பசிபோட இருக்கலாமோ? நீங்கள் பசியடங்கச் சாப்பிட்டீர்களா? யாரும் எதுவும் சொல்லவில்லையே? அதுசரி நேர யானால் உடனே வந்துவிட வேண்டியது தானே. இப்படியா நேரங்கழித்து வருவது என்று கேட்டபடியே ஈரம் கனையத் துவட்டி வேறொருவரைப் போட்டான் தாய்.

இல்லையம்மா மாப்பிள்ளை அழைப்புக்கே தோமாயிருந்து. நாங்க என்னம்மா செய்ய

றது என்ற ரமேஷ் ஏம்மா கையிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கே வாயில் போட்டுக்கோயென் என்றுள்.

இல்லேப்பா ரமேஷ் உன் அண்ணா பட்டினியாகவே தூங்குகிறான். விடிந்ததும் அவன்கிட்டே கோடுக்கலாம். தாய் சொன்னான். குமாருக்கு ஒன்றைக் கொடு இன்னொன்றை நீ தின்னேன் என்றுள் கண்ணன் இனிப்பை இவள் வாயில் திணித்தான், அம்மா! அப்பா நாளைக்காவது வருவாரா அம்மா ரமேஷ் கேட்டான்.

சந்தரம் மனிகைக் கையொன்றில் கணக்கர் வேலையில்லாதான் இருப்பதால் முன்றே பிள்ளை தான் எனினும் நாட்களைக் கடத்துவதில் கடினங்கள் பல உணர்ந்தார். ஒரு காலத்தில் உயர்ந்த பதவியிலிருந்தவர். அப்போதில்லாத மழலைச் செல்வங்கள் இப்போது தான் வறுமை கண்டவிடத்துத் தான் இருந்தன. கால் ஒன்றை இழந்ததால் உயர் பதவி போய் விட்டது. பல்லாண்டு முன்பே, விதி அவரிடம் மட்டும் விலக்கா என்ன? குடும்பம் வயிறு திறைந்த படியே ஓடும் ஒரு நாளைக்கு அவரால் ஒரு வருடமாகமே சந்திக்க முடியவில்லை. விட்டில் பட்டினிக் கொடுமைகள் ஏற்படத் துவங்கி விட்டிருந்தன. ஏதோ பணம் பெற வேண்டி வெளியூர் சென்றவர் நான்கு நாட்களாகியும் திரும்பவில்லை. உலை வைத்து நாட்களாகிவிட்டன. கடன் கேட்க இடமில்லை. கொடுப்பாரும் இல்லை. பல நாட்களாகவே சுந்தரத்தின் மனைவி கமலா கணவனுக்குத் தெரியாமலேயே தன் முன்று பிள்ளைகளையும் ஒருசெயலில் ஈடுபட்ட துணை தின்றான். ஏழ்மை காரணமாக தன் பிள்ளைகளை இச் செயலில் ஈடுபடுத்தி உறக்கமில்லா வாழ்வைப் ஈடுபடுத்தி பெற்றான். ஆம் ஊரில் நடக்கும் திருமணங்களுக்கு நல்ல உடையாக உடுத்திச் செல்வது கூட்டத்தோடு கூட்டமாக சாப்பிட்டு விடுவது இதைத் தாயிடம் சொல்லி ஆரம்பித்து வைத்தது முதல்வன் குமார்தான். இன்று பசியால் பள்ளிவிட்டு வந்ததுமே அயர்ந்துவிட்டான்.

மற்ற இருவரும் எட்டு மணிக்கே கிளம்பிச் சென்றவர்கள் கல்யாணத்தில் பரிமாறிய இனிப்புக்களை தாய்க்காகக் கொண்டு வந்திருந்தனர்.

ஊரே அமைதி கொண்டிருந்தது. சிறுவர் இருவரும் உறங்கி விட்டார்கள். கமலாவும் பாயை விரித்துப் படுத்தாளே தவிர பொழுது

விடிந்த பின் பள்ளிக்குச் செல்லும் போது குழந்தைகள் உணவு கேட்பார்களே என்ன செய்வது. அவர் வந்துவிடுவாரோ என்ற நினைப்பில் ஆழ்ந்திருந்தாள். மீண்டும் மழைக்கான அறிகுறியாக இடியொன்று இடித்தது. அந்த நள்ளிரவில் தெளிவாகக் கேட்டது.

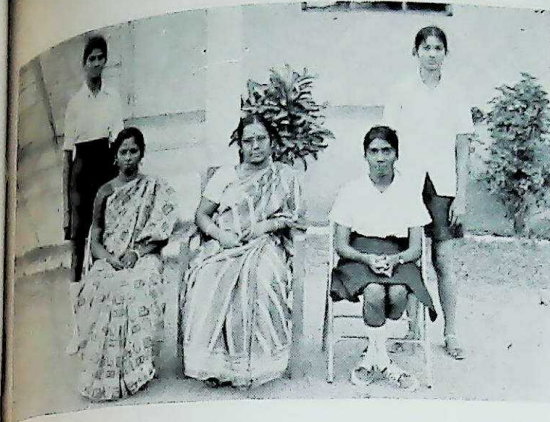
முட்டைப் பூச்சிகள்

ஏழையின் இரத்தத்தை
உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்கும்
பூர்ஷ்வா சமூகத்தின்
முன்னோடிகள்.

புதிய மருந்து

சூரிய ஜூரத்திற்கு
குடை மாத்திரை
கொள்ளுகிறோம்

உமாமகேஸ்வரி
புகழுக வருப்பு

Shuttle

Hockey

Atheletes

Cricket

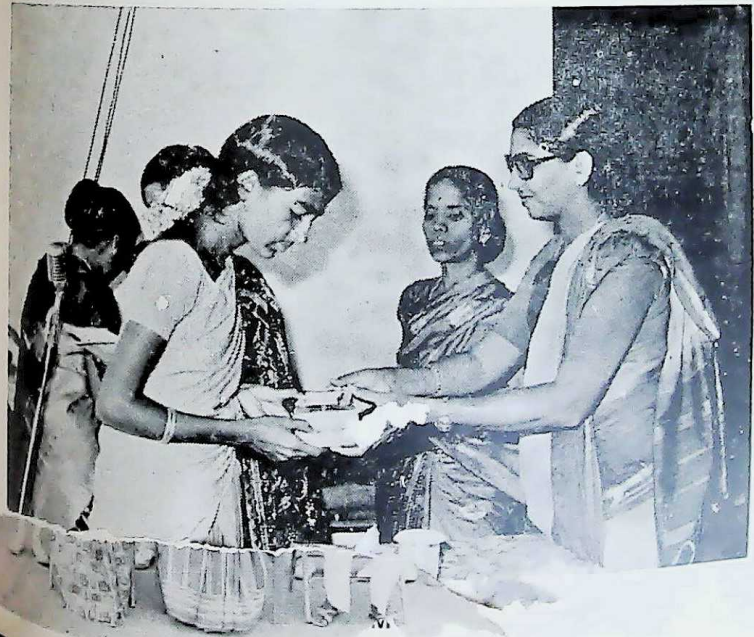

Our Gold Medalist

Basket Ball

Batminton

Our Gold Medalist

Our Gold Medalist

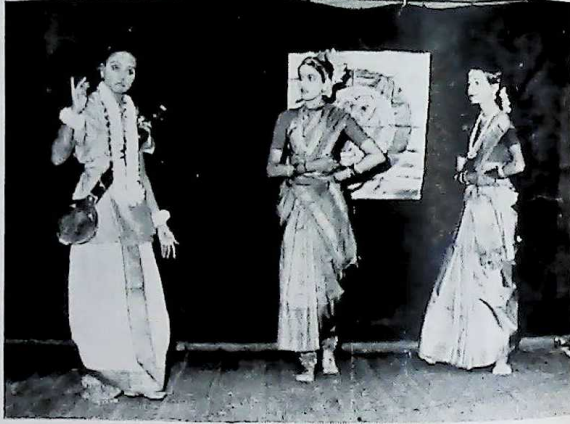
Entertainment Bhangra

Pongal Festival at Mahabalipuram Mrs. Sethalakshmi
Receiving the mounds from the Chief Guest

DANCE DRAMA

Tamil Drama

Tamil Drama

தமிழின் குமுறல்!

M. ஜானகி தேவி
இரண்டாமாண்டு (வரலாறு)

எட்டுத் திக்கிலும் முட்டி முழங்கிடும்
காரிருள் மேகமே நீ கேளாய்!
சொட்டிடும் மமைத்துளி அளவொடு
தூவிப் பொழிந்திடக் கூடாதோ?

கட்டுக் கடங்கா(த) வெள்ளமகை
கரைப் புரண்டிடச் செய்கின்றாய்;
கட்டி யெங்கள் உடமைதனை
தவிடு பொடியாய் ஆக்குகின்றாய்!

பட்டு உடுத்தும் பளிங்கு மாளிகை
வாசினொ நாங்கள்? சினம்
தட்டுத் தடுமாறி வாழ்வு நடத்திடும்
தரித்திரர் தான் நாங்கள்!

ஒட்டிய வயிற்றினைக் கண்டனையோ?
உலர்ந்த நெஞ்சினை உணர்ந்தனையோ?
பட்டினியா வெங்கள் பாலர்கள்
பதரிடும் நிலையினைப் பார்த்தனையோ?

கூட்டு வாழ்வினில் களித்திருந்தோம்
குலவி னிதழும் மகிழ்ந்திருந்தோம்!
'வேட்டு' வைத்தே தகர்த்து விட்டாய்!
வேதனை மனத்தில் நிரப்பி விட்டாய்!

விட்ட உறவுகள் தொடராதோ?
உதிர்ந்த எண்ணங்கள் ஒன்றாதோ?
பட்ட துன்பங்கள் போதாதோ?
புதிய வாழ்க்கை மலராதோ?

சி ப் பி யி ல் . . . .

ஆர். கே. பத்மா
புதுமுக வகுப்பு

அழகான பெண்
அவள் துடிப்பானவள்,
சினிமா நடிகையை விடச்
சிவப்பானவள்

பழகும் போது சீறைய
பாஸந்தி வாங்கித் தந்தாள்
நல்ல தோழி கிடைத்தாள்
என நான் நினைத்தபோது ... .. ஒரு நாள் .....

செம்போத்துப் பறவையைக் கண்டு
கூவினேன் நான், “என்ன அழகு” ... ..
சட்டெனத்துப்பாக்கி எடுத்துப்
பறவையை நெருப்பால் முத்தமிட்டாள்
துடித்துத் துவண்டேன் நான்

சிப்பியைத் திறந்த போது உள்ளே
முத்திருக்கும் என நினைத்தேன்
ஆனால் புழுவன்றே நெளிகிறது!

— ★ —

OBITUARY

P. R. JAYASHREE

Born: 10-11-1957 — Died: 2-11-1978
In College: 1973-74 to 76-77

It was a losing battle she was fighting,
But she fight it with courage and spirit,
For she knew what mattered was not just winning.
But the manner in which you face it.
The bereaved has instituted a
scholarship in the name of his daughter

மழைத் துளிகள்

(மழை பொழிய மழையொன்று உதிர்க்கும் கவிதைபுது)

திருமதி. பிரேமா சம்பத்துமார்,

துணைப்பேராசிரியை, பொருளாதாரத்துறை.

சோமழைத் துளிகளே!
சொல்லீர் வீட்டின் மேல்
சொட சொட சள சள
சொட் சொட் ஓட்டின்மேல்

ஏ! மழை எங்குள்ளாய்
இங்கு வந்துளாய்
இடைஞ்சல் இங்குளாய்
என்னை கொந்துளாய்

வா மழை என்றெவர்
வரவு கூறினார்?
வருத்த நீ நின்றெவர்
வரம்பு மீறினார்?

துமழை அடுக்கிடும்
துறல் நீர்க்கொளும்
சுரம்பரும் நடுக்கிடும்
ஆம்மல் வேர்க்கொளும்

வெளியடி வைக்கவும்
விடார் என் பெற்றவர்
வெ குண்டடி வைக்கவும்
மிரட்டும் கற்றவர்

துளியுமே இரங்கிலர்
துஷ்டன் என்கிறார்
தொலைந்தன கரங்களில்
தொடாதே என்கிறார்

ஒளியவே வைத்தனர்
உடைந்த பொம்மையா!
ஒடுக்கியே வைத்தனர்
உயிரில் பொம்மையா!

களியிலேன் கண்மழை
காண்க இங்கெலாம்
காரின்வீழ விண்மழை
காண்க அங்கெலாம்

உம்வினை யாட்டிலே
உவகை கண்டுளேன்
உம்முடன் கூட்டிலே
ஊக்கம் கொண்டேன்

நம்வினை யாட்டிலே
நாட்டம் 'சட் சட'
நவில்கிறீர் ஓட்டிலே
நண்பீர் 'பட் பட'

நும்மழைப் பாட்டிலே
நுவல்வ தென்னவோ
நுவலுமிந் நாட்டிலே
நுட்ப மென்னவோ?

எம்வினை யாடல்தான்
இங்கே அன்பிதோ
இனிக்குமுன் னூல்தான்
அங்கே என்பதோ

மாளிடனாகப் பிறந்துவிட்டேன்

வி. எஸ். ராஜேஸ்வரி

புதுமுக வகுப்பு

மனிதனைன்பவன் யார்?
மண்ணிலுதித்தவன் தான்!
ஆய்ந்திடுமறிவைப் பெற்று
அழகின்ற ஏழையே தான்!
அறுபதுவயதா இலும்
ஆசையென்பதே மறவான்
பகுத்து உணரும் பண்பைப்
பாவத்தில் மூழ்க வைத்தான்
வஞ்சத்திலீட்டிய பொருள்தனை
வட்டிக் கடனாய் விட்டுவைத்தான்
மாளிடராகப் பிறப்பதுவே
மாண்பென்றே சொல்லுகின்றார்
மாண்பென ஒன்றுங் காணவில்லை
நானுமிந்த அவனியிலே
மாளிடனாகப் பிறந்துவிட்டேன்
என் செய்வேன்! ஏங்குகிறேன்!

— ★ —

Our Principal Welcomes

Garlanding Our Revered founder Chairman's wife

A Section of the Audience

கற்புக் கண்கள்

ஜி எஸிசப்தாணி
இரண்டாமாண்டு (வரலாறு)

என்ன ஸ்ரீப்போ என்ன சந்தோஷமோ

அலுவலகத்திலிருந்து வீடு திரும்பும் கோபு வினா முகம் எந்நேரமும் கடுகடுப்பாகவே காணப்படும் கோபு இன்று ஏன் இப்படி சந்தோஷமாயிருக்கிறான்? அவனுள் பல மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றதே! அப்படி என்னதான் விஷயமிருக்கும் போன்ற சந்தேகங்கள் கோபு மீட்டிலுள்ள அனைவரிடத்திலும் ஏற்பட்டதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. என்றும் வேண்டா வெறுப்போடு அலுவலகம் செல்லும் கோபு இன்று ஏனோ துள்ளி குதித்து ஓடினான். வழியில் செல்லும் போது காணப்படும் பங்களாவை நேற்று தான்பார்த்தான் கோபு. பங்களாவை மட்டுமா பார்த்தான்? அந்த பங்களாவின் ஒரு அறையில் ஜனனலினூடே தெரிந்த இரு கண்களையும் தான்பார்த்தான். திடீரென அவனுக்குள் ஒரு இன்ப உணர்ச்சி மறபடியும் அந்தக் கண்களைக் காண வேண்டும் என்ற தடிப்பு இன்றும் அவன் அங்குள்ளமே அந்த வீட்டின் உற்று நோக்கினான். நேற்று அறையினுள் காணப்பட்ட அவ்வீறு விழிகள் இன்றும் காணப்பட்டன அக்கண்களில் தான் என்ன மலர்ச்சி! என்ன மிரட்சி! கன்னையே உற்று நோக்கும் இவ்விழிகளைத் தாங்கிய உடலைக் காண ஆசைப்பட்டு மேலும் ஆழமாகப் பார்த்தான் கோபு நீல வண்ணச்சேலையும் ஜேயின் கரையோரத்தின் வண்ணத்திற்கு கோப்பசோளியையும் அணிந்திருந்தாள் அவ்விழிகளுக்குரியவள் இப்படியும் ஓர் அழகு மிகுக்குமா? என்று எண்ணிய கோபு தினமும் அவ்விழிகளைச் சந்திக்க தவறுவதே இல்லை.

நாளொருமேளியும் பொழுதொருவண்ணமுமாக அவனது காதல் வளர்ந்து கொண்டே சென்றது வெள்ளிக்கிழமை மாலை அலுவலகத்திலிருந்து வெளியில் வந்த கோபு தன் நண்பன் ரவியைக் கண்டதும் மட்டிலா மகிழ்ச்சி அடைந்தான். தன் காதலின் சிறப்பையும், அவ்விழிகளின் மலர்ச்சியையும், அவனிடம் பகிர்ந்து கொள்ள துடித்தான் தான் கோபு அவனது ஆர்வத்தைக் கண்ட ரவி 'என்னடா

கோபு! லாட்டரி சீட்டில் 1000 ரூபாய் அடித்த மாதிரி சந்தோஷமாய் இருக்கிறாய்' என்று கேலி செய்தான். ரவியின் கேலி பேச்சைப் பொறுக்காத கோபு என்னடா அப்படிச் சொல்லிட்டு! லாட்டரியில் 1000 ம் தகு அடித்துள்ளது. இல்லேடா லட்சமே அடித்துள்ளது. அதைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். வாடா என்று அழைத்துக் கொண்டே சென்றான் லட்சத்துக் கொப்பான அவளது விழிகளைப்பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டும் தன காதலின் உச்சக்கட்டத்தை அவனிடம் பிரஸ்தாபித்துக் கொண்டே போகையில் திடீரென ரவி, வழியில் இருந்த பங்களாவைக் காட்டி இது தான் கோபு என் மகமா வீடு மாமாவுக்கு 60 ம் கல்யாணம் விருந்துக்கு உலகை அழைத்துப் போகவே வந்தேன் என்று சொன்ன ரவி. கோபுவின் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களைக் கவனிக்கவில்லை.

ஒருபக்கம் அதிர்ச்சியும், மறுபக்கம் சந்தோஷமும் கொண்ட கோபு நல்லவேளை காதலைக் குறித்து சொல்லிக் கொண்டே வந்த நான் காதலியின் இருப்பிடத்தைப்பற்றிக் கூறுதது எவ்வளவு நல்லதாய்ப் போயிற்று என்று எண்ணிக்கொண்டான் அடுத்து அவனுக்கு ஏற்பட்ட ஐயம் ரவி ஒருவேளை அவனாக்கு முறையானவனாயிருப்பின் நாம் அவ்வீறுவிழியானை அடையமுடியாதே! என்று வருந்தினான்

ரவியின் அழைப்பினை ஏற்ற கோபு ஓர் ஒரு நிமிடத்தில் உடை மாற்றிக் கொண்டு வருவதாக கூறினான். அதேஉடையுடன் சென்று தன காதலியைப் பார்க்க அவன் விரும்பவில்லை ரவியுடன் பேசிக்கொண்டே ஜானலின் வழியாகப் பார்த்த கோபு அவ்விழிகளை மீண்டும் ஒரு முறை சந்தித்தான் அந்த சந்திப்பில் தான் என்ன ஒரு மகிழ்ச்சி! உள்ளே இருந்து பார்க்கும் அவள் ஏன் வெளியில் வந்து பார்க்கக் கூடாது? என்ற ஏக்கம், ஒருவேளை பெண்களுக்கு உரிய நாணமாயிருக்கலாம் அவளது கற்பு

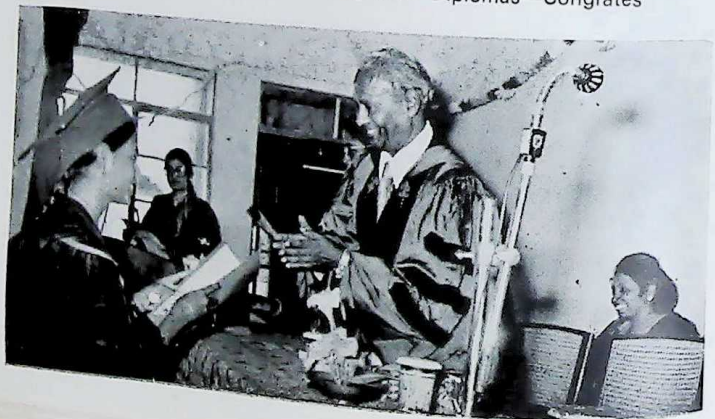

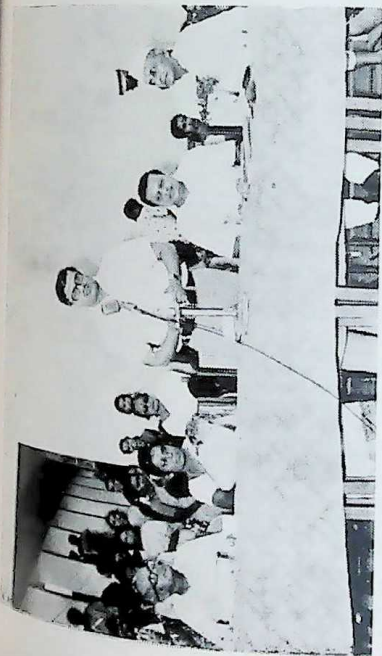
Some of our graduates receiving their Diplomas—Congrates

Some of our graduates receiving their Diplomas—Congrates

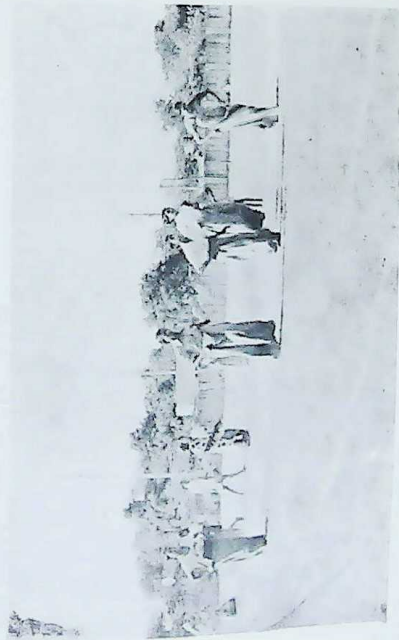
A Memento Presented by our secretary

Our Chief Guest Mr. Om Kumar

Jubilant PVC'S Snatch away the honours—The Championship

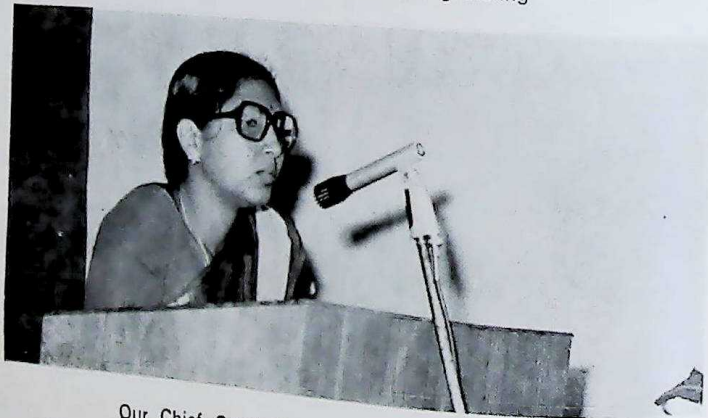
They tried

Tea

Our Chairman Welcomes the gathering

Our Chief Guest Smt. Subulakshmi Jagadeesan

தமிழ்ப்பேரவை

கல்லூரித் தமிழ்ப் பேரவை

கல்லூரிப் பேரவையின் தொடக்கவிழா 23.8.78 அன்று பொதுநலத்துறை இயக்குநர் திருமதி வல்பி பிரானேஷ் அவர்களின் தலைமையில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. வண்ணக் கோலத்தின் நடுவே வைக்கப் பெற்றிருந்த மங்கல விளக்கினை ஏற்றிவைத்து பேரவையினைத் தலைவர் தொடக்கி வைத்தார் அவர் தம் உரையில், பொதுநலப் பணியின் சிறப்பினையும், இன்றியமையாமையையும் எடுத்துரைத்ததுடன் மட்டுமல்லாது, நம் கல்லூரியின் முயற்சிகளையும் முன்னேற்றக் களையும் பாராட்டினார்.

15.11.78 அன்று டாக்டர் பெருமாள் அவர்கள் தலைமையில் பேரவைக்கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. அவர் தமிழர்க்கு இரு கண்களான காதல், வீரம் எனும் இரண்டினைப் பற்றியும், தனக்கே உரித்தான நகைச்சுவைப் பாணியில் கேட்டவர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டும் வகையில் சொற்பொழிவாற்றினார்.

முத்தமிழின் சிறப்பினையும், புகழினையும் பரப்பும்வகையில், சான்றோர்கள் பலர் கூடிப் பெருமைப்பட நடத்தும் எம் கல்லூரியின் முத்தமிழ்விழா 4.1.79 அன்று பட்டிமண்டபத்துடன் தொடங்கியது இரு பெரும் கருமுகிற் கூட்டங்களின் சங்கமத்தில் விளைந்திட்ட மழையென, இரு அணியினரும் சொல்லமழை பெய்வித்தனர். இராவணன் தம்பியருள் சிறந்தவன் விடனனே! என வாதிட வந்த அணியினருக்கு, திரு. இராசகோபாலன் அவர்கள் தலைமை ஏற்க, இராவணன் தம்பியருள் சிறந்தவன் கும்பகருணனே! என வாதிட வந்த எதிர் அணியினருக்கு, திரு. சே.மு.மு. முகமதலி அவர்கள் தலைமை ஏற்றார். இவர்களின் சொற்போரைத் தீர்த்துவைக்க திரு. தெ. ப. ஞானசுந்தரம் அவர்கள் நடுவராகப் பொறுப்பேற்றிருந்தார்.

முத்தமிழ் விழாவின் இரண்டாம் நாளை 5.1.79 அன்று மாலை பேரவையின் கன்னி முயற்சியாகப் பிரபல எழுத்தாளரும், புஷ்பா தங்கதுரை எனும் புனைப்பெயருடன் எழுதும் கதாசிரியருமாகிய ஸ்ரீ வேணுகோபாலன் என்னும் நிகழ்ச்சியில் பேட்டி கண்டனர். அவர், தம்மைப் பற்றியும், தமது கதைகளைப் பற்றியும் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்குப் பொறுமையாகவும், தெளிவாகவும் பதிலளித்தார்.

கார்மேகமெனக் கவிமழை பொழிய வந்திட்ட கவிஞர் பலரும் ஒன்றுகூடி திரு. இரா. இளவரசு அவர்கள் தலைமையில் 5.1.79 அன்று பிற்பகல் முத்தான கவியரசு கொன்றைச் சத்தாகப் படைத்திட்டனர் கோடையைடுத்து வரும் வசந்தமௌ, மலர்ந்ததும் மணம் பரப்பும் மல்லிகையென, உச்சரித்ததுமே தித்திக்கும் அமிழ்தமௌ, மனத்தைத் தாலாட்டும் மந்த மாருதமௌ வந்த அவர்களது கவிதை முந்தித்திரும் முகத்திலிருக்கும் உறுப்புக்களைப் பற்றியதாம் அமைந்தது.

முத்தமிழ் விழாவின் இறுதிநாளான 6.1.79 அன்று நடைபெற்ற கருத்தரங்கிற்குச் சிலம்புச் செல்வர் திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் சிறப்புரையாளராக வருகை தந்தார் அவர் தமிழில் சொற்களின் அமைப்பையும், அவை தரும் பொருள் ஏற்றத்தையும், கம்பராமணத்திலிருந்தும், சிலப்பதிகாரத்தில் இருந்துள்ள இளம்பரிதீயின் இதமான கதர்களைப்போல இனிதே எடுத்திரைத்தார். டாக்டர் நாகசாமி அவர்கள் பண்டைய கலைப் பொருட்கள் காக்கப்பட வேண்டியதன் இன்றியமையாமையையும், திரு. சி. பாலசுப்ரமணியன் அவர்கள் இலக்க

மீயத்தின் நயத்தையும் எடுத்துரைத்தனர்.

‘செங்குருதி சாக்கடையாகப் போகும் போதும்

சிறுபுலி வெள்ளாடாக மாறும் போதும்

தங்க நகை பித்தனையாகக் கருகும் போதும்

தமிழ் மட்டும் தமிழாகத்தான் இருக்கும்’

என்பதைக் காட்டும் வகையில், குஜராத் தியைத் தாம்மொழியாகக் கொண்ட எம் கல்லூரி நிர்வாகக் குழுவில் ஒருவரான திரு. சங்கர்லால் ஜெயின் அவர்கள் செந்தமிழ்த் தாய் இளமுறுவல் கொள்ள, செம்மைத் தமிழில் உரையாற்றியது, சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி பொழிந்தது போன்றிருந்தது.

தமிழ்ப் பேரவையின் சார்பில் வழக்கம் போல பாரதியார் பாட்டுப் போட்டி, கவிதைப் போட்டி, நாடகப் போட்டிகளும் நடத்தப் பட்டன.

“அமிழ்தம் சுவையென்பார்! அச்சுவையார் கண்டார்”?

‘தமிழே சுவையெனும் உண்மையினை அறிந்தோம்’

அத்தமிழின் இனிமையினை, அவ்வாழ்கடலின் அமிழ்வதைச் சிறிது சிறிதாகச் சுவைத்திட்ட எம் கல்லூரி மாணவியர், அதன் முழுப் பயனையும், சுவையையும், வருகின்ற காலத்தினிலும் சுவைக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சுகிறோம்.

*

போட்டிகளும் - முடிவுகளும்

பேச்சுப் போட்டி

கம்பன் கழகம் : — முதலிடம் : செல்வி பிரமீளா.
ஏ. எம். ஜெயின் கல்லூரி — இரண்டாம் பரிசு : செல்வி பிரமீளா I Chem.
(குடும்ப நல வாரம் ஒட்டி நடத்திய போட்டி) (ரு. 150)

வினாடி வினா

வானிலை நிலையம் — முதலிடம் : 27-7-78 ஜெயலக்ஷ்மி, III Eco. லதா, III B. Com. சரஸ்வதி, III Lit.
முதலிடம் : 30-7-78 அலமேலு, III B. Com. சரஸ்வதி, III Lit. ஜெயலக்ஷ்மி, III Eco.
முதலிடம் : 5-2-78 ஜெயலக்ஷ்மி, III Eco. மைதிலி, III B. sc. பிரமீளா, I Chem.

கட்டுரைப் போட்டி

உளவியல் ஊட்டநெறி தொழில் நுட்பக் கல்வி நிறுவனம் — இரண்டாம் பரிசு : செல்வி மைதிலி, III B. sc.

கவிதைப் போட்டி

உளவியல் ஊட்டநெறி தொழில் நுட்பக் கல்வி நிறுவனம் — ஊக்கப் பரிசு : செல்வி இரா. ருக்மணி P. U. C.

அஞ்சலி

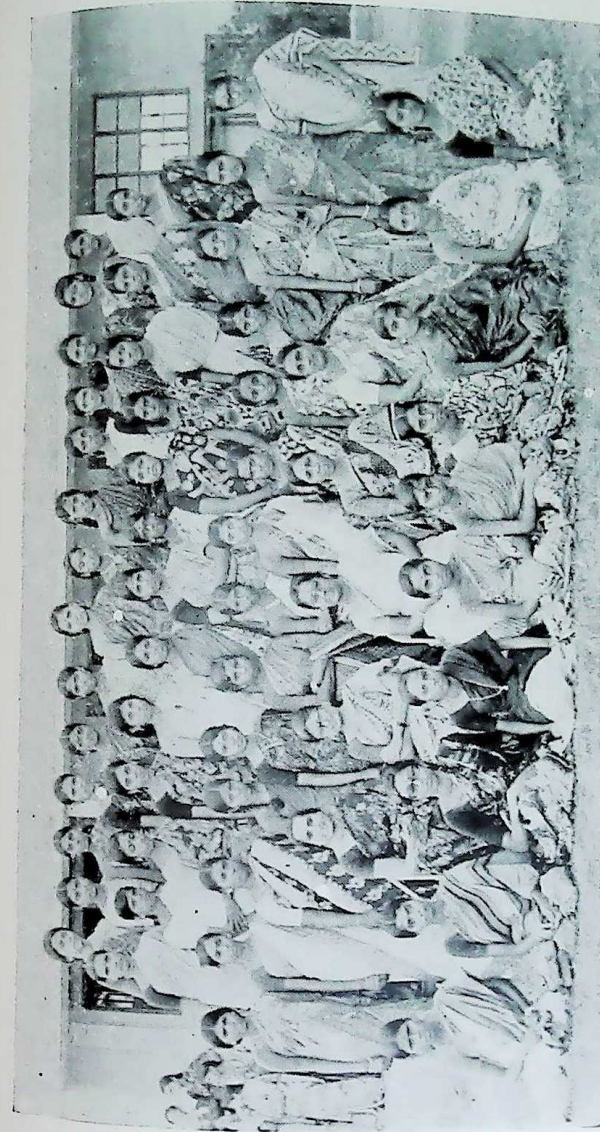
கல்வி எனும் கடலினிலே
கண்டெடுத்த நல் முத்துக்கள்
கல்வி கற்பித்தவருக்கே அஞ்சலி
செலுத்தும் துயர வாய்ப்பு.

ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகளென திருக்குற்றல அருவியென
கீதையுரைத்த கண்ணென சொல்லிளையாடல் புரிந்தாய்!
வேற்றுமொழியென பாடுபடுத்திக் காணும் தன்மை அறியாநீ
சோஷலிஸவாதியென அனைவரையும் மீளாத்துயரி லாழ்த்திவிட்டாய்.

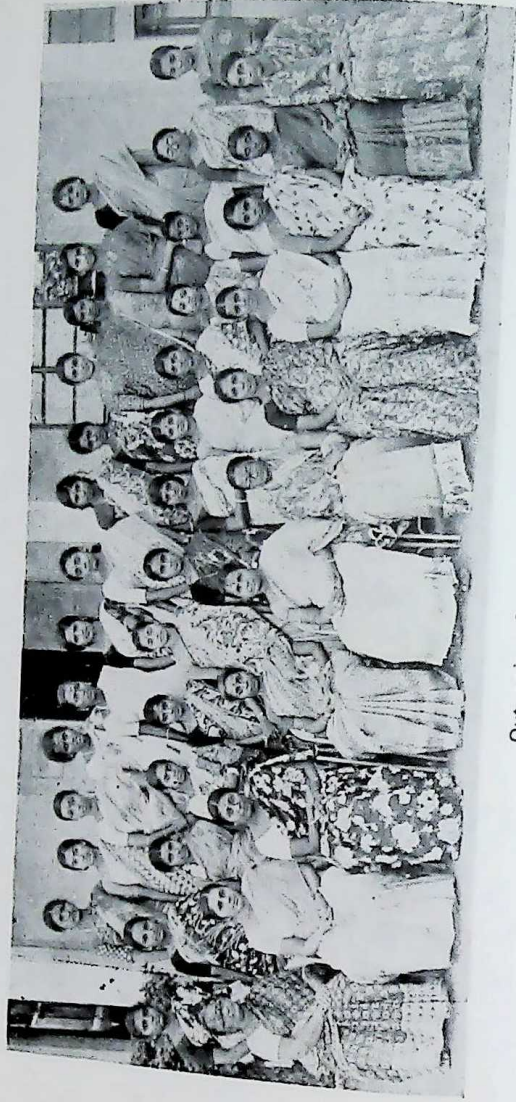
பிறர்க்கு ஈந்தே உவக்கும் பண்புடையநீ
தாங்கொரு துயரத்தையே எமக்கீந்து விட்டாய்!
அலைகடலின் ஆழமென அன்புருவம் கொண்டநீ
அலைகடல் நிரையே கண்ணிராய்எமக் களித்துவிட்டாய்.

மலரினமணமென வானவில்லின் நிறமெனத் திகழ்ந்தநீ
நித்தம்தேடும் கண்களுக்குக் கிட்டாதமாயை யாகிவிட்டாய்!
சுருமுகில்காணாது கலங்கிநிற்கும் பயிரெனவாடும் எங்களுக்குநீ
பிரிவென்னும் பூச்சியையும் விட்டுச்சென்று விட்டாய்

முத்தான கற்றோர்கள் முகமலர்ந்து எதிரழைக்க
அந்த அணிமுத்து வரிசையில் நீயும் ஒன்றாகி விட்டாய்!
உன் ஓங்காசர் சிரிப்பினிலே உலகம்மறந்த எம்மை
மீளாத துயர்க் கடலில் ஆழ்த்திவிட்டாயே.

Out going Students III B.A. Hist.

Out going Students III year B. A Litt

Out going Students III B. A. Economics

Out going Students III BSc., Maths.

जब तक है दम चलते रहो !

हे मुसाफिर ! चलते रहो,
जब तक है दम चलते रहो,
रहा कर्तव्य तुम्हारे आगे,
कर दिखाओ उसे संसार के आगे ।

बहन करो दूसरों का भार,
जिया करो दूसरों के हित,
अपने विचार पर अटल रहो,
निडर होकर बढ़ते रहो ।

तुमने लिया उस देश में जन्म,
हुआ जिसमें गांधी का जन्म,
उस महान पुरुष के समान,
तुम भी बनो कर्म से महान ।

देखो नहीं कठिनाईयों को,
दुःखी न हो आधे मार्ग पर,
तुम बढ़ते रहो मंझिल की ओर,
अटल रहो अपने विचार पर ।

लक्ष्य की ओर ध्यान दो,
दूसरों को अपने नाम दो,
देखो न पीछे एक बार भी,
रुकी न थकावट से एक वार भी ।

छोड़ो अन्य विचारों को,
अमर करो अपने नाम काम को,
हँसते चलो, निडर से बढ़ो,
साहस के साथ आगे बढ़ो ।

हमारा प्यारा देश

सबसे सुंदर सबसे प्यारा,
जग में भारत देश हमारा ।
पर्वत बड़ा हिमालय इसमें,
बहती गंगा यमुना इसमें ।

सुंदर देश हमारा है,
हमें बहुत प्यारा है ।
जितना है आराम-यहाँ,
उतना मिले और कहाँ,

हम सब इसके बच्चे हैं,
और वचन के सच्चे हैं ।
यही हमारा काम बड़ा,
रहे देश का नाम बड़ा ।

तरह तरह की चिड़ियाँ गातीं,
हरी हरी खेती लहराती ।
पेड़ों की सुंदर हरियाली,
शुकी फलों से उनकी डाली ।

हम माता की शान बढ़ाएँगे,
भाई का कष्ट मिटाएँगे ।
प्रकृति के साथ हम जलेंगे,
और माता की शान बढ़ाएँगे ।

इसकी गोदी में हम पलकर,
बड़े बनेंगे आगे चलकर ।
हम इसका गौरव बढ़ाएँगे ।
हम इसको खूब सजाएँगे ।

—एन. रेवती पी. यू. सी.

नये दीवान की खोज

एक दिन की बात है। उस दिन बादशाह बीरबल और बीरबल एकांत में बैठे हुए थे। बीरबल ने बातों ही बातों में बादशाह से कुछ ऐसा तीखा मजाक किया कि बादशाह क्रुद्ध हो गया और जब बीरबल हँस, बादशाह ने बीरबल का अपमान कर दिया। बादशाह के क्रोध के आगे वह अपना-सा मुँह लेकर बैठ गया। बादशाह ने कड़ी आवाज में कहा, 'बीरबल तुम मेरा सामना करते हो। आज सं मेरे दरबार में न आना, वस चले जाओ'।

बीरबल शांत भाव से धर लौट आया। एक माह बीत गया और बादशाह ने उसकी खबर तक न ली। बीरबल की जगह, बादशाह ने दूसरा दीवान रख लिया। बीरबल भी एक मास बाद किसी और जगह चला गया और अपना पता किसी को न बताया।

नये दीवान से बादशाह को संतोष न था। अंत में बादशाह ने किसी अच्छे दीवान को खोजने का निश्चय किया। उसने चारों ओर एक भ्रमनादी कराई, "जो व्यक्ति दिल्ली दरबार में पहुँचे प्रश्नों का ठीक उत्तर दे सकेगा, वही दीवान बनाया जायेगा।" दीवान की परीदा के लिए का दिन आ पहुँचा। सभा में दीवान बनने के लिए पाँच उम्मीदवार आये थे। उनमें से एक उम्मीदवार गरारेदार गानागा, बीला जामा, सिर पर साफा ऐसे टेग

से बाधे हुए था, जिससे उसकी एक आँख ढेकी हुई थी।

अकबर के दरबार में पंडितराज जगन्नाथ संस्कृत के महान विद्वान थे। उन्होंने सवाल पूछना शुरू किया।

पहला सवाल उन्होंने किया कि "इस मूगोल के समुद्रों में मोती की सीपें कितनी हैं?"

चार उम्मीदवार तो गहरे सोच में पड़ गये, पर वह सफेद गरारेवाला आदमी आगे वठा और उसने गंभीर आवाज में उत्तर दिया, "संसार के मनुष्यों की जितनी आँखें हैं, उतनी ही मोतियों की सीपियाँ हैं। उत्तर सुनते ही चारों ओर प्रशंसा की आवाजें गूँजने लगीं।

दूसरा प्रश्न यह पूछा, कि "शरीर का पहला मुख क्या है?" गरारेवाले उम्मीदवार ने उत्तर दिया कि "आरोग्यता ही शरीर का पहला मुख है।"

नवाब खानखाना ने तीसरा सवाल पूछा, "सबसे बढिया अस्त्र-शस्त्र क्या है?" उसी उम्मीदवार ने उत्तर दिया, 'बुद्धि ही श्रेष्ठ अस्त्र शस्त्र है।'

राजा टोडरमल ने पूछा "यदि चीनी ब रेटा मिल जाय तो चीनी में से रेटा निकालने का क्या उपाय है?" वह बोला मिले गुले चीनी

बनावटी सुख

इस भूमि पर कोई भी ऐसा नहीं जो हमेशा सुख का अनुभव करता है। या ही हमेशा दुःख का। सुख और दुःख पहिये के समान हैं। चहाँ तरह तरह के लोग भी हैं। कुछ लोग चित्रकार कुछ लेखक; या कवि होते हैं।

इनमें से मेरी बहन रमा के पति एक लेखक हैं। या कुछ न कुछ सोचता है। इन दो बातों में ही वह समय बिताया करता है। कभी रमा उससे कुछ बताती रहती है। पर उसके दिमाग पर उसका कोई अमर न होता। लेखक होने के नाते उसके पास कुछ किताबें हैं। लेखक होने से वह चिंतनशील स्वभाव के सज्जन है। लेकिन धरेलू बातों में ध्यान नहीं देते। घर, व्यवस्था, सफाई इन चीजों के प्रति उसका बिल्कुल ध्यान नहीं रहता। यहाँ वहाँ किताबें पडी हैं। कागज नोट्स बिखरी हुई है। पुस्तकें और बाकी चीजें रखने के लिये कुछ निश्चित जगह नहीं। ज्यों ज्यों चीज पडी है वही उसकी जगह हो। अगर राम को किसी एक विसिष्ट किताब की जरूरत हो तो सारी किताबें छान डालनी पडती थी। फिर भी निश्चित रूप से किताब किताब मिलेगी यह बात नहीं। क्योंकि राम को कभी याद नहीं रहता आखिर किताब कहाँ रखी गयी है। राम का यह अव्यवस्थित रूप देखकर रमा अत्यन्त क्रोधित होती है। आखिर वह भी कहाँ तक चीजे समेटकर अच्छी तरह से रखेगी।

रमा राम को रोज समझाती थी कि चीजे ठीक तरह अपनी जगह रखो। जिससे यह तकलीफ न होगी और बार बार जिक्र करती रहती है, अपनी सहेली सीता के घर का। वह एक छोटा घर है लेकिन कितनी अच्छी तरह रखते हैं वे लोग। अगर कोई वस्तु ले ले, तो उसे उसकी जगह पर ही रखते है। एक दिन रमा अपनी पाते राम व बच्चों के साथ उस सहेली के घर गयी। घर के अंदर कदम रखते ही सब मानो चौंक गये। सभी चीजें बिल्कुल दग से सजाकर सावधानी से रखी गयी थी। वहाँ एक बड़ा शेलफ था। शेलफ में मोटी किताबें रखी गयी थीं। दूसरे कबड में कुछ फल रखे गये थे। वर्तन भी कतारों में शिस्तबद्ध रखे थे। खिलौने को सजाकर रखे थे, जिनका पालिश ज्यों का त्यों था—शायद ही इन खिलौनों से कोई खेला होगा।

उन खिलौनों को देखते ही रमा के बच्चों को आनंद हुआ। वे इन खिलौनों से खेलने के लिए मचलने लगे। लेकिन सीता ने उन्हें प्यार से समझाया कि अगर खिलौने वहाँ से निकलकर उनसे खेला जायें तो वे टूटे जायेंगे। कितना सुदंर था खिलौने का कबड। अब भी आखों के सामने खेल रहा था।

फिर एक दिन सीता, रमा के घर आयी थी। उसे देखकर रमा बहुत खुश हुई। रमा ने सहेली को बताया 'सीता बहन, लेखक पति

को पल्लो होना कितना दुखदायक है? देखो न इनकी किताबें, अगर उन्हें मिलती नहीं तो बत सुझाते रहते हैं.....डाँटते रहते हैं..... लेकिन जगह पर किसी वस्तु को रखने का नाम नहीं। अब तुम भी बताओ सीता, क्या करूँ? तुम अपने घर को किस तरह अच्छी तरह से रखती हो, मुझे भी वह रहस्य बताओ।

इसे सुनते ही सीता रो पडी। रमा को आश्चर्य हुआ उसने सीता को संभालते हुए कारण जानने की कोशिश की। सीता ने कहा कि उनके घर में कुछ है ही नहीं। जिन चीजों को उसने देखा वह सभी झूठे हैं। वे कागज को बनायी चीजें हैं। यदि सचमुच हटाया

जाये तो अंदर टूटी-फूटी चीजे ही है। सीता के पति आकिटेकर है। तरह-तरह के कबोर्ड उन्होंने बनाये हैं। वास्तव में मोटी किताबों का शेलफ किताबों का नहीं है। इससे आभास होता है कि किताबों का शेलफ भरा हुआ है। हर एक चीज की यही हालत है। उसके घर में सुख ही नहीं था। रमा ने जो कुछ खुशी देखी थी वह बाहरी रूप का था। इन सभी बातों को सुनकर वह आश्चर्य चकित बरह गई थी।

ऐसे बहुत से लोग हैं जो अपने दुःख को छिपाकर बाहरी रूप में सुख का प्रदर्शन मात्र करते हैं।

—डु. हेमलता बी. एस. सी (दूसरा वर्ष)

शब्द-वैभव

प्राचीन काल से आज तक मानव के लिए शब्द एक बहुमूल्य वाहन रहा है।

साहित्य संसार के प्रति हमारी मानसिक प्रतिक्रिया अर्थात् विचारों, भावों, और संकल्पों की शाब्दिक अभिव्यक्ति है और वह हमारे किसी-न-किसी प्रकार के हित का साधन करने के कारण संरक्षणीय हो जाती है। साहित्य शब्द का अर्थ है सहित होने का भाव—

“सहितस्य भावः साहित्यं”।

साहित्य में ही नहीं बोलचाल के भाषण में भी शब्दों का ज्ञान अनिवार्य है। जो शिक्षा से वंचित है ऐसे व्यक्ति का संसार में जीने से कहीं डूब मरना अच्छा है। भावनाओं को व्यक्त करने में शब्दों का ज्ञान बहुत आवश्यक है।

“अंधकार है वहाँ जहाँ आदित्य नहीं है,
अंधा है वह देश जहाँ साहित्य नहीं है”

शब्द और अर्थ को काव्य का शरीर कहा गया है, वे दोनों ही अभिन्न-से हैं। अर्थ के बिना अर्थ का मानव-मस्तिष्क में भी कठिनाई से निर्वाह होता है, इसीलिए तो शब्द और अर्थ की एकता को पार्वती-परमेश्वर की एकता का उपमान बताकर कवि-कुल-गुरु कालिदास ने अपने अमर काव्य रघुवंश के

“वागर्थविव सम्पृक्तो वागर्थप्रतिपत्तये ।
जगतः पितरौ वन्दे पार्वतीपरमेश्वरी ॥”

श्लोक द्वारा इस अटूट सम्बन्ध को महत्ता प्रदान की थी।

“शब्द” शब्द अपने विस्तृत अर्थ में पृथक् शब्दों का ही धोतक नहीं होता है वरन् उसके अन्तर्गत वाणी का समस्त व्यापार आ जाता है। शब्द के प्रायः तीन प्रकार के अर्थ माने जाते हैं—(1) वाच्यार्थ (2) लक्ष्यार्थ और (3) व्यंग्यार्थ। इन्हीं तीनों अर्थों के अनुकूल शब्द की, तीन शक्तियाँ मानी गई हैं—अभिधा, लक्षणा और व्यंजना। अभिधावृत्ति द्वारा ही शब्द का मूल या मुख्य अर्थ माना जाता है। जो लोग शब्द और अर्थ को नित्य मानते हैं वे लोग भाषा की परिवर्तनशीलता की उपेक्षा करते हैं। शब्द और अर्थ को हम नित्य इसी अर्थ में कह सकते हैं कि मनुष्य में शब्द बनाने और उसके द्वारा अर्थ घोषित करने की शक्ति स्वाभाविक है और यह कालक्रम में विकसित हो जाती है।

शब्द का अर्थ अभिधा में ही सीमित नहीं रहता। लक्षणा के व्यापार में तीन बातें होती हैं। (1) मुख्यार्थ का बोध (2) मुख्यार्थ से सम्बन्धित दूसरा अर्थ (3) इस अर्थ का हृदि या प्रयोजन के आधार पर लगाया जाना। उदाहरण में व्याह करनेवाला वास्तव में काठ में पैर तो नहीं देता है, वह तो चलता-फिरता रहता है। यह मुख्यार्थ में बाधा हुई। यह मुख्यार्थ से सम्बन्धित अर्थ है।

Shri NANALAL BHATT

Shrimathi DEVKUNVAR NANALAL BHATT

Our Revered Founder - Chairman With His Wife

“ May they enjoy a long and healthy life ” is our prayer to the Almighty

स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः संसिद्धिं लभते नरः ।
स्वकर्मनिरतः सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु ॥
यतः प्रवृत्तिभूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।
स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥

Bhagavad Gita : XVIII Chapter.

Man reacheth perfection by each being
Intent on his own duty. Listen thou how
Perfection is won by him who is intent on
His own duty.

He from Whom is emanation of beings,
By Whom all this is pervaded,
Worshipping Him by his own duty a
Man winneth perfection.

Doing one's duty should be the primary
Concern of everyone. The one who strives
To perform his or her duty in all sincerity
And with dedication will surely be rewarded
with "perfection".

Perfection in all our endeavours is the key to success. With utmost
faith in the Almighty, we pledge to serve the cause of Humanity

(Sd.) S. N. BHATT

कलाशाला प्रार्थना

- (१) सत्यव्रतं सत्यपरं त्रिसत्यं सत्यस्य योनिं निश्चितं च सत्ये ॥
सत्यस्य सत्यं ऋतसत्यनेत्रे सत्यात्मकं त्वा शरणं प्रपन्ना ।

—श्रीभागवतम् (२०-२-२६)

- (२) वाणी गुणानुकथने श्रवणौ कथाया हतौ च कर्मसु मनस्तत्र पदायोर्नः ।
स्मृत्यां शिरस्तत्र निवासजगत्प्रगमे दृष्टिः सतां दशनेऽस्तु भवत्तनूनाम् ॥

—श्रीभागवतम् (१०-१०-३५)

- (३) नमो भगवते तामै कृष्णायामुतकर्मणे ।
रूपनामविभेदेन जगत्कीडति यो यतः ॥

—तत्त्वार्थदीपनिबन्ध शास्त्रार्थे प्रकरण-१

Editorial Committee

President:

Mrs. D. Thangam Seshan, M.A.
Principal

Editors:

Mrs. Lakshmi Rao
Dept. of English
Miss. K. Sudha Rao
Dept. of Statistics
Mrs. Kalak Tawker
Dept. of Tamil

EDITORIAL

Where are we ?

This year, we have been witness to several terrorist activities, almost the world over. The strife-torn world is in deep anguish, caused by repeated affronts to civilised values. Apart from political implications—the attitude of “an eye for an eye, a tooth for a tooth—a life for a life” should be banished from the minds of all people. A hangman’s noose or a firing squad can be no compensation for lives already lost.

Cultivating this attitude of love and large-heartedness would be in keeping with this year 1979 — The International Year of the Child. Mere lip service is not enough. Just celebrating this year in their honour is no panacea for their problems. Not only should we try to solve obvious problems like malnutrition and under-nourishment death and disease — we should strive to give them a congenial atmosphere in which to grow up. Doing this will be as beneficial to the child as it will be for us. ‘Children could become a unifying factor in a world torn apart by strident and narrow nationalism’ — Jawaharlal Nehru.

This year is also the birth centenary year of two great personalities — Einstein and Sarojini Naidu. No magazine would be complete without a prominent place accorded to them. In an era characterised by mechanical technique and uniform routine, their unswerving devotion to duty, and unceasing service to humanity seem almost a miracle — A fitting ideal for everyone. For us, the academic year 1978-79 began on a fresh note—the introduction of the Semester System along with the new degree course in Chemistry. Some event disrupted the “uniform routine” since all walks of life are affected by strike. Fortunately no hard feelings prevail — The wheels of education are back on the track.

As we write this, the nation is racked with anxiety and tension over Jayaprakash Narayan’s health. We ourselves recall the pleasant moments he spent with us, when he visited our College in the year 1972. We pray for his speedy recovery,

This year ended for us on a tragic note — the demise of one of our dear senior colleagues — Mrs. R. Sankari, we pray that her soul may rest in peace.

Sufferings ennoble us and we fervently hope that we will be able to face the future boldly.

Educational institutions are expected to be the training centres developing a healthy outlook in young minds to enable them to be worthy citizens complaining about the deterioration of moral and cultural values is of little value. The need of the hour is “to reform Students have as major a role to play in the restructuring and re-shaping of the society, as the Government or other private bodies. The good of education, should be to give them suitable training of towards this purpose. More acquisition of degrees should not be the aim. Some progress has been made in this direction with the introduction of the National Service Scheme and Community Social Service— we have yet a long way to go.

Shrimathi Devkunwar Nanalal BHATT

Vaishnav College for Women

Madras - 600 044

CONTENTS

Page No.

The College Crest	...	—
Kalasala Prarthana	...	—
Editorial Committee	...	—
Editorial	...	—

ENGLISH SECTION

1. Preservation of Tradition	1
2. You	4
3. Chemistry of Daughter	5
4. The Prodigal Son	7
5. What is the Teacher for a Man	8
6. Ganges the Lovely River	9
7. Love Letter from a Mathematician	11
8. Fun with Maths	13
9. Brain Teasers	14
10. I could have been	15
11. Those Eyes	16
12. Examination	17
13. The recent Gold auction conducted by the RBI has Signally failed to Central inflation and Smuggling	18
14. By Nature all Men are alike but by Education widely Different	21
15. Education for Human Excellence	23
16. Parts of Speech	24
17. Age	25
18. August 15th Day of Horror	26
19. An Epitaph	28
20. Pilgrimage to Sabarimalai	29
21. All about Accounts	31
22. Paradoxes	32
23. Lifes Buttles Don't always go	35
24. Oh! Brother	37

25. And Every Man Pretends	...	39
26. They called her miss Ice Box	...	31
27. When the Cocoon Breaks	...	41
28. The Sad Hearts	...	42
29. Better Late than Never	...	43
30. Gandhiji and Gandhism	...	45
31. Keep the Doctors away	...	48
32. Importance of English in the Present Situation	...	50

தமிழ் பகுதி

1. மலரினாளர்	...	1
2. இயற்கை இன்பம் வான்றிலா	...	2
3. பார் நீ	...	4
4. கணக்கு	...	5
5. காய்கறிக்குக் கடிதம்	...	6
6. இந்தியனாக இரு	...	7
7. யான் செல்லும் பாதை	...	11
8. சில வரிக் கதைகளில் சிலர்	...	18
9. வறுமை	...	13
10. மலர்	...	15
11. தேடித் தேடி	...	17
12. செருப்பு	...	18
13. வசந்தம் என் காதலி	...	19
14. கண் பலிக்கும்	...	20
15. அந்த இரண்டு விழிகள்	...	21
16. காதலர் தம் களிப்பு	...	24
17. நிலையாமை	...	25
18. மொட்டொன்று மலரும் வேலையில்	...	26
19. கட்டியணைத்து முத்தமிட்டேன்	...	27
20. நல்லமாணவன்	...	28
21. ஓர் ஆன்மா ஓலமிடுகின்றது	...	29
22. பெண்	...	30
23. குடலோலை முறை	...	31
24. நடுநிசியினிலே	...	33
25. ஓர் ஏழையின் குமுறல்	...	37
26. சிப்பியில்	...	38
27. மழைத்துளிகள்	...	39
28. மாண்டனாகப் பிறந்துவிட்டேன்	...	40
29. கற்புக் கண்கள்	...	41
30. தமிழ்ப் பேரவை	...	44
31. அஞ்சலி	...	46

HINDI SECTION

1 to 16

Statement about ownership and other particulars about
SHRIMATHI DEVKUNWAR NANALAL BHATT
VAISHNAV COLLEGE MAGAZINE

FORM IV

(See Rule 8)

1. Place of Publication	...	Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Vaishnav College, Madras-44.
2. Periodicity of its Publication	...	Annual
3. Printer's Name	...	Sri A. S. Rao
Nationality	...	Indian
Address	...	Print Graphics, No. 8, Ramaswamy Maistry St., Woods Road, Madras-600 002.
4. Publisher's Name	...	Mrs. D. Thangam Seshan, M.A., Principal
Nationality	...	Indian
Address	...	Principal, Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Vaishnav College, Madras-44.
5. Editor's Name	...	Mrs. D. Thangam Seshan, M.A., Principal
Nationality	...	Indian
Address	...	Principal, Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Vaishnav College, Madras-44.
6. Names and addresses of individuals who own the newspaper and partners or share-holders holding more than one per cent of the total capital.	...	Shrimathi Devkunwar Nanalal Bhatt Vaishnav College, Madras-44.

I, Mrs. Thangam Seshan, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) D. THANGAM SESHAN
Signature of Publisher

OBITUARY

R. SANKARI

Born: 14 - 10 - 1923

—

Died: 9 - 3 - 1979

In College: 1968 to 1979

“ When and where can we,
the unfortunate, see hereafter
the very many endearing qualities
of Sankari, an eminent Sanskrit teacher? ”

COLLEGE ANNUAL REPORT FOR THE YEAR 1978-'79.

Hon'ble Minister Smt. Subbulakshmi Jagadeesan, Revered Founder Chairman, Shri Nanalal Bhatt, Revered Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Respected Chairman, Members of the Managing Committee, other distinguished guests of this evening and Parents.

अपूर्वः कोऽपि कोशोऽयं विद्यते तव भारती ।
व्ययतो वृद्धिमायाति क्षयमायाति संचयात् ॥

“Oh Goddess of Learning, you have a unique treasure which increases being used up and decreases when accumulated”.

By establishing this institution, our Revered Founder Chairman Shri Nanalal Bhatt has proved himself to be a votary of the Goddess of Learning. On this happy occasion, I would like to recall his magnanimous gesture made 11 years ago. The institution bears the name of his wife Smt. Devkunvar. In 11 years the College has contributed a great deal to the cause of Women's education. I, on behalf of my colleagues, students and myself would like to express our gratitude to our Founder-Chairman. The keen interest that he evinces in our activities fills up with great joy and we look forward to his guidance in future.

The number of prizes instituted by the Management is a proof of its interest in academic matters. These prizes, along with endowments and scholarships made by private bodies have enabled many a deserving and needy student to pursue her academic career.

RESULTS: We have continued to maintain good results both at the Pre-University and Degree levels.

STAFF: The increase in the strength of the College necessitated an increase in our staff strength.

COURSES OF STUDY: The academic year saw the introduction of the B.Sc. Chemistry course, We now have totally 6 courses : 3 in Arts, 2 in Science and B.Com Course. we hope to introduce a few more courses next year to avoid retrenchment of staff, consequent to the shedding of P.U.C.

LIBRARY: The Library affords good reference materials to the students. In order that poor and needy students might be helped, the Book Bank Scheme had been started. A large number of students have benefitted by this.

COLLEGE UNION: Kum. Sewai Mani (III B.Com.), Kum. M. Padmaja (II Eco.) and Kum. Shirley Mammen (P.U.C. 'A') were elected student-President, Secretary and Joint-Secretary respectively. The activities commenced with the inaugural of the Union on the 23rd August. Smt. Lakshmi Pranesh, I.A.S., former Director, Social Welfare was the Chief Guest. The inaugural function coincided with the celebrations of Gokulashtami. The Sanskrit Association had arranged for a programme of devotional songs and dance. We thus started on an auspicious note with the blessings of Lord Krishna!

The annual convocation was held on 28th November, when about 150 graduates received their diplomas from Dr. D.S. Chandran Devanesan, former Vice-Chancellor of the North Eastern Hill University. He also delivered the Convocation Address.

ASSOCIATIONS: The year was one of hectic activity for all the Associations. Noteworthy among the activities was the Muthamizh Vizha held in the first week of January. The vizha offered rich Literary fare for 3 days. The Tamil Association, which held the Vizha. Introduced a new feature "face to face". This feature presented a well-known writer, Sri Venugopalan, commonly known as Pushpa Thangadurai. The pattimandram with Prof. Gnanasundaram as the moderator and the Kaviaragam with Thiru Elavarasu as the moderator, were, as usual, interesting. The final day gave us a chance to listen to the golden oratory of 3 great personalities: Thiru M. P. Sivagnanam, Chairman, Madras Legislative Council, Dr. Nagaswami, Director of Archaeology, and Dr. C. Balasubramanian, Professor of Tamil, University of Madras. The English Associations "Literary Festival" offered a medley of Oratorical, Dramatic and Creative writing contests and 'Just a Minute'. The Planning Forum had kept its members on their toes. Its meetings and Debates received enthusiastic response. Besides the Project visits it has also arranged for an Educational Tour to Bangalore, Mysore and the nearby places. Under its curricular Project, a visit to the Doordarshan Kendra was arranged.

THE NATIONAL SERVICE SCHEME: The N. S. S. in our college is a mere infant. Even in its infancy, it shows promise of a

bright future. The first unit was started last year. This year due to the enthusiastic response shown by the students, we were forced to have a second unit.

A Camp was held in June at Kattangolathur. The volunteers with the help of the local youth cleaned an ancient and neglected temple. The Local Library needed a face-lift and our girls willingly lent a helping hand to the Librarian to arrange and classify the books. The volunteers received enthusiastic support from the slum-dwellers. Moving closely with them, the members were able to spot out many talented child. The need for hygiene and cleanliness was stressed upon. A plot of land was cleared and dug for the laying of a Kitchen garden at the Sivananda Ashram.

A second camp was arranged in December at Peerkankaranai near Perungalathur. Road works were laid. The members also conducted a Small Savings Drive and were quite successful in taking the local people understand the need for saving. Unfortunately, the rains upset some other schemes, which the members were interested in implementing. We are grateful to Thiru Munu Adhi, Speaker of the Legislative Assembly, who spared some of his valuable time in participating in the Inauguration function at the Camp.

The Adult Literacy Drive had its formal inauguration on 2nd October 1978. Earlier a Seminar was held when some of the eminent workers in this field shared their experiences with us. The members have now organised themselves into two groups. One visits the Paduvai Nagar in Chromepet and the other Sastri Colony also in Chromepet. The members of the staff also actively participated

in this literacy Drive. We hope to achieve some substantial success soon.

This year too, the N.S.S. members participated in Variety Programme held at Mamallapuram in connection with the Pongal Tourist Festival.

With the introduction of the Semester System, we now have students involved in Community Service. After the inauguration held in the PTC Workers' Colony in Chromepet, the CSS workers have been very active. They have assisted the Doctors in the PTC Hospital in Chromepet. The PTC Workers' Colony was their centre of activity. When unable to go out, they have helped to maintain the garden and to keep the campus clean. They have launched the "Each one, Teach one" Scheme and contributed their mite in improving the lot of the weaker students. Like the NSS members, they have brought solace to the sick and less fortunate inmates of hospitals and orphanages.

PRIZES: Our students have won laurels at the Inter-Collegiate level Debates, Oratorical Contests, Music Competitions and Dramatic Contests. Were not left unconquered. Kum. Pramila & Kum. Mangaiyarkarasi excelled in Tamil, Kum. Pushpa won prizes in Hindi Oratorical Contests. In dramatics, it was Kum. S. Janaki, who, along with Kum. M. K. Vijayanthi won Prizes in Oratorical contests in English. Kum. Sewai Mani won prizes in Inter-Collegiate essay competitions. Kum. S. Anandavalli, Kum. S. Varahalakshmi and Kum. Shrimathi were good in music competitions.

Our students participated successfully in A.I.R. Quiz contests also.

SPORTS: I record with pride, the achievements of our girls in Sports. Two coveted trophies have been won. In the Inter-Collegiate Ball Badminton Tournament conducted by the Women's Inter-Collegiate Athletic Association, our College team emerged the Champions. In the Cricket Tournament conducted by the Jaycees, our girls won a creditable victory. On its debut in this tournament, three of the five individual prizes were won by our students - Kum. Padmaja adjudged the best Batswoman, Kum. Lina Gopi the best all-rounder, and Kum. N. R. Vijayalakshmi the best fielder. Kum. Padmaja and Kum. Chitra were selected to represent the University of Madras and the Tamil Nadu State in the Hockey tournaments. Kum. Meenakshi donned the University colours for Ball Badminton. Kum. K. N. Geetha Rani and Alamelu were selected as stand-byes for Cricket. We wish them better luck the next time.

Our 11th Annual Sports Meet was held on 2nd February 1979. Shri C. Kumar I.A.S., Collector of Chingleput was the Chief Guest.

I would like to express our thanks to the Hon'ble Minister who, so graciously accepted our invitation. I would also like to take this opportunity to thank our Revered Founder-Chairman and his wife. We pray to god that His Grace may always be showered on them. To the Chairman and the Members of the Managing Committee, I would like to express my gratitude.

Our thanks are also due to the Mrs. Madhuram Narayanan Charitable Trust, and the Tamil Nadu Educational Trust for their continued interest in awarding scholarships. We also thank Shri P. S. Ramachandran who wishes to start a scholarship in memory of his

daughter, who was a student of B.Sc. Maths in this College and Shri Raghavan, who has instituted a scholarship in memory of his father, who was interested in Mathematics more than anything else. We are grateful to them for their generous gesture. I hope that we will continue to have the assistance and patronage of the various organisations and individuals in the years to come.

I am also grateful to Shri Janardhanan the Commissioner the Extension Officer and the Gram Sevikas of the Chitlapakkam Panchayat Union for their valuable assistance. Shri Balasubramanian, General Manager of Pallavan Engineering Corporation, Shri Kumar, Works Manager, PTC, Shri Chellapandian, Asst, Labour Welfare Officer, PTC Doctor Soundararajan, Medical Officer, PTC and Dr. Lakshmi, Ex-Medical Officer, PTC.

TEMPTATION TO DRUNK IS AN INVITATION TO DEATH

deserve our thanks, for, without their help it would not have been possible to carry out our CSS activities. Our special thanks are also due to Shri Tholasingham B.D.O., Kattangolathur and his band of officers who made it possible for us to hold the NSS Camp.

The Staff both teaching and non-teaching have been giving unfailing support to me right through the Year I Thank them for the same. I hope and pray that the same team spirit will continue in the years to come.

We are also grateful to the parents, friends and well-wishers who have responded to our invitation.

The University examinations are just round the corner, and to the students I would wish the very best.

COLLEGE UNION OFFICE BEARERS

President

Miss. N. Sevai Mani, III B. Com.

Student Secretary & Hockey-Varsity
Miss M. Padmaja II B.A., Eco.

Joint Secretary
Miss. Shirley Mamman, P.U.C.

TAKE ANOTHER LOOK AT OUR VARSITY

K. N. Geetha Rani, II B.A., Eco

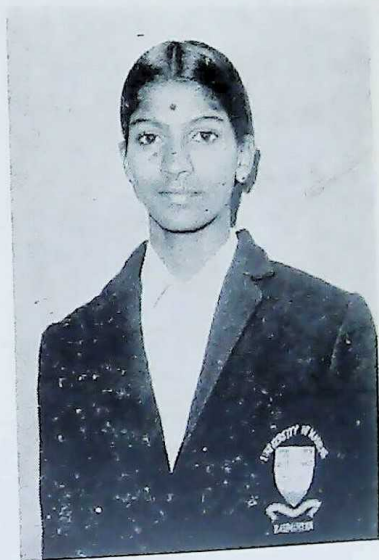
L. Alamelu, II B. Sc.

K. Sriranjani, III B.A., Hist.

S. CHITRA, II B.A., Eco.
Batminton & Hockey Varsity

S. MEENAKSHI, III B. Com.
Batminton & Varsity

PRIZE WINNERS FOR THE YEAR 1978-79.

1. Shrimathi Devkunvar Nanalal Bhatt Gold Medal for Proficiency in Mathematics (University Examinations).	S. Bhuvanawari	B.Sc.
2. Sri Mahajan Gold Medal for Proficiency in Economics (University Examinations).	D. Shantha	B.A.
3. Kapoorchand Memorial Gold Medal for Proficiency in History (University Examinations).	S. Lalitha	B.A.
4. Meenakshi Ammal, Memorial Gold Medal for Proficiency in English Literature (University).	K. Sujatha	B.A.
5. Krishna Tharoor Memorial Gold Medal for Proficiency in Group I-Pre- University	L. Revathi	P.U.C. 'A'
6. Dr. (Mrs.) Nirmala Alavandar Gold Medal for Proficiency in Group II-Pre- University.	V. Ramadevi	P.U.C. 'C'
7. Viswanathan Memorial Gold Medal for Proficiency in Group III (Arts) Pre-University.	M. V. Vatsala	P.U.C. 'F'
8. Sri Subbarayalu Reddiar Gold Medal for Proficiency in Group III (Commerce) Pre-University.	A. R. Maduravalli	P.U.C. 'G'
9. Smt. Kala Saraswathy Ammal Prize for best outgoing Student.	N. Sewai Mani	III B.Com.
10. Sri S. N. Bhatt Special Prize for having won several prizes in Inter-Collegiate Competitions.	S. Janaki	III B.A. (Litt.)
11. Sri S. Sampathkumar Prize for Proficiency Part III Mathematics.	A. Chitra	III B.Sc.
12. Smt. Kanakalakshmi Rangaswamy Prize for Proficiency in Part III History.	R. Bama	III B.A.

13. Sharma Brothers Prize for Proficiency in Part III Economics (Comm. and Statistics Ancillary)

R. Asha

III B.A.

14. Viswanathan Memorial Prize for Proficiency in Part III—Economics (History & Economics (History & M. E. D. Anc.))

J. Bhuvaneshwari

III B.A.

15. Dr. K. Veeraraghavan Prize for Proficiency in Part III—English Literature

J. Padma

III B.A.

16. Proficiency Prize in Part III—Commerce

G. Padmini

III B.Com.

Prizes for Ancillary, Part I and Part III (University Examinations)

17. V. S. Menon Memorial Prize for B.Sc., (Maths) Anc. Physics.

S. Mythili

III B.Sc.

18. Dr. V. C. Menon Memorial Prize for B. Sc. (Maths) Anc. Statistics

V. N. Rathnaprabha

B.Sc.

19. B. A. History Anc. I Gen. Economics

R. Bama

III B.A.

20. B. A. History Anc. II Hist. of Tamil Nadu

R. Mallika

III B.A.

21. B. A. Eco. Anc. I Hist.

M. Jalaya

III B.A.

22. Anc. II M. E. D.

S. Malathy

III B.A.

23. B. A. Eco. Anc. I Commerce

K. Lalitha Parameswari

III B.A.

24. Anc. II Statistics

R. Saroja

III B.A.

25. B. A. English Litt. Anc. I Social Hist. of England & Hist. of Literature

R. Sumithra

III B.A.

26. Anc. II Literature forms & Linguistics

K. Sujatha

B.A.

27. PART I — Tamil

S. Mythili

III B.Sc.

Revathy

Bala,ubramaniam

III B.A. (Lit.)

28. Sri Sankarlal Jain Prize Hindi

29. For Proficiency Sanskrit

30. General Commercial Knowledge

31. PART II — English (B.A., B.Sc.)

32. (B. Com.)

S. Mythili

III B.Sc.

G. Padmini

III B.Com.

Proficiency Prizes in Subjects - P.U.C.

33. PART I Tamil

K. Padmasree

P.U.C. 'G'

34. Sri Sankarlal Jain Prize for proficiency Hindi Sanskrit

G. Sandhya

P.U.C. 'A'

L. K. Padma

P.U.C. 'G'

English

R. Narayani

P.U.C. 'A'

Mathematics

L. Revathi

P.U.C. 'A'

Physics

L. Revathi

P.U.C. 'A'

Chemistry

L. Revathi

P.U.C. 'A'

Natural Science

Ramadevi V

P.U.C. 'C'

History

M. V. Vatsala

P.U.C. 'F'

Economics

A. R. Maduravalli

'G'

Commerce

Sasi Raman

P.U.C. 'G'

Advanced English

M. V. Vatsala

P.U.C. 'F'

Advanced Tamil

D. Nirmala

P.U.C. 'F'

Prizes for Extra Curricular Activities

45. Sloka Recitation for P.U.C. I Prize

L. K. Padma

'G'

46. II Prize

L. Shanta

'G'

47. Gita Recitation for Degree I Prize

V. S. Srimathi

III B.Com.

48. II Prize

S. Jayalakshmi

III B.A. (Litt.)

49. Gita Exam. Senior Level

50. Junior Level

51. sub-Junior Level

52. Essay writing in

English Degree I Prize

D. Prabha

II B.Sc.

53. II Prize

Prabha Raman

III B.Com.

54. P. U. C. I Prize

R. Narayani

P.U.C. 'A'

55. II Prize

R. K. Padma

P.U.C. 'G'

56. Creative writing

Poetry Degree I Prize

V. A. Vidya

II B.A. (Eco.)

57. II Prize

S. Janaki

III (Litt.)

58. shared by

S. Jayanthi

I (Litt.)

59. P. U. C. I Prize

R. Narayani

P.U.C. 'A'

60. Debate in English I Prize

S. Janaki

(III Litt.)

61. Recitation in English for P.U.C. Consolation Prize

P. M. Jamuna

I (Litt.)

N. Vijayalakshmi

P.U.C. 'D'

62. Short story writing Degree	I Prize	K. Nirmala	
	II Prize	J Padma	
63.	I Prize	R. Narayani	
64. P. U. C.	II Prize	M. V. Vatsala	
65.	I Prize	S. Janaki	
66. "Just a Minute"	II Prize	R. Mythreyi	
67.			
68. Rolling cup for Dramatic Competition in English Degree		B. Chitra	
Individual Prizes :	I Prize	S. Janaki	
	II Prize	M. Padmaja	
69.			
70. Rolling cup for Dramatic Competition in English P.U.C.		B. Rupa	P.U.C. 'F'
Individual Prizes	I Prize	R. Narayani	P.U.C. 'A'
		P. M. Vanaja	P.U.C. 'F'
71. General Quiz Competition	I Prize	G. Meena	I.B.Sc. (Maths)
72.	II Prize	S. Jayanthi	I (Litt)
73. Competition in Bharathi Songs	I Prize	V. S. Srimathi	III B.Com.
74.	II Prize	J. Radha	P.U.C. 'G'
75. Oratorical Contest in Tamil	I Prize	R. Uma	II Hist.
76.	II Prize	S. Uma Maheswari	P.U.C. 'A'
77. Karthai Potti	I Prize	S. Mythili	III B.Sc.
		R. Rukmani	P.U.C. 'G'
78.	II Prize	S. Shanthi	P.U.C. 'G'
79. Oratorical Contest in Hindi			
	I Prize	V. Nalini	II B.A. Eco.
80.	II Prize	S. Pushpa	II BSc.
81. Essay Writing in Hindi			
	I Prize	Ameeta Alu	II B.A. Eco.
82.	II Prize	Sasi Raman	PUC 'G'

83. Dramatic contest in Tamil Individual Prizes Degree	I Prize	Hemalatha	III B.A. (Hist.)
	II Prize	Kalyani	I B.A. (Eco.)
84.	I Prize	Narayani	'A' Batch
85. P.U.C.			
General Prizes			
86. Best Speaker in English		S. Janaki	III (Litt)
87. Best Speaker in Tamil		C. Prameela	I B.Sc. (Chem)
88. Best Singer		V. S. Srimathi	III B.Com.
89. Best Dancer		B. Harini	I B.A. (Litt.)
90. Best Athlete		V. Gayathri	P.U.C. 'G'
91. Players selected for the University Teams		1. K. Sri Ranjini	III Hist.
		2. S. Meenakshi	III B.Com.
		3. S. Chitra	II B.A. Eco.
		4. K. N. Geetharani	II B.A. Eco.
		5. M. Padmaja	II B.A. Eco.
		6. L. Alamelu	II B.Sc.
92. Importance of Tree—Planting 1978—79			
93. Essay Competition	I Prize	N. Sewai Mani	III B.Com.
94.	II Prize	V. Ramadevi	P. U. C. 'C'
95. Wild Life Week Celebrations Essay Competition	I Prize	M. Jalaja	III Eco.
96.	II Prize	N. Sewai Mani	III B.Com.
GROUP PRIZE FOR BHANGRA DANCE PLANNING FORUM			
97. Essay Competition Degree	I Prize	Ameeta Alu	II Eco.
98.	II Prize	R. Asha	III Eco.
		V. Kalyani	III Eco.

99. P. U. C.

I Prize

Shirley Mamman

II Prize

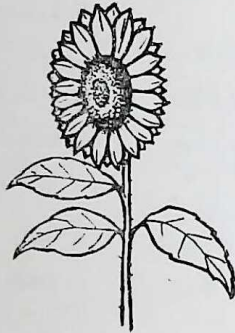
R. Narayani

100. The following students have been awarded Certificates of mere in recognition of the Service rendered by them

1. J. Jayalakshmi
2. V. Kalyani
3. R. J. Sumathy
4. J. Padma
5. V. Saraswathy
6. K. Latha

Special Prize awarded to the Best outgoing Student by the first set of staff members

N. Sewai Mani

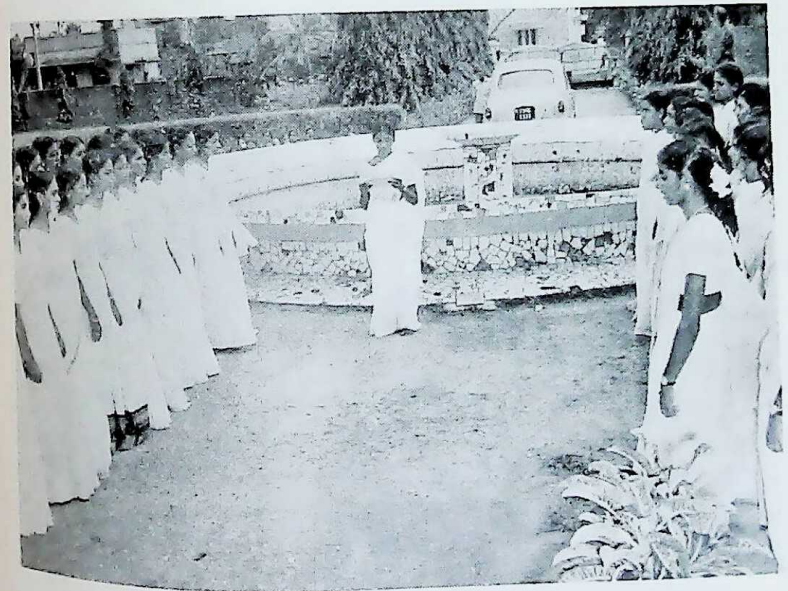

THERE ARE TWO TYPES OF DRUNKARDS OPENLY BAD SECRETLY BAD

COLLEGE UNION INAUGURATION

Mrs. Lakshmi Pranesh

We promise to serve the president with office bearers

P.U.C. 'A'
P.U.C. 'A'

III Eco.

III Eco.

III Hist.

III Litt.

III Litt.

III B.Com.

III B. Com.

ECONOMICS AND HISTORY ASSOCIATION

Mr. Krishna Rao

COMMERCE ASSOCIATION

Mr. N. Vaidhyanathan, STC General Manager

PLANNING FOURM

Mr. Nalla Gounden

THE ENGLISH ASSOCIATION

Professor Swaminathan Addressing

HIS Engrossed audience

LITERARY WEEK

Dr. Franco Sounderrajan at the Mike

UNION DIARY

"Long, Long be my heart with memories fill'd!
Like the vase in which roses have once been distill'd,
You may break, you may shatter the vase if you will
But the scent of the roses will hang round it still."

And so it is with us as we recall the past year.
The year commenced with the elections.
The Principal is the President of the Union and its allied associations.

Vice-President : Miss Maya K. Mudbhatkal.

Student President : Miss N. Sewai Mani III B.Com.

Student Secretary : Miss M. Padmaja II (Eco.)

Student Joint Secretary : Miss Shirley Mammen PUC 'A' Batch.

English Association

Vice-President ... Mrs. Lakshmi Rao

Secretary ... Miss S. Janaki III (Litt.)

Tamil Association

Vice-President ... Mrs. Kala K. Tawker

Secretary ... Miss V. Saraswathi III (Litt.)

Sanskrit Association

Vice-President ... Mrs. R. Sankari

Secretary ... Miss J. Chandra II (Eco.)

Mathematics & Statistics Association

Vice-President ... Miss R. Kanakavalli

Secretary ... Miss N. B. Meenakshi III (Maths)

Commerce Association

Vice-President ... Miss T. Sumitra

Secretary ... Miss Lalitha III B.Com.

Science Association*Vice-President* ...

Miss V. Alamelu

Secretary ...

Miss S. Mythili III (Maths)

Fine Arts Association*Vice-President* ...

Miss V. S. Jayalakshmi

Secretary ...

Miss G. Padmini III B.Com.

Planning Forum*Vice-President* ...

Miss T. V. Jayalakshmi

Secretary ...

Miss V. N. Alamelu III B Com.

Jt. Secretary ...

Miss A. Chitra II (Maths)

Humanities Association*Vice-President* ...

Mrs. Prema Sampathkumar

Secretary ...

Miss N. Rajalakshmi II (Eco.)

Games Association*Vice-President* ...

Mrs. S. Mythili

Secretary ...

Miss S. Chitra II (Eco.)

Jt. Secretary ...

Miss H. Saraswathi II (Eco.)

August

23rd

... Inaugural by Mrs. Lakshmi Pranesh I.A.S., Ex-Director, Social Welfare, Madras. The Gokulashtmi Celebrations were also held on the same day.

28th

... Inaugural of the Planning Forum by Mrs. Kamala Sambasivan, Manager, State Bank of India, Tambaram.

September

4th

... Teachers' Day Celebrations.

19th

... Inaugural of the English Association by Dr. Prabhakar Reddy, Head of the English Department, University of Madras.

21st

... Seminar on NAEP.

22nd

... Inauguration of the Commerce Association by Mr. N. Vaidyanathan, Branch Manager, STC, Madras.

23rd

... Inauguration of the Humanities Association by Prof. Krishna Rao, University of Madras.

November

3rd

... Inauguration of the Science Association by Dr. T. M. Srinivasan, Prof. of Mechanical Engineering IIT, Madras.

9th

... Inauguration of the Hindi Association, by Mrs. S. Niharika, Kendra Vidyalaya, Tambaram.

16th

... Inauguration of the Mathematics and Statistics Association by Prof. K. Viswanathan, SIVET College.

28th

... Convocation and Reception to the new graduates. Chief Guest Dr. Chandran, D. S. Devanesan, Ex-V. C., N. E. Bill University.

January

4th

... Muthamizh Vizha Commences : Pattimandram with Prof. Gnanasudaram as moderator.

5th

... Fore noon : "Face to Face" with Pushpa Thangadurai alias Srivenugopalan. Afternoon : Kavi Arangam with Dr. Elavasan as moderator.

6th

... Karutharangam : Chief Speakers : Thiru M. P. Sivagnanam, Chairman, Madras Legislative Council, Dr. Nagaswami, Director of Archaeology, Dr. C. Balasubramaniam, Prof. of Tamil, University of Madras.

8th

... Commencement of the Literary Festival. Essay — Writing Contest.

9th

... Poetry — Writing Contest.

11th

... Recitation.

16th

... Short-story writing contest.

17th

... Just a Minute.

18th

... Dr. Francis Sundarajan spoke on Critical Approaches to Literature.

22nd

... Prof. Swaminathan's address on Modern Education.

27th

... Inter-Class Dramatics.

February

2nd

... Sports Day

6th

... Shri OM KUMAR, I.A.S., Collector Chingleput presided. College Day Mrs. SUBBULASHMI JAGADEESAN, Hon'ble Minister for Handlooms, Chief Guest.

New Year, they say, brings new experiences and one hopes that the academic year 1979-80 would be a successful one for the Union. □

ENGLISH ASSOCIATION—A REPORT

The red-breast whistled from a garden-craft.
And gathering swallows twittered in the skies!
And the happiness of the office-bearers reached
the zenith on their being elected for the year
1278—79.

English Association Vice-President Mrs.
Lakshmi Rao

.....Secretary: Miss Janaki, III Litt.
the English Association was inaugurated on the
19th September 1979 by Dr. Prabhakar Reddy,
Head of the Department of English in the
University. He lectured on the philosophy of
Tennyson which was both interesting and
useful.

Since then the Association has been very
active. The literary week started on the 8th of
January 1979 with the first programme giving
a chance to our young essayists the 9th was a
day of poetry our budding poets were given an
opportunity to reveal the talents. 'Just a minute
programme was very interesting and lively. It
filled us with joy on the 10th. A poetry reci-
tation competition was conducted for the Pre-
University students on Thursday the 11th. A
competition in Short Story writing was held on

the 16th. On 17th an oratorical contest
held for which Prof. Sastry, Head of
Department of English in A. M. Jain College
Mrs. Prema Rajan from Christ King College
and Miss Nithyakalyani our old student were
the judges on the 18th Dr. Francis Soundararajan
Head of the Department of English in
Madras Christian College gave us a lecture
on the psychological approach to Literature.
It was entertaining as well as enlightening.
marked a day of new ideas with Prof.
Swaminathan storming lecture on today's
burning topic 'the present Educational system'.
He spoke on what real education is and what
its functions are on the whole the speech was
very impressive and convincing. 27th Saturday
the closing day of the celebrated Literature
festival was a day of entertainment. The Pre-
University and degree students staged many
entertaining plays with enthusiasm on that day.
the histrionic talents of the students were
brought out. Prof. Srinivasan Head of the
Department of English in S. I. V. E. T. College
Mr Seshan Head of the Department of English
in D. G. Vaishnav College and Mrs. B. S. Daniel
from Correy Higher Secondary School were
adjudged the winners of this dramatic competi-
tion.

A THOUGHT IN THE BAR IS WORTH TWO IN THE HOSPITAL

N. S. S. REPORT FOR THE YEAR 1978-79.

S. NIMMI,
Programme Officer, I

RUKMANI,
Programme Officer II

Our N. S. S. activities for the year 1978—79
began with a Camp at Kattankolathur in the
month of June in which health and sanitation
family Planning Programme, baby show were
given importance. We have started the II unit
for our N. S. S. in this year. The activities of
the N. S. S. wing for this academic year began
with the services to the General Hospital at
Chromepet. Our volunteers are helping the
staff of the Hospital to a great extent. They
are propagating the immunisation scheme
among the people. They also write the
O. Pehits regulate the queues and direct the
patients as to which ward they should go etc.

The students are also visiting the P. T. C.
hospital and assisting Doctors in attending the
out patients.

Our next activity was the celebration of the
independence day in our adopted village
Moovarasampet near Meenambakkam where
we laid a road of 250 metres in Sabapathy
Nagar. We also constructed a shed to serve
as a class room for the students,

We aid the blind girls of the secondary
grade teachers' training school at Pallavaram
by writing notes and examinations for them.
We are coaching the students of the Schools
at Moovarasampet and at Chromepet in some
of the difficult subjects like science and Mathe-
matics, we are also helping the children of an
orphanage at Pallipattu near Saidapet with
their studies, songs and nursery hymes.

We conducted a socio-economic survey at
the P. T. C. colony and the results of the
survey brought out the immediate require-

ments of the colony as follows: (a) Provision
of employment for both men and women who
have completed their schooling (b) clean
drinking water facilities. (c) proper roads and
(d) a nursery school for the children of
that area, in their colony itself. We propose
to launch on these schemes in the ensuing
academic year.

A seminar on the the N.A.E.P. was held in
this College on 21—9—78. We implement
the N. A. E. P. scheme by our 'thrice a week'
visit to Puduvai Nagar and Shastri Colony,
the nearby slums to undertake the 'functional
literacy scheme'. Our students have succeeded
in making them learn cochet works, wire bags
beads work, tatting and knitting also. Many
adults and some children also come for the
adult literacy classes to learn alphabets, word
building and numerical arrangements etc.

Last but not the least was the camp conduc-
ted at Peerkanganarai near Chingleput. The
objective of this camp was mainly how to keep
the surrendering clean. We also laid stress on
the Small Saving Scheme, health and hygiene.
Film shows were arranged on these schemes.
A road was also constructed with the length of
150 metre. Rs. 750/ was raised for the post
office savings scheme. Prizes were distributed
for the best maintained house and the healthy
child.

As a result of the camps and surveys we
realised our responsibilities in finding out
a solution for the practical difficulties of the
people who stay around us. □

PLANNING FORUM REPORT FOR THE YEAR 1978-'79.

The Forum was inaugurated by Miss Kamala Sambasivam, Manager, State Bank of India, Tambaram on August 28th. Mrs. Sambasivam spoke on the need for Social awareness and commitment on the part of the student under the present semester pattern, and how the banks help towards the upliftment of the rural mass a fitting beginning for the year 1978-79, 24th November 1978. Dr. Nallagounden Department of Economics, University of Madras addressed the gathering on the quality of the population in the economic develop-

WISH MEN EXPECT MISFORTUNES DRUNKARDS CAUSE THEM

PRESERVATION OF TRADITION

A. CHITRA
III B.Sc.

India has a rich cultural heritage which gained for it a honourable place in the World's record. The people of ancient India were aware of the facts which are now being developed in the modern generation. We have examples of women of chastity who have examples of the "Pathivratha Dharma" such as Nalayini and Kannagi. These characters astounded the foreigners amongst whom divorce and marriage is a day to day routine. During the period of Hindu emperor Ashoka people were devoid of fear of theft and murder, since the penalty was miserable. So the community followed a true virtuous life. But what is the condition now? Though we have high courts and supreme courts people are threatened by the violent acts of man.

Coming back to the habits of Hindus, the ancient people considered the act of smearing the floor with the water mixed with cowdung in the early morning and making designs over that on auspicious periods as a matter of routine. In the dawn when they perceived those designs on the fresh grounds they experienced the serenity of mind. Though we may say they followed it blindly, in terms of science we can say that the cowdung which is used as a fertilizer has the capacity of killing the bacteria and in no way inferior to the modern phenyle. The designs show that these people practised art and enjoyed the beauty involved in it. In the same way we can give reasons for eclipses. The people of those days were asked to purify themselves just after the period of eclipse and not to take food during that time in order to show their respect to the moon and the sun. But if we examine it scientifically during the period of eclipses, some bad rays that cast poisonous particles stick on to our body and it is necessary to purify ourselves outwardly which

is advice to keep our body healthy. In the ancient days people were asked to follow certain rules and were told that if they didn't, God will punish them. These rules were ultimately the rules laid down for the benefit of the society.

In the same way the pongal festival denotes the tribute that must be paid to the benevolent sun whose range gives life to the planets which are in turn useful to us. In the olden days people were partitioned into four groups not to degrade anybody. All the people cannot have the same talents and stamina. According to the constitution of the body they were assigned the jobs and they did their work in a perfect manner. But in the present world, people entirely work in a field, only to earn their livings and to have a luxurious life, though they are certainly aware of the fact that their talents and the work they carry out has no connection.

The life of the ancient people was akin to the nature and let us also follow their lines. No doubt, science has provided modern equipments for the benefit of the society. We shall make use of the modern ways and instruments which will not over throw our culture which really has a sensible approach.

Faith in the supreme is the basic factor on which the life of the human being is based. This part is gradually forgotten and thus the suffering of both mind and body. No harm will be done if the new find in the scientific world is contained and harnessed to move along side Nature and to understand His creations of which the world we live is but an infinitesimal. If the sun is the only one of the stardom of the millions and the whole world is sustained by this one star sun imagin His whole creation which is beyond our ability to explore. □

THE IMPORTANCE OF THE ENGLISH LANGUAGE

From 26th January 1965, Hindi has been declared as the official language of India. But along with it, in terms of the official language Bill passed in April 1953, English may also continue to be used for all the official purposes of the union. India thus faced the dilemma, should we have English or should we not have English. Our Parliament has already provided an answer to the question posed. That is, for the time being we cannot do without English.

The circumstances in which English was introduced into India are recorded in History. Although it was primarily imported to facilitate the work of our British rulers, it served India, too in many ways. Till the three major Presidencies and the Capital city were linked together by a common language, India was more, or less a conglomeration of regions which were culturally as foreign to each other as China and Greece. English was one of the pillars on which the edifice of India as a nation was built. It brought the different regions closer to each other and helped to forge those precious links of national unity which ultimately brought the Indian union into existence. More than that, it gave voice to our freedom movement, our leaders draw inspiration from their contact with the free nations of the west through the medium of English. It was English again which enabled them to enlist support for the national cause in England as well as in other foreign countries.

If we look at it from this angle we owe a debt of gratitude to the English language which not only helped to bring the national unity but also helped us to gain our independence. It is however argued that these factors alone would not suffice to

support its retention for our generation and future generations to come to use it perpetuity. Could it possibly continue to remain as a mill stone round the neck of our students barring their access to knowledge-an artificial barrier in the shape of a foreign tongue.

There is no question of commitment either way. The element of compulsion is no longer there. It is dangerous to bring in fanaticism into this problem. The question before us is whether we can do without it completely. In order to obtain an answer we shall have to approach the problem with a totally unbiased mind.

It is indeed a fact that this language is spoken and understood all over the globe. It is the national language of Great Britain, the United States, Canada, Newzealand, Australia and Northern Ireland. It is used as a link language in former British Colonies, all over Asia and Africa. It has been and is serving as our window on the world. If we decide to do without it our contacts with all these countries will be circumscribed by the limitations imposed on us by the language in which we choose to deal with them. We shall thus be restricting ourselves without gaining any corresponding advantage.

Even inside the country we can hardly do without English, even if Hindi becomes an effective instrument for administrating a big multilingual country like ours and even if it does become a universally accepted medium of inter-state Communication without being chauvinistic we have to accept the fact that Hindi has not yet developed to that extent. In the circumstances any abrupt decision is sure to bring disintegration in its wake. The

S. LATHA
I B.A. Economics
M.A. English

any way to prevent such a tragedy would be to retain the use of English as a link language until Hindi can develop to that extent.

Besides this there are equally valid arguments in favour of retaining the use of English. For instance in almost all fields of scientific research a lot of work is done in English all over the world. For instance if Hindi is our national language we can't learn

some scientific words. There will be no correspondence between these two languages. There is no reason why we should deprive ourselves from having access to the results of such research simply for the sake of doing without English. We should not close our window to the world, simply because of chauvinism. If we decide to do without English, the loss will be entirely ours. In our own interests we have to adopt a positive approach to the question.

CAKE FEMINIQUE

Ingredients :-

2 oz (preferable thick)	—	patience
1 oz	—	steadiness
½ a cup	—	generating
2 spoonful	—	logical thinking

a pinch of optimism tinged with carefulness
a measure of general knowledge or use
prudence and grace for greasing.

Method :-

Take the 2 ozs of patience mix it with a measure of general knowledge and pour the 1 oz. of steadiness until brown. simultaneously stir it with ½ a cup of generosity. Add the 2 spoonful of logical thinking together with the mixture. Finally to get the f(l)avour put in a pinch of optimism trimmed with carefulness.

Before pouring the paste in the 'Lady' pan grease it with grace and bakewell in a moderate society. Sprinkle a few smiles to get a well b (ak) (r) ed Cake - Feminique.

P. S. SUJATHA
I B. A. Litt.

YOU

I opened my eyes
to find you standing here
suddenly,
with your old smile,
your old shirt - the blue one,
with those absurd of laps,
I always teased you about
.. and your eyes smiled into mine
.....I always wanted to tell you,
your eyes - they are not quite brown
you know, when you're happy,
they are almost hazel
as they are now,
touching me across the room
And I smiled back,
close your eyes, you said,
I'm here now - and I obeyed
as I've always done.
close your eyes, you said ;
behind my eyelids
I could hear your smile,
So I closed them tight,
waiting.....
for the certainty of your kiss
I closed them as you had asked
I closed them .....
only to watch you fade.

MINU JACOB
I B.A. Litt.

CHEMISTRY OF LAUGHTER

S. MYTHILI
III B.Sc. Maths.

STATE:

Laughter is in the gaseous form matter.

OCCURRENCE:

It is a cosmopolitan gas and can be found in every nook and corner of the world. It is found in abundance in the back benches of the classes. A slight trace of this gas may be found sometimes on the usually stern faces of teachers. It may occur in free or combined state.

TYPES:

It has innumerable forms but the most important ones are

- (i) Bumper i.e., Ha. ha, Ha.
- (ii) Supressed Bumper i.e. Hi, Hi, Hi.
- (iii) Smile. However the type differs from individual to individual.

PREPARATION:

There are no hard and fast rules for the preparation of this gas. In a class room situation, it can easily be prepared by a fluctuation-a very slight one even, in the pronunciation of the teacher or her dress. Funny questions are also helpful in the preparation of the gas.

Back benches + Funny questions → Laughter.

PHYSICAL PROPERTIES:

- (i) It is colourless
- (ii) It tastes sweet to the person who prepares it

but some times tastes bitter to others.

- (iii) It is always accompanied by the showing of teeth.
- (iv) It is an infectious gas.

CHEMICAL

PROPERTIES:

- (i) When combined with noise, produces scolding. Laughter + noise → scolding
- (ii) If the mischievous students are added as a catalyst, they accelerate the reaction and sometimes the reaction may go a step further to produce 'Get out'.
Laughter + Noise

Mischievous student
as a catalyst → Get out

- (iii) When a scolding is added in a boiling state to a bumper, it immediately produces a rare substance known as-Tears.

Laughter + Red hot scolding = Tears.

USES: It is used for removing the boredom of a teacher, for testing others and also in hiding one's idiocy. It is also a sign of jovial nature and good health.

TEST: The presence of this gas can be detected by its noise, teeth or by mischievous facial expressions. □

THE PRODIGAL SON

Stopping the car in front of my bungalow "Brindhavan", (pressed the horn to indicate my arrival. At the very sound of the horn, Preethy, my pretty daughter who was busy playing in the garden, shook her curly hair back and turned back with utmost anxiety. The moment she noticed me, she came running from the garden with a joyful shout; "Hi! Papa's come" and gripped my hand, asking, "what have you brought for me, Papa?". The next minute, the beautiful doll in my hand, attracted her attention. With sparkling eyes, she remarked, "Hi! It's really nice. Thank you papa, thank you so much" and kissed me. Taking the doll in her hand, she whirled around singing "ha..! ha..! ha..!", while her thick hair also danced with her. This very sight pleased me and so I smiled.

Being the only daughter, Preethy is the apple of the eye to us. She is very intelligent and her quickness to observe things often takes me aback. She is a creature, full of eager, passionate longings for all that is beautiful and thirst for all knowledge.

Both of us went arm in arm into the house.

"Preethy, my darling, had your lunch properly? Had a nice time today?—asked I.

My better half was standing in the hall. With smile on her lips and just pride in her tone, she uttered, "Oh! dear, our little wench is terribly mischievous. It is impossible for me to manage her during the evenings. She runs here and there and I don't have even a moment's rest. How her teachers can stand her mischief, I don't know. I really pity them" hearing this, I burst out laughing.

While taking snacks, I used to gather information about the little one's friends directly

from her. By doing this I believe that I can bring her up in a better manner.

As usual, Preethy opened the conversation. "Papa you know something? Today, our miss told us the story of Bapuji. After hearing it, I could not control my tears. It was quite interesting, you know".

"Is it so? Your daddy does not know the story, my dear. I want my Preethy to tell me. Will you do that for you papa? Please..... Please....."

"O.K..... daddy, O.K. ....! But one thing..... I am sure, you'll also weep when you hear the story".

"In his boy-hood, Bapuji used to serve his sick father. When our miss said this, I thought of you only, Papa. Like Bapuji, I will also serve you, when you, feel sick."

The eight years old girl's gestures and the expressions on her pretty face led me to the land of wonder.

I was very much moved by her words. Am I not proud to have such a responsible kid?

Preethy went on. "when Bapuji was a small boy, he stole a piece of the golden bracelet of his uncle. But he was very sorry he did that. He wanted his father to pardon him. He cried".

"Why?" - quipped I.

"Because he knew his father would not like his bad behaviour. He was ready to receive any punishment".

"He wrote a letter to his father and asked him to forgive him. He had even promised

K. NIRMALA
II

that he would never repeat the same sort of act in future".

"What did the father do, my dear?"

"Papa, he just loved his son for feeling sorry. He did not punish Bapuji. He became speechless and tears wet his cheeks. The little boy was shocked to see this....."

Preethy kept the ball rolling. But now, I could not concentrate. Her speech became a mere flow of words to me.

I allowed the thoughts to wander. These thoughts came cascading into my mind. At the age of sixteen, having finished the school final exam, I had been expecting the results. The dreadful day did come. The news of my failure was a bolt from the blue. It was heart broken. For fear of facing the music, my father's wrath, I run away from home, saying, "Good-Bye" to no one. Penniless I came to Madras.

Time had her natural effects upon my poor health. I grew feeble day by day. No wonder, that one day, I fainted. A benevolent business man, who had no children, took me to his house and adopted me as his own son. The luxurious life, which I am leading now, has been given only by that gentleman.

[Short Story which won the 1st prize in the Short Story Competition for degree students.]

PROHIBITION IS AN INVITATION TO PROSPERITY

WHAT IS THE TEACHER FOR A MAN?

What is the teacher for a man?
A brobdingnagian with a candid stick,
And with a long vista of unquothable knowledge,
At his infancy;
An ungenial taking diabolic measure;
Dehumanise and evince him,
when he is at school.
(As man grows bigger teacher's image goes down smaller)
Then dawns the day
When the Man is transferred into a collegian
The teacher is no more frightening but frightened;
He becomes,
A simpleton wearing golden pince-nez,
With little benevolence neath it,
Or, a glowering taper that's clameing;
A humane one that wins some admiration:
A sermon on the mount
Who Preaching what he practises;
A moron to the impertubable impertinent:
To the unconcerned on looker—
A comon one with a little wisdom,
A Pack of routine knowledge,
Itching to display it;
To the dweller in the ethereal kingdom,
An intruding rustic of the mortal world;
Of course, At times, a trustable counsel.
But —

Invariably becomes —
To all those are collegians no longer —
One creature that worthis not anymore care
A bundle knowing not more,
Then THE MAN, but less.

V. A. VIDYA
Roll No. 105
II B.A. Economics.

GANGES THE LOVELY RIVER

A. R. MADURAVALLI
P. U. C. 'G' Batch

From her Great home,
the highest cold mountains,
She comes with dress of foam,
to see her king again.

Gangotri, her beloved mother,
Bestowing her attention upon her
sends the glaciers, her brother,
To guide, guard and lead her.

She comes with high force
With great anxiety to see
Her husband, the rain's source,
the vast and pervading sea.

Bidding farewell midway,
to her brother, she goes;
In thoughts of joy and gay
She runs with lesser force.

There she goes, very shy,
Highly resembling a bride
With face as sweet as pie,
Having no vice or pride.

Gathering all the presents
flowers, fruits and sand,
She goes in path of cresent
to give him her soft hand.

Her children, the tributaries
Come to join, their mother
And run thro' territories
to meet their beloved father.

She sheds joyful tears
In happiness of that kind
As she quickly nears
The hero of her mind.

There, her tears they go
to those fields on shore
From projects to channels, and so
She feeds them once and more.

Oh! there the lovely maid,
Prays to save the world,
And being rightly paid,
Runs with currents whirled

Rise O shining Moon
Hold your brightest light :
Drive the hottest noon,
Light the pleasant night.

Rise O twinkling stars,
Hold your meagre lamps.
Standing at distance far,
decorate this night's camp.

At this time of night
She comes with high speed
When stars and moon are lights
She sees him as a steed.

Oh! how he raises his arms,
to welcome the queen of his heart,
Oh! how he ceases to be calm,
to see the one he sought.

IF YOU CONSUME LIQUOR IT WILL CONSUME YOU

A LOVE LETTER FROM A MATHEMATICIAN

S. JAYALAKSHMI
III B.A. Litt.

My dearest lady of multiplied love,

Though I have calculated the amount of your infinite love for me, I have not yet arrived at the total. Your love is directed towards me in straight lines and not in curve fashions. Nor can I measure the depth of the love ocean in which we sail together.

I have carefully studied your lines and curves and find that they are mathematically perfect. As perfect figures of love, we coincide with each other. As we equal in every line, every curve, every angle we are congruent.

There is a theorem that when man and woman intensely love each other. they form one flesh. I shall show you the construction and proof of it after our marriage.

Pray do not refuse me in wedding ; if you do so, my heart will surely be broken into 1234 pieces.

I pen this letter with compound interest.

Your squared Love
Mathematician

I once had a classmate named Guesser
Whose knowledge got lesser and lesser
It at last grew so small,
He know nothing at all,
And now he is a college Professor.

H. REVATHY
I B.Com.

Beauty of Numbers

$$\begin{aligned}
 1 \times 9 + 2 &= 11 \\
 12 \times 9 + 3 &= 111 \\
 123 \times 9 + 4 &= 1111 \\
 1234 \times 9 + 5 &= 11111 \\
 12345 \times 9 + 6 &= 111111 \\
 123456 \times 9 + 7 &= 1111111 \\
 1234567 \times 9 + 8 &= 11111111 \\
 12345678 \times 9 + 9 &= 111111111
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 9 \times 9 \times 7 &= 88 \\
 98 \times 9 \times 6 &= 888 \\
 987 \times 9 \times 5 &= 8888 \\
 9876 \times 9 \times 4 &= 88888 \\
 98765 \times 9 \times 3 &= 888888 \\
 987654 \times 9 \times 2 &= 8888888 \\
 9876543 \times 9 \times 1 &= 88888888 \\
 98765432 \times 9 \times 0 &= 888888888
 \end{aligned}$$

1	1 ²
13	2 ²
135	3 ²
1357	4 ²
13579	5 ²
1357911	6 ²
135791113	7 ²
13579111315	8 ²
1357911131517	9 ²
135791113151719	10 ²

$$\begin{aligned}
 1 \times 8 + 1 &= 9 \\
 12 \times 8 + 2 &= 98 \\
 123 \times 8 + 3 &= 987 \\
 1234 \times 8 + 4 &= 9876 \\
 12345 \times 8 + 5 &= 98765 \\
 123456 \times 8 + 6 &= 987654 \\
 1234567 \times 8 + 7 &= 9876543 \\
 12345678 \times 8 + 8 &= 98765432 \\
 123456789 \times 8 + 9 &= 987654321
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 12345679 \times 9 &= 111111111 \\
 12345679 \times 18 &= 222222222 \\
 12345679 \times 27 &= 333333333 \\
 12345679 \times 36 &= 444444444 \\
 12345679 \times 45 &= 555555555 \\
 12345679 \times 54 &= 666666666 \\
 12345679 \times 63 &= 777777777 \\
 12345679 \times 72 &= 888888888 \\
 12345679 \times 81 &= 999999999
 \end{aligned}$$

1	1 ³
35	2 ³
7911	3 ³
13151719	4 ³
2123252729	5 ³
313335373941	6 ³
43454749515355	7 ³
5759616365676971	8 ³
737577798183858789	9 ³
9193959799101103105107109	10 ³

T. S. VIJAYALAKSHMI
III B.Com.

fun with maths

1. Can you subtract 16 from 16 and get 18?
2. Fill up the next number 4, 23, 122 .....
3. Can you find out an animal using these 10 lines?

Ans.: (i) $952 - 16$ Each row total is 16
 $358 - 16$ (row total)
 $594 - 18$ -(row total)

(ii) $621 (5^n - n)$
 $n=1, 2, 3$

(iii) L I O N

here are some number cones

1. $1 \times 7 + 1 = 8$	2. $1 \times 10 + 1 = 11$
$12 \times 7 + 2 = 86$	$11 \times 10 + 1 = 111$
$123 \times 7 + 3 = 864$	$111 \times 10 + 1 = 1111$
$1234 \times 7 + 4 = 8642$	$1111 \times 10 + 1 = 11111$
$12345 \times 7 + 5 = 86420$	$11111 \times 10 + 1 = 111111$

$$\begin{aligned}
 1 \times 10 + 1 &= 11 \\
 12 \times 10 + 2 &= 122 \\
 123 \times 10 + 3 &= 1233 \\
 1234 \times 10 + 4 &= 12344 \\
 12345 \times 10 + 5 &= 123455
 \end{aligned}$$

R. USHA
III B.Sc.

BETTER BE A LIVING MAN THAN A BURIED DRUNKARD

BRAIN TEASERS

1. Take three Match sticks which forms a triangle. Can you make it a square without breaking it?
2. Can you make 1000 using only eight 8's?
3. Can you make 100 with four 7's?
4. Can you make 100 with four 9's?
5. $\sqrt{a} \times \sqrt{b} = \sqrt{ab}$ $\sqrt{-1} \times \sqrt{-1} = \sqrt{(-1)^2} = 1$
 $\therefore -1 = +1$ how?
6. There is a barbar who shaves everyone in his town, who does not shave himself. The big question is, does he shave himself? If he does so he is breaking the rule for he is shaving someone who shaves himself. If he does not, he still breaks the rule, for he is failing to shave some one in the town who does not shave himself.

ANSWERS

1. Use these sticks to form the shape of number 4 or 9, since $4 = 2^2$ and Δ is 3^2
2. $8 + 8 + 8 + 88 + 888 = 1000$
3. $\frac{77}{77}$ or $\frac{7}{7} \times \frac{7}{7}$
4. $99 + 9/9$
5. $\sqrt{-1} = \pm 1$ Hence by taking one sign reversely, we get the correct answer.
6. This is a dilemma in logic. To explain these Bertrand Russel devised his 'theory of types' which holds that statements involve particular 'universe of discourse' beyond which it is risky to apply them.

M. S. MAHALAKSHMI
I B.A. Eco.

DRINK LIKE HELL AND YOU WILL SOON BE THERE

I COULD HAVE BEEN.....

- (i) I could have been a Chemist, but the thought quickly evaporated.

I could have been a magistrate, but out of mind it was convicted.

I could have been in the navy, best I did not harbour the thought.

I could have been a sports man, but I hurdled it not.

- (ii) I could have been a parajumper, but the thought jumped out of my mind.

I could have been a writer, but I knew in vocabulary I was behind,

I could have been a detective, but I am no good to think,

I could have been a wrestler, the thought only makes me shrink.

- (iii) I could have opened a hotel, everyday would have been a treat.

I could have been a musician, but I did not follow the beat.

I could have been a pilot, but I was too good to lie.

- (iv) I could have been an artist, but I did not create my imagination,

I was too highly strung to be a musician.

My mind did not picture me as an actor.

I have become a Mathematician—my love of the subject being the crucial factor.

S. B. PARIMALA
II B.Sc. Maths

HE WHO LOVETH LIQUOR WILL BE WEDDED TO SORROW

THOSE EYES

I cursed my self for having foolishly opted to go and see a distant cousin of mine. It was not that I hated to go visiting on sundays that irritated me, but that I had to travel a long journey of two hours in a bus. There can be nothing so tedious and tiresome as travelling without a companion. I don't particularly like reading novels etc. in a moving bus, that too in a crowded one. One becomes very self-conscious while reading a book in a moving bus. Nevertheless, I had brought a half-finished novel of Tagores 'The wreck'. I didn't start at my novel immediately. For some time I admired the fields the meadows, the villages and the different faces. Soon I got tired and took up to reading my novel. Unfortunately I read only four chapters or so and could not proceed any further. I shut my book with force and resumed to see outside the window.

Scenes after scenes, came and went and I sat all bored and cursing myself. The bus stopped at a particular stop and a little girl with her parents got into it. My next seat, being empty, I offered it to the girl. The girl's mother lead her carefully towards my seat. I was extremely happy to have got a companion very next to me and that too a little girl. (children always amuse you with their innocent talks don't they). I did not feel all that bad at having, taken up that journey. I consoled myself saying that it would not be a boring journey.

While I was thinking over this, I wondered why the girl was not restless like other children, who by now would have grabbed the window seat. Anyway, I would have not given it to her even if she asked me. The girl was five to six years of age with a not very fair complexion. She had large eyes. (the depth

of which could not be fathomed). They were still. She had fine features and I began thinking how beautiful she would be when she grew to a woman. Her parents were very cautious about her, and her mother steadily held the girl's little hand. I could tolerate no more. I broke the seemingly self imposed silence and spoke to her. At once she came into conversation with me. She told me that her name was Meenalochini and she was called Meenu. What a befitting and apt name for the girl.

It was difficult to believe that Meena was the same girl who had put on self imposed silence. So much did she speak. The unusual wealth of knowledge she had awed me. I came to know that she was learning classical music and instrumental music. Meenu's behaviour and deportment was extremely polite. She was five or six years of age, yet she had the manner of a fine young lady. She was innocent and childish in her own way, now and then giving out sparkless of innocent laughter. But I wondered why her large eyes remained still. (Eyes also laugh with you, don't they) I least bothered to think and ponder about it.

I looked at my watch one and half hour had passed away. Unimaginable. Meenu and I shared my eatables which we ate with much relish and it was Meenu's extremely good manners that made me feel ashamed many a time. We talked and talked and talked for the rest of the journey.

My destination had come. Everyone of the co-passengers got down. Meenu with her parents got down. I formally thanked Meenu for being an interesting companion. I turned to go. I was in high spirits. I was just reaching my cousin's house when I heard a

J. PADMA
Degree

...cry. I ran back. I saw Meenu running towards the heavily crowded road. She could not see a taxi coming behind her was The Meenu's mother came running pushingg to the other end. She had become victim.

It was the saddest spectacle to see. So Meenu was really blind. I wondered how she managed to go alone with me, without giving me the slightest hint that she was blind. Her eyes had no depth or feeling. My God! these eyes.

(Short story which won the 2nd prize in the short story competition for degree students.)

EXAMINATION

Oh, this dreadful examination
Is indeed a botheration
For the students of every nation
It needs a laborious preparation
After all the teacher's explanation
Beautiful narration and enumeration
Alas! for this present generation
They do have paper ration;
They find examination a hallucination.
The students in three hours' duration
have to reproduce all the verification
And various theories of population;
Solve problems of addition and subtraction
Remember many a quotation
And the poems with punctuation
In spite of all their ambition
Many of them do the reservation
For the coming September examination.

R. BANUMATHI
III B.Sc.

HELL IS HALF FULL OF DRUNKARDS

The recent Gold Auction conducted by the RBI has signally failed to central inflation and smuggling

Gold was very much in the news a few months ago, from man street corner chat to the sophisticated bullion market, gold was the talk of the time since the announcement of gold auctions. But for us, economists the main interest is whether this gold auction has fulfilled its objectives.

The government started the gold auctions through the Reserve Bank of India in May 1978 as an experimental measure with the objective of reducing the differential between the international and domestic prices so as to supplement anti-smuggling measures. It was also launched to fill the budgetary gap with the help of gains accruing from such auctions.

The Reserve Bank sold only the gold which belonged to the Government i.e. the yield from its gold mines, confiscated contraband and the gold which it had collected against gold bonds in 1963 which need not be returned when the certificates mature in 1980, and not the gold which the Reserve Bank of India holds as a reserve against currency notes in circulation. The Reserve Bank of India's gold auction policy is similar to that of the International Monetary fund.

The International monetary fund auctioned gold at competitive bids and the buyers were almost always world's leading financiers, banks and gold dealers. These buyers had no interest in keeping the gold price down but

their main interest was to make use of the gold as a hedge against inflation.

The Reserve Bank of India also followed the same policy in that it sold gold to authorised dealers (highest bidders) who did not share the Government's anxiety to keep the gold price down. The Government in order to make the auction a success could have sold gold on a wider scale directly to the artisans at a fixed price. The Government did not do so since it feel that it did not have the necessary infrastructure to organise such dispersed sales.

When the Government first announced its decision to start gold auctions in February 1978, inflow of smuggled gold slowed down and almost ceased. The smugglers then had no interest in bringing in the gold for they feared the sale of gold by the Government at cheaper rates would depress the market prices and hence smuggling would not be an attractive proposition. Thus the floating stock of gold depleted considerably in the middle of the marriage season.

But the only fresh inflow of gold into the market during the period of two and a half months from April 1st 1978 was the amount sold in the 1st auction. Thus a scarcity was created. Not only this, the Reserve Bank of India started quoting higher and higher prices and offering lesser and lesser quantities. High prices were quoted in order to reduce

R. ASHA
III B. A. Econ.

the profit margin of speculators and hoarders. Hence price rose.

The Reserve Bank of India seemed to have a better hold on gold price still August 1978. The Government suspected that from August, there has been a link up in gold trade between India and abroad to jack up the prices when the upswing in the international gold prices is directly attributed to the wrong auction policies followed by the IMF and the U.S. Treasury which followed the IMF policy.

The spread between Indian and international gold prices widened considerably from Rs. 168 per 10 gram to Rs. 370. Thus within a period of five and a half months, gold prices rose by 48%.

Thus the outcome of gold auction was a complete failure as far the first objective was concerned. Since the announcement of gold auctions, prices showed an upward trend and earlier looked back. The quotation which was Rs. 645 per 10 grams on the eve of the 1st auction soared to a record level of Rs. 970 per 10 grams at the end of the 12th auction. In Madras, it touched a new peak of Rs. 983.

Desire for gold in India is said to be insatiable and it is true considering the fact that it is virtually inelastic as far as the price is concerned. The sale of gold by the Reserve Bank of India (RBI) in homoeopathic doses, according to the bullion merchants in India would not bring down the gold prices since the Government does not hold enough gold reserves to satisfy the insatiable appetite of the jewellery-hungry people of India. The sale of gold by RBI in microscopic quantities was

pre-destined to operate as a sharpener of the public appetite rather than the opposite especially in the Divali season and at a time when there was scarcity of stock. This helped the speculators and hoarder, to push up the prices in order to ensure a sizable profits for themselves. In this, they were aided by the runny rise in international gold prices.

Such a rise in gold prices gave an impetus to smuggling activities. The Indian gold price in October 1978 was 45% more than that of international gold price and this big difference would certainly have made the smuggler undertake risks to engage in smuggling activities on a big scale. The Government in order to counter act this should have released more gold into the market through the auctions since easy availability of gold would have hit the smuggler by depressing the prices.

Ironically, some of the gold sold in these auctions is the gold that had been forfeited when smuggling activities were intercepted and this gold is being sold at higher price than the smuggler ever intended to do. This metal finally seeped into the market and merged with the legitimate metal in due course of time.

One of the causes for the failure of gold auctions was that the Indian prices tend to be influenced by world gold prices since India has to depend on the outside world for the supply of the metal as its production is very low. Hence when international gold prices rose, Indian gold prices also rose.

Further in India, the gold prices are very much influenced by persons from certain lead-

ing firms and smuggling and the price in the
grief, which is the starting point of all gold
flow.

The craze for the metal in India has not
showed any signs of diminishing but has in
fact intensified. The reasons for this are the
population increase, inflationary price spiral
and some political factors. A new factor
which has contributed to this is the tendency
of people to make use of gold as a mode of
investment besides being a way to evade taxes.
Several such investors have made lakhs of
rupees in this recent gold boom.

The government in order to make the gold
auction a success could have sold gold to
individuals on first come first served basis
taking care to see that the big gold merchants
are kept at a distance. Better still, every bride
with a marriage certificate could be given 10
or 15 grams of gold. The latter policy would
benefit a large number of people especially in
the middle income group since in India gold is
mostly demanded for marriages.

The only benefitters of this auction have
been the Government and the bullion

merchants - Government because the proceeds
of the gold auction have filled at least a part of
its treasury and bullion merchants because the
gold auction has fattened their purses.

Thus the Reserve Bank of India's gold auc-
tion policy has failed to arrest inflation and
smuggling. Prof. Brahamanand has said that
the hope of bringing down price through
trickle sales is like hoping to feed an elephant
with a peanut.

Not only, Reserve Bank of India's gold
auction policy but several other factors have
been responsible for this gold auction failure.
But the RBI's policy of fixing higher prices
and quoting lesser quantities have been more
pronounced than anything else.

But at last, we have to agree that, the gold
auction policy above cannot control inflation
and smuggling which has prevailed in the
economy long since and other co-ordinating
measures had to be taken up side by side.
But this was not done and hence the gold
auction policy could not control inflation
and smuggling.

A DRUNKARD IS NOT A HERO BUT A ZERO

BY NATURE ALL MEN ARE ALIKE BUT BY EDUCATION WIDELY DIFFERENT

R. NARAYANI
P.U.C. 'A'

Man is the highest of all creations. It is
upon him that God inflicted many difficult
responsibilities. It is left to him to bring about
the progress. Man has to set the snowball of
progress into action, if he thinks of creating
a better world. 'Man' the very word shows
the strength it contained we understand that
he has to bear the difficulties and overcome the
obstacles in life. Forgetting the women (who
are now equal to men except physically) we
shall go on to think about the men.

By nature all men of the world are alike.
They have the same features. Some people
are charming and attractive by nature, others
are not. But this doesn't matter. Some are
deformed, but it is their fate. God has
bestowed upon each man certain talents which
he has to bring out. It is purely left to the
man to build up his talent and make great
progress in life. It isn't God who is
responsible for the progress of men. When
men are looked at, one does not find any
difference in their physical appearances but on
the other hand, one does not fail to notice
their difference in the education undergone by
them. I think I need not stress more on the
fact that by nature all men are alike. They
nearly have the same trend of thought and
action. They always feel that they are superior
to women, which I stress they are not. Now
about the education.

When a child attains the age when he has to
undergo education, the whole matter depends
upon the circumstances. Certain men are
not educated because of the poor financial
position at home during their time of educa-
tion. It might also be that they were born in
families in which education was not considered
important. One has to think about all these

factors. The education of a person depends
upon the circumstances during his period of
education. Two men of the same status need
not necessarily have the same education.

Finance is a wanting necessity for education.
Without money education is first a dream.
When comparing two men one might be the
son of a farmer while the other a son of
a millionaire. The farmer's son might
have undergone good education due to interest
and the other might be illiterate due to lack of
interest. Finance alone does not give one
education. If one is rich one cannot call
himself educated, or he cannot put B.A. or
B.Sc. or any such thing behind his name. So
interest also matters.

For instance we could take J. Nehru was a
very good example. Nehru was rich, he was
born in a well to do family. He could have
wasted his time, but he didn't. We can think
of persons of Nehru's status who have not
been educated. So, by education they are very
much different. Our father of the Nation was
not born in a very well to do family as Nehru.
But who dreamt that he would become a
barrister and have his name written in gold in
the history of India. Jimmy Carter was a poor
peanut farmer but by hard struggle is now the
head of the States.

Two men having the same features may be
hard to differentiate, but education serves as
the key to this problem. There will be surely
a wide drift between the education of these two
persons.

"Education" - the word may be small but
the effort, difficulty and the obstacles under-
gone during that 'education' is very large.

Education differs according to taste. Each man may be good in his own field. One might be interested in politics the other in Science. So again there is difference. 'Man' can choose his education, but remember 'Man' cannot choose his features. He has to be among the other men of the world. But every man in the world has the opportunity to stand first in education. He is left to himself to choose a career and educate himself and get a high place in the society. All poets of the world are alike they have the same mood and take up the same profession. But the education undergone by each may be entirely different from the other. One may be educated, the other may not. Bodily all men are the same, but by education the difference between them is like the difference between the earth and the sky.

The educated man has a high place in society but the uneducated man does not. Caste, creed, sex does not prevent any one from undergoing education. Education is like a golden throne, and any body can aspire to sit on it. There are obstacles on the way but they have to be forgone.

Nehru and Tagore are one of the most prominent characters of the world, more precisely, India has produced. They were alike by nature (not literally) but the education undergone by them was different. One was interested in Politics while the other was not. He was more engrossed in composing poems. Taste differs—and so does education. The more education one undergoes—the more his knowledge increases. Knowledge is like a cup of wine. One should drink it to the least. It depends on how much each person drinks this cup of wine—is knowledge. By undergoing education—one moulds his character. One comes to know things better and finds life easier when educated. Education teaches one manners. One learns to behave himself and place himself in society when he is educated. He seems to have a look of civilisation.

Not all educated people are civilised. They are far much better than uneducated, unmannered fellows, who are unable to place themselves in society. The very behaviour of men show whether they are educated or not. Now a days educated do behave like uneducated (a controversy to my own statement) but this act is of course due to the present position of the world. There is no war-but there is also no peace. The present world lacks both. By one's behaviour, thought and action one could be judged. The thought and action of an educated person are always co-ordinated. Every action of his is preceded by thought. An educated person does not drag himself to trouble, and if he does so he will have in hand several remedies to bring himself out of trouble. The uneducated do not usually possess good behaviour. Their idea of things is restricted and anything difficult they decide it to be impossible. They never have a firm decision. They most often depend on the educated for help. They find it impossible to stand on their own feet. So great is the difference between uneducated and educated. The drift between two educated persons is large but not all that vast. But still it could be called a wide ocean which is between the two. The educated who have eaten the fruits of knowledge achieve their goal which the others do not. We have thus seen variety of men, alike by nature but different in education.

Our Creator Created so many beautiful things like man gave him talents, set targets for him to achieve - made facilities for him but forgot one thing to endow man with. I feel he could have also given him the interest to learn and could have made the world such that everybody would be educated-every body equal-so that life would be easier to live.

A dream which I wish comes true.

PRIZE WINNING ESSAY

Education for Human Excellence

The present day education is purely Job-oriented and nothing more than taxidermy I am therefore writing from the stand point of "Education for Human Excellence".

Education is not literacy, nor is it fragmentary knowledge acquired from books. Education is a synthetic discipline.

It aims at the development of an integrated personality.

"Education is not teaching men what they do not know, but making them behave as they do not behave".

Education, therefore, has to address itself to the improvement of physique, the enrichment of the mind, the sublimation of emotions and above, all, the refinement of the spirit.

The ultimate mission of education is the manifestation of perfection that is latent in man. Education should lead to liberation. It must liberate us from all kinds of misbehaviours, ignorance and evil propensities.

The validity, usefulness and potency of education depend upon the calibre of the teacher. Teaching is not mere instruction, it influences . . . . .

"Gu" means ignorance of darkness. "Ru" means light of knowledge. Therefore, "Guru" must be able to remove not merely intellectual ignorance but also provide spiritual illumination.

So education must be formative, secondly it must be informative and thirdly it must be reformative.

I would emphasize once again that education is not merely for existence, nor is it an endeavour, but it is for excellence.

AVOID LIQUOR, AVOID DANGER

PARTS OF SPEECH

Three little words we often see

Are **articles** a, an and the.

A **noun's** the name of anything

As school or garden, hoop or swing.

Adjectives tell the kind of noun

As great, small, pretty, white or brown.

Instead of nouns the **pronouns** stand.

Her head, his face, my own. your hand.

Verbs tell of something being done

To read, write, count, sing, jump or run.

How things are done the **adverbs** tell

As slowly, quickly, ill or well

A **preposition** stands before

A noun as in or through a door.

Conjunctions join the nouns together.

As men and children, wind or weather.

The **interjections** show surprise

As oh! how pretty! ah! how wise!

THE INMATES OF A BAR ARE ALMOST IN HOSPITAL

AGE

'Old is Gold', goes on old saying, Let's take the literal essence of the maxim. According to Wordsworth, Manhood is accompanied by thought or reflection.

Seldom men and women irrespective of caste, creed or colour appreciate or welcome oldage. The first reason of Dotage that strikes us is the shrinking of the epidermis, protruding bones, loss of legacy - the teeth and the inevitable help of a walking stick.

One need not always depict oldage, thus one can keep oneself always young. The physical aspect is beside the point. One gains experience and profound knowledge as we grow old.

Men of this age who worship 'Speed' have curtailed many devices to keep themselves young and lively. To keep the mind lively and young one can always turn to the company of a good book and maintain a healthy friendship disregard of age or sex.

When there are some who really enjoy their, old age. why not all? To quote Milton, one can make a Heaven of a Hell, and a Hell of Heaven'. It's not a puzzle or an algebraic sum but plain understanding - Try to be cheerful and witty when among the youth; bear a smile and give to conversation a didactic tone when among the opposite sex and not a little should one relax when among children.

The cheerful old personality is far from the sober old person who, scores and mocks and preacher his don'ts and do's, whether he practises them or not.

Miss P. S. SUJATHA
I. B.A. Litt.

AUGUST 15th - THE DAY OF HORROR

The office clock struck ten. The front door opened. The manager entered. She was well over 5 feet, and neatly dressed. She wore blue Jeans with stitches shown out and a tight top which made anybody have a second look. Her dark black hair comes only up to her shoulders and it was neatly held with a rubber band. She had shaped her eye brows and her coloured lips were haunting. She passed by many of her staff members. "Good Morning" they wished her. She never failed to wish back. She reached her room with a naughty smile on her lips. This smile of hers was welcomed by all but nobody understood that, that smile carried a sorrowful tale behind.

She opened the glass door entered her room and sat on the comfortable lounging chair. The calendar showed August, 1st. She glanced at the calendar for a moment and then her attention moved towards her name board. In bold letters it was written Miss Jyoti. She had very little work to do that day and so she decided to take a little rest. She thought of the month- August. The very word frightened her. Her past sorrowful life flashed into her mind every now and then though she made great effort to forget them. She slowly began to live her past life.

It was the same day - August 1st the year before. The office of the ITC firm was found very busy. Mr. Sundaram the former manager was going to hand the post over to the new manager. Mr. Sundaram and the other staff members had arrived. The new manager and the personal assistant of Sundaram had to come.

Mr. Sundaram glanced at the entrance door every now and then. He could not understand why his P.A. hadn't turned up. She was very punctual and today of all days was late. The office clock struck ten. Mr. Sundaram

glanced at the door again. It opened and a new manager stepped in. He smiled but was very unhappy as his P. A. hand't come. Putting aside his sorrow he introduced the other members to the new Manager. Showing him his room, and handing over his duties Mr. Sundaram decided to leave. He told him about his P. A, and said that she was the most responsible member of the whole staff. Saying this, he left.

Balakrishnan, the new Manager was a tall man with a good muscular body. He wore a black suit and a neat black tie. He had charming black eyes and his hair was so long that anybody would understand that he had failed to go to the barber for at least three or four months. He had a short side lock and had drooping mousche. He was a very handsome fellow and any of the opposite sex would never have a peaceful heart after seeing him. He glanced at his watch. It showed 5 minutes past 10. He glanced at the other female staff. His office room was on the top floor and he could see all the other members from his room. These girls he thought weren't all that interesting. They wore dresses which failed to cover their body, and this he disliked. He always preferred a girl wearing a sari. He set his eyes on the front door. It opened and a girl entered. He thought this could be his P.A. He did not take his eyes off her.

Jyoti his P.A. was a little girl in her late teens and all the other members of the staff he thought were talking to her about him.

She wore a beautiful white sari with red roses painted on it. She wore a tidy white blouse which fitted her so well and a white pearl necklace. Her dark, thick black hair came below her lips. The Jasmine flowers were placed neatly over her hair. Baloo the manager

R. NARAYAN
P.U.C. - A

what was his nick name) did not fail to look at her lips on which he thought she had applied some faint pink lipstick. He tidied his table and waited for her to come. He heard a tap on his door.

"Come in" he said. She entered, she glanced at him and made a naughty smile. He smiled at her for a moment and smiled in return. He thought that her smile and the little dimples that fell on her cheek haunted him.

"Take your seat please" she sat down. She glanced at the name board and looked up at him again.

"Your good name please" he asked.

"Jyoti" the voice was very sweet. He glanced over her file and smiled at her again. She thought "This is the most charming man I've ever come across". She pushed the name board to and fro this made a little noise "Stop it" he said. The answer was just a smile. Days passed by and they slowly began to move together. She had told him about her way of living. It all began as a game but they slowly began to love each other. When things were going right for them, all of a sudden Jyoti disappeared. She never attended the office and Baloo could not bear it at all.

Baloo's mother was a wicked creature in contrast to his dad. His mother kept her father's daughter Padma with her, because she planned to get her married to her son. Things went on, like this at home when one day Jyoti came is to be the cook of the house. She had been very unlucky to have lost everything in a night. Baloo was indeed surprised to see her in his own house. Everytime he called for her, his mother sent only Padma. This he disliked. It was August 14th. His mother entered with huge parcels. The next day was Baloo's birthday. She distributed presents to all the servants. She turned to Jyoti and said "unexpectedly a lot of money was spent, I'm sorry I couldnot get you a

dress. You can take leave tomorrow". She stared at Baloo and she replied "It's alright". Baloo's birthday was all over but he was thinking about her.

She did come at last and it was this day that she lost herself to him. She then thought the society wouldn't accept her and had to run away from his house.

She heard a tap on the door. The knock came again. She quickly came to this present world of hers. The peon entered and handed over a letter to her. She saw the seal of the head quarters and opened it with anxiety. The letter stated that she had to interview six members that day for the P.A. post. Arrangements were made and she went for the interview very well. The last man came. And to her surprises it was Baloo. She recognised him but he could not recognise her because of her dress. She put questions to him casually and that smile of hers showed him who she was. They indeed spent a week in a very happy way and on August 14th Baloo invited her for his birthday party. She answered him that she would come. On the morning of the 15th the whole house was so beautifully decorated and at the right time she entered. She wore a beautiful white maxi, so beautifully stitched and very well worn. Her hair was neatly dressed and she diverted everyones attention. She carried a white rose in her hand. Baloo welcomed her and introduced her to his mother and father. He had told his father all about his affairs with her but never to his mother. She smiled at everybody and she placed the white rose on his coat and kissed him on the cheeks. The mother gazed, the father was happy. Their party was over. Baloo's father called her aside and requested her to marry Baloo. She smiled and said, "Daddy I'm scared of August 15th Let it be all over". Nobody predicted what was going to happen. She left. It was late evening when Baloo left in his car. He saw a lot of people gather and thought it was an accident. He stopped his car to have a look-

Alas! it was Jyoti who was lying there in her white maxi with blood strewn all over. He took her in his arms, and with the help of people placed her beside him. He began to drive the car towards the hospital. She leaned over his shoulders and he placed his left arm over her. "Kiss me" she said. Her lips touched his. "Baloo I'm getting scared he

could hear her feeble voice. He hugged her she murmured "August 15th". He hugging her cold dead body in contrast to what he was doing the same day the previous year.

It was all over on August 15th.
PRIZE - WINNING SHORT STORY

An Epitaph

A humble soul of no real fame,
Sleeps here with an insignificant name,
He returned to dust from where he came,
His moaning story will no one claim!
Despite his draw backs, his soul was pure,
His little service to men was very sincere.
He never did establish the glory of birth,
He died unfortunately without proving his worth:
His short weary life was deprived of ease,
But now he rests quietly, in the narrow bed of peace.

B. Srilathamenon
'F' batch
P.U.C.